

STRAHOTE KOJE
JE DARVINIZAM
DONEO ČOVEČANSTVU

Harun Jahi

Sadržaj

UVOD: DONOSIOCI BOLA U XIX VEKU	3
PRVO POGLAVLJE: KRATKA ISTORIJA DARVINIZMA	7
DRUGO POGLAVLJE: DARVINOV RASIZAM I KOLONIJALIZAM	18
TREĆE POGLAVLJE: STRAŠNA ALIJANSA IZMEĐU DARVINA I FAŠIZMA	46
ČETVRTO POGLAVLJE: DARVINIZAM: IZVOR KOMUNISTIČKOG DIVLJAŠTVA	72
PETO POGLAVLJE: KAPITALIZAM I BORBA ZA OPSTANAK U EKONOMIJI	104
ŠESTO POGLAVLJE: MORALNI SLOM KOJI JE DARVINIZAM DONEO	111
ZAKLJUČAK: MOČVARA DARVINIZMA MORA BITI ISUŠENA	118
DODATAK: ZABLUDUE EVOLUCIJE	120
LITERATURA I REFERENCE	137

UVOD: DONOSIOCI BOLA U 20. VEKU

---

20. vek, koji smo upravo ostavili za sobom, bio je vek rata i sukoba, koji je vodio do propasti, bola, masakra, bede i ogromnog razaranja. Milioni ljudi su ubijeni, masakrirani, prepušteni gladi i smrti, i ostavljeni bez doma ili zaklona, ili zaštite ili podrške. I sve ni zbog čega: u ime služenja iskrivljenim ideologijama. Milioni su bili izloženi nehumanom tretmanu kroz kakav čak ni životinje ne bi trebalo da prolaze. U skoro svakoj prilici stavljeni su potpisi diktatora i despota ispod svih patnji i propasti: Staljin, Lenjin, Trocki, Mao, Pol Pot, Hitler, Musolini, Franko... Dok su neki od ovih ljudi delili iste ideologije, drugi su bili smrtni neprijatelji. Iz prostog razloga što su njihove ideologije bile suprotstavljene jedne drugima, oni su uvlačili društva u sukob i okretali brata protiv brata, navodeći ih da započinju ratove, bacaju bombe, pale i uništavaju automobile, domove i radnje, navodeći ih da nemilosrdno tuku mlade, stare, muškarce, žene i decu do smrti ili da ih postave ispred zida i streljaju... Bili su dovoljno surovi da postave pištolj uz nečiju glavu i da ga, gledajući mu u oči, ubiju, i gaze po glavi, samo zato što podržavaju drugu ideju. Izbacivali su ljude iz domova, bilo da su žene, deca, ili starci...

To je kratak pregled noćnih mora 20. veka iz koga smo tek izašli: ljudi koji su podržavali sukobljene ideje i koji su utopili čovečanstvo u bol i krv u ime podržavanja tih ideologija.

Fašizam i komunizam dolaze na čelo ideologija koje su prouzrokovale da čovečanstvo pati tih mračnih dana. Oni se vide kao neprijatelji, kao ideje koje su pokušale da se međusobno unište. Ustvari, tu se nalazi najzanimljivija istina: jer su ove ideologije odgajene iz jedinstvenog ideološkog izvora, crpile su snagu i podršku iz tog izvora, i zahvaljujući tom izvoru bile su u stanju da privuku društva na svoju

stranu. Na prvi pogled, ovaj izvor nikada nije privlačio bilo kakvu pažnju na sebe, uvek je ostajao iza scene sve do sada i uvek je pokazivao ljudima svoje lice nevinog izgleda. Taj izvor je materijalistička filozofija, i DARVINIZAM, aspekt te filozofije primenjen na prirodu.

Darvinizam se pojavio u 19. veku kao obrada mita, koji potiče iz vremena Sumera i drevne Grčke, od strane biologa amatera Čarlsa Darvina (Charles Darwin), i od tada je formirao osnovnu ideju iza svih ideologija koje su bile štetne za čovečanstvo. Imajući navodno naučnu potporu, omogućio je ovim ideologijama i njihovim nosiocima da dobiju lažni legitimitet.

Uz pomoć te lažne opravdanosti teorija evolucije je uskoro napustila oblast saznanja biologije i paleontologije i počela da komentariše o oblastima od ljudskih odnosa do istorije, i da utiče na poljima od politike do društvenog života. Pošto su neke određene tvrdnje darvinizma podržavale nekoliko tokova misli koji su počeli da se javljaju i oblikuju u 19. veku, on je dobio široku podršku ovih krugova. Naročito su ljudi počeli da pokušavaju da primene ideju da postoji „borba za opstanak“ među živim organizmima u prirodi, i kao rezultat ideja da „jaki preživljavaju, dok su drugi poraženi i nestaju“ počela je da bude primenjivana na ljudsku misao i ponašanje. Kada je darvinstička tvrdnja da je priroda bila mesto borbe i sukoba počela da se primenjuje na ljudska bića i društva, Hitlerov pokušaj stvaranja gospodarske rase, Marksova tvrdnja da je „istorija čovečanstva istorija klasne borbe“, kapitalistička odredba da „jaki postaju još jači na račun slabih“, kolonizacija zemalja trećeg sveta od strane imperijalističkih zemalja i njihovo prolaženje kroz nehumanu tretman, zajedno sa činjenicom da su ljudi koji nisu belci još uvek suočeni sa rasističkim napadima i diskriminacijom, svi su našli neku vrstu opravdanja.

Uprkos tome što je evolucionista, Robert Rajt (Robert Wright), autor knjige *Moralna životinja* (The Moral Animal) sumira katastrofe koje je teorija evolucije donela istoriji čovečanstva na sledeći način:

„Evolucionistička teorija, ipak, ima dugu i veoma prljavu istoriju primene na ljudske poslove. Pošto se pomešala sa političkom filozofijom na prelasku vekova da bi formirala nejasnu ideologiju poznatu kao „socijaldarvinizam“, upala je u ruke rasista, fašista i najbezosećajnije vrste kapitalista.“¹

Kao što će se videti u ovoj knjizi i iz činjenica koje sadrži, darvinizam nije samo teorija koja pokušava da objasni nastanak života i koja je ograničena na oblast naučnog saznanja. Darwinizam je dogma koju još uvek tvrdoglavu brane pristalice izvesnih ideologija, uprkos činjenici da je pokazan potpuno neopravdanim sa naučne tačke gledišta. U naše vreme mnogi naučnici, političari i ljudi od ideja, bez obzira da li su svesni ili ne tamne strane darvinizma, daju svoju podršku ovoj dogmi.

Ako svi uvide naučnu neopravdanost ove teorije, koja deluje nadahnjuće surovim diktatorima i nemilosrdnim, nehumanim i sebičnim mentalitetima i tokovima misli, oni će učiniti kraj ovim štetnim ideologijama. Oni koji čine i planiraju zlo neće moći da se brane govoreći, „ali ovo je zakon prirode“. Više neće imati takozvanu naučnu podlogu za svoj egocentričan, sebičan i nemilosrdan pogled na svet.

Kada jednom ideja darvinizma, koren štetnih ideologija, bude konačno odbačena, ostaće samo istina. To je istina da su sva ljudska bića i sam svemir stvorenji od strane Tvorca. Ljudi koji to razumeju će takođe shvatiti da je jedina stvarnost i jedina istina u svetoj knjizi koju nam je on poslao. Kada većina ljudi shvati tu istinu, patnje, problemi, masakri, propasti, nepravde i beda u svetu će biti zamenjene prosvetljenjem, otvorenosću, bogatstvom, obiljem i zdravljem. Zbog toga, svaka lažna ideja štetna za čovečanstvo mora biti savladana i ostavljena da truli od strane svete ideje koja će doneti lepotu čovečanstvu. Odgovoriti na kamenje bacanjem drugih, odgovoriti na udarce udarcima, odgovoriti napadaču sa još napada nije rešenje.

Rešenje je oboriti ideje onih koji čine te stvari i objasniti, strpljivo

i pažljivo, istinu sa kojom trebaju biti zamenjene.

Cilj pisanja ove knjige je da pokaže onima koji brane darvinizam a ne vide njegovu tamnu stranu, svesno ili nesvesno, šta je to što oni ustvari podržavaju, i da objasni šta će njihova odgovornost biti sve dok se pretvaraju da ne vide istinu. Drugi cilj je da upozori one koji ne veruju u darvinizam, ali koji takođe ne vide darvinizam kao pretnju čovečanstvu.

PRVO POGLAVLJE

KRATKA ISTORIJA DARVINIZMA

Pre nego što se okrenemo bolu i katastrofama koje je darvinizam doneo svetu, pogledajmo ukratko njegovu istoriju. Mnogi ljudi veruju da je teorija evolucije, koju je prvi izneo Čarls Darwin, teorija zasnovana na čvrstim naučnim činjenicama, opažanjima i eksperimentu. A u stvari začetnik teorije evolucije nije Darwin niti je izvor teorije naučni dokaz.

U jednom periodu u Mesopotamiji, kada su idolopokloničke religije imale prevlast, sujeverje i mitovi o korenu života i svemira su obilovali: jedan od njih je bilo verovanje u „evoluciju“. Po epu Enuma-Eliš, koji potiče iz vremena Sumera, postojao je potop i iz njega su se bogovi zvani Lahmu i Lahamu iznenada pojavili. Po praznoverju, ovi idoli su prvo stvorili sami sebe i zatim su, pošto su postali univerzalni, stvorili drugu materiju i živa stvorenja. Drugim rečima, po Sumerskom mitu, život je iznenada nastao iz neživog vodenog haosa, evoluirao i razvio se.

Možemo da vidimo da ovo verovanje pokazuje sličnost sa tvrdnjom teorije evolucije da su se „živa bića razvila i evoluirala od nežive materije“. Iz ovoga možemo da vidimo da ideja evolucije ne pripada Darvinu, već prvenstveno sumerskim idolopoklonicima.

Kasnije, mit evolucije je pronašao više prostora za život u drugoj idolopokloničkoj civilizaciji, drevnoj Grčkoj. Drevno grčki materijalistički filozofi su smatrali da je materija jedina stvar koja je postojala. Oni su se okrenuli mitu evolucije, kao nasleđu Sumera, da bi objasnili kako su živa bića nastala. Na ovaj način, materijalistička filozofija i mit evolucije su se spojili u drevnoj Grčkoj. Odatle je prenešen na rimsku kulturu.

Gornja slika predstavlja sumerskog vodenog boga. Kao i Sumeri, darvinisti veruju da se život pojavio sasvim slučajno iz vode. Drugim rečima, oni vide vodu kao boga koji je stvorio život.

Ova dva koncepta, od kojih je svaki mit koji pripada idolopokloničkim kulturama, su se pojavila u savremenom svetu u XVIII veku. Nekim evropskim misliocima koji su proučavali drevne grčke izvore se svideo materijalizam. Zajednička karakteristika ovih mislioca je bila da su bili protivnici religije.

U ovoj sredini prva osoba koja je podrobno iznela teoriju evolucije je bio francuski biolog Žan Baptist Lamark (Jean Baptiste Lamarck). U svojoj teoriji, za koju će se kasnije shvatiti da je pogrešna, Lamark je predložio da su sva živa bića evoluirala jedna od drugih malim promenama tokom svojih života. Jedna osoba koja je ponovila Lamarkove tvrdnje, na malo drugačiji način, je bio Čarls Darwin.

Darvin je izneo tu teoriju u svojoj knjizi ‘Postanak vrsta’ (The Origin of Species), koja je objavljena u Engleskoj 1859. U toj knjizi, mit

evolucije koji je potekao od drevnih Sumera, je iznet podrobno. Tvrđio je da su sve vrste živih stvorenja nastale od jednog pretka, koji je rođen slučajno u vodi, i da su postali različiti jedni od drugih uz pomoć malih promena koje su nastajale slučajnošću.

Ova Darwinova tvrdnja nije dobila veliko opšte prihvatanje od naučnika svog vremena. Fosilni stručnjaci su naročito bili svesni da Darwinova tvrdnja nije bila ništa drugo nego produkt maštete. Ali uprkos ovome Darwinova tvrdnja je počela da dobija veću podršku iz različitih krugova kako je vreme prolazilo. Zato što su Darwin i njegova teorija obezbedili nedostajuću osnovu za sile koje su vladale u XIX veku.

Kao i idolopoklonička društva, darvinisti veruju da je život nastao sasvim slučajno u vodi kao rezultat prirodnih efekata. Po ovoj besmislenoj tvrdnji, nesvesni atomi u „primitivnoj supi“ sa slike su se spojili i odlučili da formiraju živa stvorenja.

Razlog za prihvatanje darvinizma je ideološki

U periodu kada je Darwin objavio svoju knjigu ‘Postanak vrsta’ i izneo svoju teoriju evolucije, nauka je bila veoma primitivna. Na primer, ćelija, za koju se danas zna da poseduje najsloženiji sistem, je bila vidljiva jedino kao mrlja kroz proste mikroskope koji su bili u upotrebi u to vreme. Iz tog razloga Darwin nije video nikakav problem u tvrđenju da je život nastao slučajem od neživih materija.

Na isti način, nepotpunost fosilnog zapisa u to vreme je učinila mogućim da se tvrdi da su živa stvorenja nastala jedna od drugih malim promenama. Danas je sigurno da fosilni zapis, kako smo malopre objasnili, ne pruža nikakve činjenice kao podršku Darwinovoj tvrdnji da su živa stvorenja nastala razvojem jedna od drugih. Do skora, evolucionisti su pokušavali da prevaziđu dilemu sa kojom su bili suočeni govoreći, „biće pronađeno u budućnosti“. Ali su sada u poziciji da ne mogu da se sakriju iza tog objašnjenja. (Za detaljniju informaciju vidi poglavlje „Zabluda evolucije“)

U poređenju sa današnjim, mikroskopi dostupni u XIX veku su bili prilično primitivni i, kao na slici, mogli su da prikažu ćelije samo kao mrlje.

Bez obzira na sve, nije bilo promene u vezanosti darvinista za teoriju evolucije. Pristalice Darvina su došli do naših dana predajući svoju vernost Darvinu jedan drugome kao nasleđe poslednjih 150 godina.

U redu, koji je razlog da je darvinizam, uprkos činjenici da je njegova naučna neispravnost sada očigledna, privlačan izvesnim krugovima, i koji je razlog za jaku propagandu koja se čini u vezi njega?

Najodređenija odlika Darwinove teorije je njeno negiranje postojanja Tvorca. Po teorije evolucije, život je formirao sam sebe, slučajem, iz prirodne supstance. Ova Darwinova tvrdnja je obezbedila lažnu potporu svim ateističkim filozofijama, počinjući sa materijalističkom filozofijom. Zato što je do XIX veka većina naučnika gledala na nauku kao na metod za saznanje i otkrivanje onoga što je Bog stvorio. Pošto je to verovanje bilo rašireno, ateisti i materijalistički filozofi nisu mogli da nađu pogodno tlo na kome bi se razvili. Ali negiranjem postojanja Tvorca i formiranjem varljive potpore za ateiste i materijaliste, teorija evolucije je bila čudesna prilika za njih. Iz tog razloga oni su se poistovetili sa darvinizmom i primenili teoriju na sopstvene ideologije.

Pored darvinističkog negiranja postojanja Boga, druga tvrdnja se pojavila kao potpora materijalističkim ideologijama XIX veka:

„Razvoj živih stvorenja je povezan sa borbom za život u prirodi. Ova borba pripada najjačima. Slabi su osuđeni na propast i izumiranje“.

Saradnja darvinizma sa ideologijama koje su donele bol i propast svetu je do sada očigledno otkrivena.

Socijaldarvinizam: primena zakona džungle na ljudsko ponašanje

Jedna od najvažnijih tvrdnji teorije evolucije je njenо zasnivanje razvoja živih stvorenja na „borbi za opstanak“ u prirodi. Po Darvinu, u prirodi postoji nemilosrdna borba za opstanak, večiti sukob. Jaki uvek nadvladavaju slabe i to čini razvoj mogućim. Podnaslov knjige ‘Postanak vrsta’ sumira to gledište. „Postanak vrsta prirodnim odabiranjem ili očuvanje povlašćenih rasa u borbi za život“.

Izvor Darwinovog nadahnuća po ovom pitanju je bila knjiga engleskog ekonomiste Tomasa Maltusa (Thomas Malthus) ‘Esej o principu populacije’ (An Essay on the Principle of Population). Ova knjiga je ukazivala da je prilično mračna budućnost očekivala čovečanstvo. Maltus je proračunao da bi se ostavljena sama sebi, ljudska populacija povećala ogromnom brzinom. Broj bi se duplirao svakih 25 godina. Međutim, zalihe hrane se nikako ne bi povećavale istom stopom. Na taj način, čovečanstvo je suočeno sa neprestanom opasnošću od gladi. Sile koje drže populaciju pod kontrolom su bile katastrofe, kao što je rat, glad i bolest. Ukratko, da bi neki ljudi živeli, bilo je neophodno da drugi umru. Opstanak je značio „neprestani rat“.

Darvin izjavljuje da je Maltusova knjiga bila ta koja ga je navela da misli o borbi za opstanak:

„Oktobra 1838, to jest, petnaest meseci pošto sam počeo sa svojim sistemskim istraživanjem, iz razonode sam pročitao Maltusovu knjigu o populaciji, i pošto sam bio dobro pripremljen da opazim borbu za opstanak koja se svuda odvija zahvaljujući dugom neprestanom posmatranju navika životinja i biljaka, odjednom mi je sinulo da bi pod tim okolnostima povoljne varijacije težile da budu sačuvane a nepovoljne da budu uništene. Rezultat toga bi bio formiranje nove vrste. Tu sam najzad dobio teoriju po kojoj mogu da radim.“²

U XIX veku Maltusove ideje su bile usvojene od strane široke javnosti. Evropski intelektualci iz više klase su naročito podržavali

Maltusove ideje. Značaj koji je Evropa XIX veka dala Maltusovim idejama o populaciji je predstavljen u članku „Naučna osnova nacističkog programa o ‘pročišćenju rase’“ (The Scientific Background of the Nazi „Race Purification“ Programme):

U prvoj polovini XIX veka, širom Evrope, članovi vladajućih klasa su se skupili da bi raspravljali o novootkrivenom „populacionom problemu“ i da bi pronašli načine da ostvare Maltusov nalog, da povećaju stopu smrtnosti siromašnih: „Umesto preporučivanja čistoće siromašnima, trebali bi da ohrabrujemo suprotne navike. U našim gradovima trebali bi da pravimo uže ulice, gomilamo više ljudi u kućama, i da pripremimo povratak kugi. U provinciji bi trebali da gradimo naša sela blizu stajačih voda i da naročito ohrabrujemo naseljavanje u svim močvarnim i nezdravim situacijama“, i tako dalje.³

Tomas Maltus, koji je uticao na Darvina i predložio da su rat i oskudica uravnotežavali brzi rast svetske populacije.

Kao rezultat te surove politike, jaki bi porazili slabe u borbi za opstanak, i na taj način brz porast populacije bi bio uravnotežen. U Engleskoj u XIX veku taj program „Slomi siromašne“ je stvarno i bio primjenjen. Osnovan je industrijski sistem u kome su deca od 8 ili 9 godina bila terana da rade 16 sati na dan u rudnicima uglja i gde su hiljade ljudi umirali od loših uslova. Teorijska „borba za opstanak“ koju je Maltusova teorija smatrala za neophodnu, je osudila milione siromašnih ljudi u Engleskoj na život pun patnje.

Darvin pod uticajem Maltusa, je primenio to gledište na celu prirodu i predložio da će ovaj rat koji je stvarno postojao, dobiti najjači i najspasobniji. Ta Darwinova tvrdnja je uključivala sve biljke, životinje i ljudska bića. Takođe je naglasio da je borba za opstanak bila stalni i nepromenljiv zakon prirode. Negirajući stvaranje on je pozivao ljudе da napuste svoja religijska uverenja i na taj način ciljujući na sve etičke principe koji bi mogli da budu prepreka surovosti te „borbe za opstanak“.

Iz tog razloga Darwinova teorija je pronašla podršku establišmenta, od samog početka od kada se pojavila, prvo u Engleskoj a kasnije i u celom svetu. Imperijalisti, kapitalisti i drugi materijalisti koji su pozdravili tu teoriju, koja je obezbedila naučno opravdanje za politički i socijalni sistem koji su oni osnovali, nisu odlagali da je prihvate. Vrlo brzo teorija evolucije je postala jedini kriterijum u svakoj oblasti od interesa za ljudska društva, od sociologije do istorije, od psihologije do politike. U svakoj oblasti je osnovna ideja bila slogan „borba za opstanak“ i „opstanak najspasobnijih“, i političke stranke, nacije, administracije, komercijalne firme i pojedinci su počeli da žive u toplini tih slogana. Pošto su se vladajuće ideologije u društvu poistovetile sa darvinizmom, darvinistička propaganda je počela da se vrši u svakoj oblasti, od obrazovanja do umetnosti, od politike do istorije. Pokušano je da se uspostave veze između svakog predmeta i darvinizma i da se baci svetlo na njih sa darvinističke tačke gledišta. Kao rezultat toga, čak i ako ljudi nisu znali za Darwinizam, modeli društava koja su živela živote kakvi su predviđeni darvinizmom su počeli da se formiraju.

Sam Darwin je preporučio da se njegova gledišta zasnovana na evoluciji primene na etičko shvatanje i društvene nauke. Darwin je rekao sledeće H. Tielu (H. Thiel) u pismu iz 1869. godine:

„Brzo ćete poverovati koliko sam zainteresovan u opažanju da primenjujete na moralna i socijalna pitanja gledišta koja se mogu usporediti sa onima koja sam koristio u pogledu promene vrste. Ni sam ranije uvideo da moja gledišta mogu biti proširena na tako različita i veoma važna pitanja.“⁴

Sa borbom u prirodi je takođe prihvatanu da je ona i u ljudskoj prirodi i sukobi u ime rasizma, fašizma, komunizma i imperijalizma, i pokušaji jakih ljudi da slome ljudi koje su videli kao slabije su postali odenuci u naučnu fasadu. Sada je bilo nemoguće prekoriti ili sprečiti one koji su izvršavali varvarske masakre, tretirali ljudska bića kao

životinje, okretali ljudi jedne protiv drugih, koji su prezirali druge zbog njihove rase, koji su zatvarali male radnje u ime takmičenja i koji su odbijali da pruče ruku pomoći siromašnima. Zato što su to radili u skladu sa „naučnim“ prirodnim zakonom.

Sa darvinizmom laž da su sukob i borba u ljudskoj prirodi je bila prihvaćena. Kao tužan rezultat toga, u mnogim mestima u svetu ratovi, ubijanja i varvarstvo su bili umotani u takozvani naučni ogrtač, i XIX vek je postao vek patnje i nemilosrdnosti.

Po socijaldarvinizmu, slabiji, siromašniji, bolesni i zaostali moraju da budu eliminisani i uklonjeni bez milosti. Ti ljudi veruju da je to neophodno zbog evolucije čovečanstva. Jedan od razloga zašto XIX vek

nije pronašao odgovor na pozive za pomoć miliona ljudi, od Bosne do Etiopije je bila ideologija koja je surovo nametnuta društвima.

Ovaj novi naučni pogled je postao poznat kao „socijaldarvinizam“.

Jedan od najistaknutijih evolucionih naučnika našeg vremena, američki paleontolog Stiven Džej Guld (Stephen Jay Gould) prihvata istinu pišуći da su posle objavlјivanja ‘Postanka vrsta’ 1859. godine, „naredni argumenti za ropstvo, kolonijalizam, rasne razlike, klasne borbe i uloge polova bili iznošeni prvenstveno pod zastavom nauke“.⁵

Jedna stvar zahteva pažljivo razmatranje. Svi periodi ljudske istorije su videli ratove, užase, surovost, rasizam i sukob. Ali je svo vreme bila prisutna božanska religija koja je učila ljudi da je to što oni rade bilo pogrešno i pozivala ih na mir, pravdu i smirenost. Pošto su ljudi poznavali tu božansku religiju, bar su imali meru razumevanja da je to što su radili bilo pogrešno kada su činili nasilje. Ali od XIX veka, darvinizam je pokazao da je borba za profit i nepravda imala element naučnog opravdanja, i rekao je da je sve to bilo deo ljudske prirode, da ljudi poseduju divlje i agresivne sklonosti koje su mu ostale od predaka, i da na isti način na koji je najjača i najagresivnija životinja preživljavala, isti zakoni se primenjuju na ljudska bića. Pod uticajem ovog mišljenja, ratovi, patnje i masakri su počeli da zahvataju veliki deo sveta. Darwinizam je podržavao i ohrabrivao sve te pokrete koji su doneli bol, krv i ugnjetavanje svetu, pokazao im je da su razumni i opravdani i dao pozadinu za sve njihove praktične primene. Kao rezultat te takozvane naučne pozadine sve te opasne ideologije su postajale sve snažnije i utisnule su ime „vek patnje“ XX veku.

U svojoj knjizi ‘Darvin, Marks, Wagner’ (Darwin, Marx, Wagner) profesor istorije Žak Barzun (Jacques Barzun) procenjuje naučne, društvene i kulturne uzroke strašnog moralnog sloma savremenog sveta. Ovi komentari iz Barzunove knjige su upečatljivi sa tačke gledišta uticaja darvinizma na svet:

...U svakoj evropskoj zemlji između 1870. i 1914. postojala je ratna partija koja je zahtevala naoružanje, individualistička partija koja je zahtevala srušenje takmičenja, imperijalistička partija koja je zahtevala slobodno delovanje nad zaostalim ljudima, socijalistička partija koja je zahtevala pobedu moći i rasistička partija koja je zahtevala unutrašnja čišćenja stranaca – sve one, kada pozivi na pohlep i slavu nisu uspeli, ili čak i pre toga, su se pozvale na Spensera (Spencer) i Darvina, koji su praktično bili oličenje nauke... Trka je bila biološka, bila je sociološka, bila je darvinistička.⁶

U XIX veku kada je Darwin izneo svoju tvrdnju da živa bića nisu stvorena, da su se pojavila slučajno i da su ljudska bića imala zajedničkog pretka sa životinjama i da su se pojavila kao najrazvijeniji organizmi kao rezultat slučajnosti, moć da većina ljudi nije mogla da zamisliti kakvi će rezultati te tvrdnje biti. Ali u XX veku konačan rezultat ove tvrdnje je proživljen u užasnim iskustvima. Oni koji su videli živa bića kao razvijene životinje, nisu oklevali da krenu sa gaženjem slabih, sa pronalaženjem načina da se reše bolesnih i slabih i sa izvršavanjem masakra da bi se rešili rasa koje su videli kao drugačije i niže. Zato što im je njihova teorija sa maskom nauke rekla da je to bio „zakon prirode“.

Propasti koje je darvinizam doneo svetu su počele na taj način, i brzo se proširile na ceo svet. Dok je u XIX veku, dok materijalizam i ateizam nisu ojačali uz podršku koju su primili od darvinizma, većina ljudi verovala da je Bog stvorio sva živa bića i da su ljudska bića, za razliku od drugih živih stvorenja, posedovala dušu koju je stvorio Bog, bez obzira na rasu ili ljude, sva ljudska bića su bila viđena kao sluge stvorenje od strane Boga. Međutim, iz nedostatka religije koji je doneo i ojačao darvinizam, su proizašle društvene grupe sa takmičarskim i surovim gledištem na svet, koje nisu davale nikakav značaj moralu, i koje su videle ljudska bića kao veoma razvijene životinje. Ljudi koji su negirali da imaju bilo kakvu odgovornost Bogu su

prouzrokovali nastanak kulture u kojoj je svaki tip sebičnosti bio opravdan. Iz te kulture su rođeni mnogi „izmi“, i svaki od njih je postao propast za čovečanstvo.

Na sledećim stranama ćemo istražiti ideologije koje su u pitanju kojima je darvinizam dao opravdanje, blizak odnos između tih ideologija i darvinizma i koliko je ta saradnja koštala svet.

DRUGO POGLAVLJE

DARVINOV RASIZAM I KOLONIJALIZAM

Darvinov blizak prijatelj profesor Adam Sedžvik (Adam Sedgwick) je bio jedan od ljudi koji je video kakve će opasnosti teorija evolucije izazvati u budućnosti. Napomenuo je, pošto je pročitao i razmotrio ‘Postanak vrsta’ da „Ako bi ova knjiga naišla na opšte javno prihvatanje, donela bi sa sobom porast surovosti ljudske rase kakav do sada nije viđen.“⁷ I zaista, vreme je pokazalo da je Sedžvik bio u pravu kada je imao sumnje. XX vek je ostao zapamćen u istoriji kao tamno doba kada su ljudi bili izloženi masakrima samo zbog njihove rase ili etničkog porekla.

Naravno, diskriminacija i istrebljivanje zasnovano na njoj su postojali u ljudskoj istoriji davno pre Darvina. Ali je darvinizam dao toj diskriminaciji lažnu naučnu vrednost i lažnu opravdanost.

„Očuvanje povlašćenih rasa...“

Većina darvinista u naše vreme tvrdi da Darwin nikada nije bio rasista već da rasisti pogrešno tumače Darvinove ideje u cilju podrške sopstvenih gledišta. Oni tvrde da se izraz „očuvanjem povlašćenih rasa“ u podnaslovu ‘Postanka vrsta’ koristi samo za životinje. Međutim, ono što oni koji daju tu tvrdnju ignoriraju je ono što Darwin kaže o ljudskim rasama u svojoj knjizi.

Po gledištima koje je Darwin izneo u svojoj knjizi, ljudske rase predstavljaju različite stupnjeve u evoluciji, i neke rase su evoluirale i napredovale više od drugih. Neke od njih, su u stvari, bile na skoro istom nivou kao i majmuni.

Darvin je tvrdio da se „borba za opstanak“ takođe primenjivala između ljudskih rasa. „Povlašćene rase“ su izlazile kao pobednici iz te

borbe. Po Darvinu povlašćena rasa su bili evropski belci. Što se azijatskih i afričkih rasa tiče, one su zaostale u borbi za opstanak. Darwin je otišao još dalje: te rase će uskoro potpuno izgubiti svetsku borbu za opstanak i nestati, tvrdio je.

U nekom budućem periodu koji nije veoma daleko mereno vekovima, civilizovane rase ljudi će skoro sigurno istrebiti i zameniti divlje rase širom sveta. U isto vreme čovekoliki majmuni... će bez sumnje biti istrebljeni. Prekid između čoveka i njegovih najbližih srodnika će tada biti širi, jer će se nalaziti između čoveka u civilizovanijem stanju, kako se možemo nadati, čak i od Kavkasca, i nekog primitivnog majmuna kao što je pavilan, umesto kao što je sada između crnca ili Australijanca i gorile.⁸

U drugom delu ‘Porekla čoveka’ (The Descent of Man), Darwin je tvrdio da je neophodno da niže rase nestanu i da nema potrebe da razvijeni ljudi pokušavaju da ih zaštite i održavaju u životu. Uporedio je tu situaciju sa ljudima koji su gajili domaće životinje:

„Kod divljaka, slabi u telu ili umu se brzo eliminišu: i oni koji prežive obično ispoljavaju odlično zdravlje. Mi civilizovani ljudi, u drugu ruku činimo sve da sprečimo proces eliminacije; gradimo domove za zaostale, osakaćene i bolesne; donosimo zakone za siromašne; a naši doktori čine sve što mogu da svakome spasu život do poslednjeg trenutka. Postoji razlog da se veruje da je vakcinacija sačuvala hiljade života, koji bi zbog slabe konstitucije ranije podlegli malim boginjama. Tako slabi članovi civilizovanih društava razmnožavaju svoju vrstu. Niko ko se bavio uzgajanjem domaćih životinja neće sumnjati da to mora da je prilično štetno za ljudsku rasu.“⁹

Kao što smo videli, u svojoj knjizi ‘Poreklo čoveka’ Darwin je smatrao da su domoroci Australije i crnci na istom nivou kao gorile i tvrdio da će te rase nestati. Što se tiče drugih rasa koje je video kao „niže“ tvrdio je da je bitno sprečiti ih da se razmnožavaju da bi se te rase dovele do izumiranja. Tako su tragovi rasizma i diskriminacije na koje

još uvek nailazimo u naše vreme bili odobreni i dato im je opravdanje od strane Darvina na taj način.

Što se tiče zadatka „civilizovanih osoba“, po Darwinovoj rasističkoj ideji, on je bio da one malo ubrzaju evolucioni period, kao što ćemo kasnije videti detaljnije. U ovoj situaciji nije bilo zamerke, sa „naučne“ tačke gledišta, da se sa ovim rasama, koje će ionako nestati, završi sada.

Darvinova rasistička strana je pokazala svoj efekat u dobrom delu njegovog pisanja i opažanja. Na primer, on je otvoreno izneo svoje rasističke predrasude dok je opisivao domoroce ostrva Tera del Fuego koje je video na dugom putovanju na koje je krenuo 1871. godine. Opisao je te urođenike kao živa stvorenja „potpuno nage, obojene raznim bojama, koje jedu sve što nađu kao i divlje životinje, nekontrolisane, surove prema svakome ko nije iz njihovog plemena, uživaju u mučenju svojih neprijatelja, prinose krvave žrtve, ubijaju svoju decu, loše postupaju prema svojim ženama, puni su čudnog sujeverja“. Dok istraživač V. P. Snou (W.P. Snow), koji je putovao u isti region deset godina ranije, daje veoma drugačiju sliku. Po Snou, urođenici ostrva Tera del Fuege su bili „ljudi snažnog izgleda, veoma su voleli svoju decu; neke od njihovih rukotvorina su bile izvanredne; prepoznавали su neku vrstu prava nad svojinom i prihvatali su autoritet nekoliko najstarijih žena“.¹⁰

SLIKA (str. 29): Putovanja na koja se Darwin upustio su otkrila njegovu rasističku stranu. Na primer, Darwin je smatrao izraz „divlje životinje“ podesnim za plemena o čijoj su kulturi i sposobnostima govorili drugi istraživači.

Kao što se vidi iz ovih primera Darwin je bio izraziti rasista. U stvari, rečima autora knjige ‘Šta je Darwin stvarno rekao’ (What Darwin Really Said), Bendžamin Ferington (Benjamin Farrington), Darwin je dao puno komentara u vezi „većih razlika između različitih rasa ljudi“ u svojoj knjizi ‘Poreklo čoveka’.¹¹

Štaviše, Darwinova teorija je negirajući postojanje Boga bila uzrok toga da ljudi nisu videli da je čovek bio nešto što je stvoreno od strane Boga i da su svi ljudi stvorenji jednaki. I to je bio jedan od faktora iza uspona rasizma i ubrzanja njegovog prihvatanja u svetu. Američki naučnik Džeјms Ferguson (James Ferguson) opisuje direktnu vezu između negiranja stvaranja i uspona rasizma na sledeći način:

Nova antropologija je uskoro postala teorijska podloga između dve suprotstavljene škole misli o postanku ljudi. Starija i čvršće ustavljena od njih je bila ‘monogenizam’, verovanje da je celokupno čovečanstvo, bez obzira na boju i karakteristike, direktno poteklo od Adama i od jedinstvenog i originalnog dela Božijeg stvaranja. Monogenizam je širila crkva i bio je univerzalno prihvaćen do DŽVIII veka, kada je ;opozicija teološkom autoritetu počela da izgrađuje suprotnu teoriju ‘poligenizma’, (teorija evolucije) koja je smatrala da su različite rasne zajednice imale različita porekla.¹²

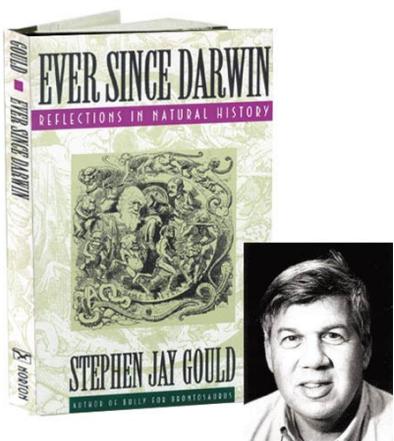
Indijski antropolog Lalita Vidiarti (Lalita Vidzarthi) objašnjava kako je Darwinova teorija evolucije doveo do toga da rasizam bude prihvaćen od strane društvenih naka:

„Njegova (Darvinova) teorija opstanka najprilagođenijih; je bila toplo dočekana od strane društvenih naučnika tog vremena, i oni su verovali da je čovečanstvo dostiglo različite nivoje evolucije koja je dostigla vrhunac u civilizaciji belog čoveka. ;Do druge polovine XIX veka rasizam je bio prihvaćen kao činjenica od strane većine zapadnih naučnika.“¹³

Što se tiče darvinista koji su došli posle Darvina, oni su pružili veliku borbu da bi dokazali svoja rasistička gledišta. U to ime oni nisu prezali od toga da daju mnoge naučne nedoslednosti i laži. Smatrali su da kada to dokažu, da će naučno dokazati sopstvenu superiornost i „prava“ da tlače, kolonizuju, i ako treba da istrebe druge rase.

U trećem poglavlju svoje knjige ‘Loše merenje čoveka’ (The Mismeasure of Man), Stiven Džeј Guld je istakao da su neki

antropolozi namerno falsifikovali svoje podatke da bi dokazali „superiornost“ bele rase. Po Guldumu, metod koji je najčešće korišćen je bio falsifikovanje veličine mozga fosilizovanih lobanja koje su pronašli. Guld spominje u svojoj knjizi da su, pretpostavljajući da veličina mozga ima nešto sa inteligencijom, mnogi antropolozi namerno preveličavali veličinu lobanja Kavkazaca i podcenjivali veličinu lobanja crnaca i Indijanaca.¹⁴

Stiven Džej Guld i njegova knjiga koja je otkrila Darvinovu rasističku stranu

U svojoj knjizi ‘Posle Darvina’ (Ever Since Darwin), Guld objašnjava neverovatne tvrdnje koje su darvinisti iznosili da bi prikazali da su neke rase niže.

Hekel i njegove kolege su se takođe pozivali na rekapitulaciju da bi potvrdili rasnu superior-

nost severnoevropskih belaca. Pretraživali su činjenice iz ljudske anatomije i ponašanja, koristeći sve što su mogli da pronađu od mozgova do pupaka. Herbert Spenser (Herbert Spencer) je pisao da „intelektualne osobine necivilizovanih... su osobine koje se javljaju kod dece civilizovanih“. Karl Vogt (Carl Vogt) je 1864. rekao oštريје: „Odrasli crnac poseduje, što se njegovih intelektualnih sposobnosti tiče, prirodu deteta... Neka plemena su osnovala države, koje poseduju osobenu organizaciju, ali što se ostaloga tiče, možemo slobodno da tvrdimo da cela rasa nije, ni u prošlosti ni u sadašnjosti, proizvela ništa što bi doprinelo napretku čovečanstva ili što bi bilo vredno za očuvanje“.¹⁵

A francuski medicinski anatomi Etien Seres (Etienne Serres) je stvarno tvrdio da su crni muškarci primitivni zato što su njihovi

pupkovi bili na nižem nivou. Darvinov savremenik, evolucionista Havelok Elis (Havelock Ellis) je podupreо razliku između superiornih i nižih rasa navodnim „naučnim“ objašnjenjem, koje glasi:

Dete mnogih afričkih rasa je malo ako je i uopšte manje inteligentno od evropskog deteta, ali dok Afrikanac kako raste postaje glup i tupav, i njegov celokupni društveni život ulazi u stanje uske rutine, Evropljanin zadržava mnogo od svoje dečije živosti.¹⁶

Francuski darvinistički antropolog Vašir de Lapog (Vacher de Lapouge) je predložio, u svom radu nazvanom ‘Race et Milin Social Essais d’Anthroposociologie’ (Paris 1909) da su nebele klase potomci divljaka koji nisu naučili da budu civilizovani, ili degenerisani predstavnici pomešanih klasa. Dao je rezultate mereći lobanje pariskih viših i nižih klasa na grobljima. Po njegovim rezultatima zavisno od svojih lobanja neki ljudi su bili skloni da budu bogati, samouvereni i slobodni, a drugi konzervativni, da ne traže puno i da poseduju sve kvalitete dobrog sluge, klase su bile proizvodi društvenog odabiranja, više klase društva su bile superiorne, stepen bogatstva je bio u proporciji sa indeksom lobanje. Lapog je kasnije dao proročanstvo, „Moje gledište je da će u godinama koje dolaze ljudi ubijati jedni druge zato što su njihove glave okrugle ili šiljate“, rekao je¹⁷, i ovo proročanstvo se ostvarilo, kao što ćemo detaljnije videti na narednim stranama ove knjige, i XX vek je video masakre koji su izvršavani u ime rasizma...!

I nisu bili samo antropolozi: entomolozi (oni koji proučavaju insekte) su takođe skočili na rasistički vagon koji je darvinizam pokrenuo svojim neverovatnim tvrdnjama. Na primer, 1861. godine jedan engleski entomolog je došao do zaključka, pošto je sakupio vaši koje su živele na telima ljudi u različitim delovima sveta, da vaši jedne rase nisu mogle da žive na telima druge, što je kada se pogleda sa današnjem naučnog nivoa jednostavno smešno.¹⁸ Kada su čak i ljudi sa zvanjem naučnika davali takve izjave, nije iznenađujuće da su neki

dogmatični rasisti koristili takve nelogične, neintelligentne i potpuno besmislene slogane kao što je da je „čak i crnačka vaš crnac“.

Ukratko, rasistička strana Darwinove teorije je našla veoma plodno tlo u drugoj polovini XIX veka. Zato što su evropski „belci“ još uvek čekali da takva teorija opravda njihove sopstvene zločine.

Britanska kolonizacija i darvinizam

Zemlja koja je najviše zaradila na Darwinovim rasističkim gledištima je bila Darwinova sopstvena zemlja, Britanija. U godinama kada je Darwin izneo svoju teoriju, Velika Britanija je imala osnovanu svetsku vodeću kolonijalističku imperiju. Svi prirodni izvori oblasti koja se prostirala od Indije do Latinske Amerike su bili iskorisćavani od strane Britanske imperije. „Beli čovek“ je pljačkao svet za sopstvene interese.

Ali, naravno, počinjući sa Velikom Britanijom, nijedna kolonijalistička zemlja nije želela da bude viđena kao „pljačkaš“, i da bude zapamćena u istoriji kao takva. Iz tog razloga, oni su tražili objašnjenje kako bi pokazali da su u pravu u onome što čine. Takvo objašnjenje bi moglo da predstavi kolonizovane ljude kao „primitivne ljude“ ili „stvorenja koja žive kao životinje“. Na taj način, oni koji su bili masakrirani i podvrgnuti neljudskom tretmanu su mogli da budu viđeni ne kao ljudska bića, već kao poluljudska poluživotinjska stvorenja, i loše postupanje sa njima ne bi bilo smatrano za zločin.

U stvari, to traganje nije bilo novo: prvo širenje kolonizacije u svetu ide unazad do XV i XVI veka. Tvrđnje da su neke rase imale poluživotinjske osobine je prvi izneo Kristofer Kolumbo (Christopher Columbus) na svom putovanju do Amerike. Po ovim tvrdnjama, američki urođenici nisu bili ljudska bića, već vrsta razvijene životinje. Iz tog razloga su mogli da budu stavljeni na raspolaganje španskim kolonijalistima.

Bez obzira koliko je Kolumbo prikazivan u filmovima o otkriću

Amerike kao da je imao topao i ljudski stav prema urođenicima, činjenica je da Kolumbo nije smatrao domoroce za ljudе.¹⁹

Kristofer Kolumbo je bio osoba koja je prva pokrenula veliki masakr. Kolumbo je uspostavio španske kolonije na mestima koje je otkrio, načinio je robe od domorodaca i bio je odgovoran za započinjanje trgovine robljem. Španski „konkvistadori“ su videli politiku tlačenja i izrabljivanja koju je Kolumbo primenio, i nastavili su je: izvršavani masakri su dostigli neverovatne dimenzije. Na primer, populacija na jednom ostrvu, koja je bila 200.000 kada je Kolumbo prvi put kročio na njega je bila samo 50.000 dvadeset godina kasnije, a do 1540. je ostalo samo 1.000 ljudi. Kada je najčuveniji od španskih konkvistadora, Kortes (Cortes), prvi put kročio u Meksiku u februaru 1519, ukupna populacija domorodaca je bila 25 miliona, ali se do 1605. smanjila na 1 milion. Na ostrvu Hispanjola, populacija, koja je brojila 7-8 miliona 1492. godine, se smanjila na 4 miliona 1496. godine i na samo 125 ljudi u 1570. Po ciframa istoričara, za manje od veka pošto je Kolumbo prvi put kročio na kontinent, 95 miliona ljudi je bilo masakrirano od strane kolonijalista. Kada je Kolumbo otkrio Ameriku 30 miliona domorodaca je živelo na kontinentu. Kao rezultat masakra od tada do danas dospeli su do pozicije da su postali izgubljena rasa od manje od 2 miliona ljudi.

Sa otkrićem Amerike od strane Krisofera Kolumba počeo je užasan masakr američkih urođenika.

Razlog zašto su ovi masakri dostizali tako nemilosrdne proporcije je bio da urođenici nisu smatrani za ljudska bića, već da su gledani kao životinje.

Ali ove tvrdnje kolonijalista nisu dobile mnogo pristalica. U Evropi u to vreme, istina da su svi ljudi stvoreni jednaki od strane Boga i da su svi potekli od jednog pretka – Adama – je bila toliko široko prihvaćena da je katolička crkva naročito zauzela jasan stav protiv pljačkaških invazija. Jedan od najpoznatijih primera toga je

odgovor Biskupa Čiape, Bartolomeja de la Kasasa (Bartolome de las Casas) koji je kročio na novi svet zajedno sa Kolumbom, koji je rekao da su svi urođenici bili „prava ljudska bića“, kao odgovor na kolonijalističke tvrdnje da su urođenici bili „vrsta životinje“. Papa Pavle III je osudio surov tretman urođenika papskom bulom 1537., i objavio je da su urođenici bili prava ljudska bića sa sposobnošću za veru.²⁰

Ali se u XIX veku situacija promenila. Zajedno sa širenjem materijalističke filozofije i udaljavanjem društva od religije, istina da su ljudska bića stvorena od strane Boga je počela da se negira. To je, kako je spomenuto na prethodnim stranama, bilo u isto vreme i uspon rasizma.

Kraljica Viktorija i glavni učesnik u navedenim masakrima, Španac Kortes

Sa usponom darvinističke materijalističke filozofije u XIX veku, rasizam je postao sve jači i to je stvorilo veliku podršku evropskom imperijalističkom sistemu.

Džejms Džol (James Joll), koji je više godina bio profesor istorije na univerzitetima kao što su Oksford, Stenford i Harvard, u svojoj

knjizi ‘Evropa posle 1870.’ (Europe Since 1870), koja se i dalje koristi kao udžbenik na univerzitetima, opisuje ideološke odnose između darvinizma, imperijalizma i rasizma.

Najdublje grupe ideja koje su inspirisale koncept imperijalizma su bile one koje se grubo mogu klasifikovati kao ‘socijalni darvinizam’ i koje su videle odnos između država kao neprekidnu borbu za opstanak u kojoj su neke rase smatrane za ‘superiorne’ u odnosu na druge u evolucionom procesu u kome su najjači morali stalno da se potvrđuju.

Čarls Darvin, čije su knjige ‘O postanku vrsta’, objavljena 1859., i ‘Poreklo čoveka’, koja je usledila 1871. godine, pokrenule sporove koji su uticali na mnoge grane evropske misli... Ideje Darvina i nekih njegovih savremenika kao što je bio engleski filozof Herbert Spenser, ... su brzo primenjene na pitanja koja su bila daleko udaljena od neposrednih naučnih pitanja... Elemenat darvinizma koji je izgledao kao najprimenjiviji na razvoj društva je bio verovanje da je prekomerna brojnost populacije u odnosu na sredstva za podršku neophodno proizvodila neprestanu borbu za opstanak u kojoj su najjači ili ‘najsposobniji’ bili oni koji su pobedivali. Iz toga je bilo lako nekim misliocima da daju moralni sadržaj tvrdnji o najsposobnijima, tako da su vrste ili rase koje su opstajale bile one koje su imale moralna prava na to.

Doktrina o prirodnom odabiranju je mogla, prema tome, veoma lako da bude povezana sa drugim tokom misli koji je razvio francuski pisac, grof Žozef-Artur Gobine (Count Joseph-Arthur Gobineau), koji je objavio ‘Esej o nejednakosti ljudskih rasa’ (Essay on the Inequality of Human Races) 1853. Gobine je insistirao da je najznačajniji faktor u razvoju bila rasa; i da su one rase koje su ostale superiorne bile one koje su čuvale svoju rasnu čistoću. Od njih, po Gobineu, arijevska rasa je bila ta koja je najbolje opstala... Hjuston Stjuart Čembrlen (Houston Stenjart Chamberlain) je bio taj koji je doprineo tome da se neke od ovih ideja dalje razviju... Sam Hitler se dovoljno divio autoru

(Čembrelenu) da bi ga posetio na samrti 1927.²¹

Kako je pokazano, postoji ideološki lanac koji spaja Darvina sa rasističkim misliocima i imperijalistima i koji se proteže odatle pa do Hitlera. Darwinizam je ideološka osnova i za imperijalizam, koji je utočio svet u krv u XIX veku, i za nacizam, koji je učinio to isto u XX veku.

Viktorijanska Velika Britanija je takođe pronašla takozvanu „naučnu osnovu“ u darvinizmu. Velika Britanija je ostvarila veliku zaradu na kolonijalizmu, i nije videla razlog da ne doneše propasti onima koji su živeli pod tom kolonijalizacijom u sopstvenu prednost. Jedan primer prljave politike britanskog imperijalizma su bili „opijumski ratovi“ protiv Kine. Velika Britanija je počela da krijumčari opijum koji je užgajala u Indiji u Kinu u prvoj četvrtini XIX veka. Ovo krijumčarenje opijuma je ubrzano kako je vreme prolazilo da bi se nadoknadio manjak u spoljašnjoj trgovini. Protok droge u zemlju je takođe imao efekat na slabljenje autoriteta kineske države nad sopstvenom teritorijom. Propast u društvu je uskoro dostigao ozbiljne dimenzije. Zabранa opijuma, koju je kineska vlada morala da primeni posle dugog perioda premišljanja, je dovela do prvog opijumskog rata (1838-1842). Nema sumnje da je taj rat doveo zemlju do bankrota. Kina je bila primorana da savije svoju glavu zbog slabosti svoje armije u svakom sukobu sa stranim silama i da prihvati njihove stalno rastuće zahteve. Zapadnjaci su polagano formirali naseljene centre unutar kineske teritorije posle 1842. Uzeli su velike dadzbine (ustupke) iz ruku Kineza, izdavali su njihova polja i obavezali su zemlju da se otvorи prema spoljnom svetu na način koji bi doneo najviše koristi njima samima. Kao rezultat svega toga, beda u zemlji, slabost vlade i postepeni gubitak kineske teritorije je doveo do mnogih pobuna.

Jedan od najzanimljivijih pokazatelja inspiracije koju je teorija evolucije ponudila britanskom imperijalizmu, je bio skandal piltdaunskog čoveka.

1912. godine je pronađena neobična lobanja u Piltdaunu u

Engleskoj. Čarls Douson (Charles Dawson), naučnik koji je pronašao lobanju zajedno sa svojim timom, je objavio da je pripadala stvorenju koje je bilo polumajmun polučovek. Artur Kejt (Arthur Keith), čuveni evolucionista anatom je pregledao fosil i potvrđio rezultate. Međutim, Douson i Kejt su naglasili značajnu pojedinost. Mozak, fosila je bio iste veličine kao kod savremenog čoveka. Međutim, vilična kost je imala majmunolike odlike.

Iznenada je mozak piltdaunskog čoveka postao stvar ponosa za Britance. Pošto je lobanja pronađena u Engleskoj mora da je bila predak Britanaca. Po Britancima, veća zapremina mozga je ukazivala da su Britanci evoluirali pre drugih rasa i da su bili superiorni u odnosu na druge rase.

To je razlog zbog koga je otkriće piltdaunskog čoveka izazvalo tako veliko uzbuđenje u Engleskoj. Novine su davale naslove na prvim stranama, a gomile su radosno slavile otkriće. Britanska vlada, u drugu ruku, je dala vitešku titulu Arturu Kejtu za njegovo čuveno otkriće.

Čuveni evolucioni paleontolog, Don Johanson (Don Johanson) opisuje odnos između piltdaunskog fosila i engleskog imperijalizma:

Piltdaunsko otkriće je bilo veoma evrocentrično. Ne samo da je mozak imao prvenstvenost, već je i Engleska imala prvenstvenost, takođe.* Nadahnuće koje su Englezi dobijali od piltdaunskog čoveka je trajalo do 1953, kada je Kenet Oukli (Kenneth Oakley), naučnik koji je ponovo detaljno ispitao fosil, otkrio da je to najveća prevara XX veka. Fosil je bio proizveden spajanjem vilice orangutana za ljudsku lobanju.

Doživljaji u Kini su bili samo jedan od rezultata britanske politike. Kroz čitav XIX vek tlačenja i bolne dimenzije britanskog imperijalizma

---

* Don Johanson, 'U potrazi za ljudskim poreklom' (In Search of Human Origins, 1994 WGBH Educational Foundation

su doživljene u takvim regionima kao što je Južna Afrika, Indija i Australija.

Posao opravdanja tog ugnjetavajućeg sistema Britanije i pokušaj da se pokaže da je bio opravdan, je pao na različite britanske socio-loge i naučnike. I Čarls Darwin je bio najznačajniji i najefektivniji od njih. Darwin je bio taj koji je tvrdio da su tokom evolucije postojale „superiorne rase“, da je to bila „bela rasa“, i pokazao je da su zlostavljanja drugih od strane belaca bila „prirodan zakon“.

Zbog opravdanja koja je Darwin obezbedio kolonijalističkom rasizmu, čuveni naučnik, Kenet J. Hsu (Kenneth J. Hsu) rukovodio geografskog odseka švajcarskog federalnog instituta tehnologije i sam kineskog porekla opisuje Darvina kao „naučnika džentlmena viktorijanskog doba i člana establišmenta društva koje je poslalo ratne brodove da silom uvezu opijum u Kinu, „sve u ime takmičenja (slobodne trgovine) i opstanka najsposobnijih.“²²

Darvinovo neprijateljstvo prema Turcima

Najznačajniji cilj britanskog kolonijalizma je pri kraju XIX veka bila otomanska imperija.

U to vreme otomanska država je vladala velikom oblasti od Jemena do Bosne i Hercegovine. Ali je već počela da ima problema u kontroli tih oblasti kojima je upravljala u miru, spokojstvu i stabilnosti. Hrišćanske manjine su počele da se bune u ime nezavisnosti a tako velike vojno moćne države kao što je bila Rusija su počele da prete Otomanima.

U poslednjoj četvrti veka Britanija i Francuska su se pridružile sile koje su ugrožavale otomansku imperiju. Britanija se naročito usredsredila na južne provincije otomanske imperije. Berlinski sporazum, koji je potpisana 1878, je izraz evropske kolonijalističke odluke da podeli otomanske teritorije. Pet godina kasnije, 1882. godine, Britanija je zauzela Egipat koji je bio otomanska teritorija. Britanski

kolonijalizam je postavio planove da kasnije preuzme otomanske teritorije na Bliskom Istoku.

Kao i uvek, Britanija je zasnivala svoju kolonijalističku politiku na rasizmu. Britanska vlada je namerno pokušavala da prikaže tursku naciju, osnovni elemenat otomanske imperije i naročito otomansku državu kao takozvane „primitivne“ ljude.

Britanski premijer Vilijam Ewart Gledstoun (William Ewart Gladstone) je otvoreno rekao da su Turci primer neljudi čovečanstva i zbog sopstvene civilizacije oni moraju da budu odbačeni nazad u azijske stepе i eliminisani iz Anadolije.²³

Čarls Darwin je koristio svoju teoriju sa ciljem da pomogne britanskim političkim planovima protiv otomanske imperije i pokušao je da prikaže da je turska nacija bila primitivna rasa. U naše vreme neprijatelji Turaka i dalje izvlače podršku iz ove Darwinove besmislice.

Te i reči nalik njima je decenijama koristila britanska vlada kao propagandno sredstvo usmereno protiv otomanske imperije. Britanija je pokušala da prikaže tursku naciju kao primitivnu naciju koja je morala da se pokloni naprednijoj evropskoj rasi.

Takozvana „naučna osnova“ za ovu propagandu je bio Čarls Darwin!

Darvinovi komentari u vezi turske nacije su se pojavili u knjizi ‘Život i pisma Čarsa Darvina’ (The Life and Letters of Charles Darwin), objavljene 1888. Darwin je predložio da bi eliminisanjem „primitivnih rasa“ prirodno odabiranje igralo ulogu u razvoju civilizacije, a kasnije rekao te iste reči o turskoj naciji:

Mogao bih da pokažem da je borba u okviru prirodnog odabiranja učinila i čini više za napredak civilizacije nego što izgledate skloni da priznate. Setite se kakve su rizike evropske nacije prepostavljale pre ne puno vekova o tome kako bi mogli da budu preplavljeni Turcima i kako smešno takva ideja sada izgleda! Civilizovanije takozvane kavkaske rase su u potpunosti pobedile Tursku u borbi za opstanak.

Gledajući na svet u bliskoj budućnosti, kako će veliki broj nižih rasa biti eliminisan od strane većih civilizovanih rasa širom sveta.²⁴

Darvinova besmislica je bilo pisano propagandno sredstvo da bi se dala podrška britanskoj politici uništavanja otomanske imperije. I u stvari je to propagandno sredstvo bilo vrlo efektivno. Darwinove reči do te mere da će „turska nacija ubrzo nestati, to je zakon evolucije“ su dale takozvanu naučnu podršku britanskoj propagandi usmerenoj ka stvaranju neprijateljstva prema Turcima.

Britanska želja da ostvari Darwinovo proročanstvo je u osnovi zaživila u Prvom svetskom ratu. Veliki rat, koji je počeo 1914, je rođen iz sukoba interesa između Nemačke i Austro-Ugarske na jednoj strani i saveznika Britanije, Francuske i Rusije na drugoj. Ali jedan od najvažnijih proračuna u okviru tog rata je bio cilj da se uništi i podeli otomanska imperija.

U Galipolskoj kampanji turska armija se herojski branila protiv neprijateljskih sila, sa Britanijom na čelu, i izgubila 250.000 ljudi.

Britanija je napala otomansku imperiju iz dva različita smera. Prvi su bili frontovi na Kanalu, Palestini i Iraku, otvoreni sa namerom da preuzmu otomanske teritorije na Bliskom Istoku. Drugi je bio front na Galipolu, scena jedne od najkrvavijih bitaka Prvog svetskog rata. Turska armija na Kanakalu se herojski borila i izgubila 250.000 ljudi da bi odbila neprijateljske sile koje su prikupili Britanci. Što se tiče Britanaca, oni su poslali više indijskih i australijskih trupa regrutovanih iz takvih kolonija kao što su Australija i Novi Zeland da bi se borili protiv Turaka, koje su videli kao „primitivniju rasu“, od sopstvenih vojnika.

Eho Darvinovog neprijateljstva prema Turcima je nastavio da odzvanja posle Prvog svetskog rata. Evropske neonacističke grupe koje podmuklo napadaju Turke u Evropi još uvek izvlače svoje nadahnute iz Darwinove glupe besmislice o turskoj naciji. Darwinove reči o Turcima se još uvek mogu naći na stranama interneta tih rasističkih neprijatelja Turaka. (Vidi poglavlje o Krvavoj alijansi između Darvina i

Hitlera)

Rasizam i socijaldarvinizam u Americi

Socijaldarvinizam je obezbedio podršku rasistima i imperijalistima i u drugim zemljama takođe, ne samo u Britaniji. Iz tog razloga on se raširio veoma brzo širom celog sveta. Na čelo onih koji su usvojili teoriju je stao američki predsednik Teodor Ruzvelt (Theodore Roosevelt). Ruzvelt je bio najistaknutiji pobornik i pokretač programa etničkog čišćenja primjenjenog protiv američkih urođenika pod imenom „prinudnog preseljavanja“. U knjizi ‘Pobeda zapada’ (The Winning of the West), osnovao je ideologiju masakra, tvrdeći da je rasni rat do kraja sa Indijancima bio neizbežan.²⁵ Njegov najveći oslonac je bio darvinizam, koji mu je dao šansu da definiše urođenike kao primitivnu vrstu.

Kako je Ruzvelt predvideo, ni jedan od sporazuma sa američkim urođenicima nije bio poštovan, a to je takođe obezbedilo lažno opravdane pod teorijom „primitivne rase“. 1871. godine kongres je zanemario sve sporazume koji su načinjeni sa američkim urođenicima i odlučio da ih protera na mrtva zemljišta gde su mogli da čekaju smrt. Ako se druga strana ne vidi kao ljudska bića kako mogu sporazumi učinjeni sa njima da imaju bilo kakvu vrednost?

Ruzvelt je takođe predložio da je gore napomenuti rasni rat predstavljaо krajnje dostignuće širenja ljudi koji govore engleski (Anglo-Saksonaca) širom sveta.²⁶

Jedan od najistaknutijih pobornika anglo-saksonskog rasizma, američki evolucionista i protestantski sveštenik Josia Strong (Josiah Strong), je primenio istu logiku. Jednom je napisao sledeće reči:

Tada će svet ući u novi stadijum svoje istorije – konačno takmičenje rasa za koje se Anglo-Saksonci pripremaju. Ako ne grešim, moćna rasa će krenuti ka Meksiku, prema Centralnoj i Južnoj Americi, na ostrva mora, preko Afrike i dalje. I da li bilo ko može da sumnja da

će ;rezultat tog takmičenja biti „opstanak najsposobnijih“?²⁷

Najistaknutiji rasisti koji su koristili socijaldarvinizam da bi se opravdali su bili neprijatelji crnaca. Njihove rasističke teorije, koje su delile rase na nivoe i definisale belu rasu kao najsuperiorniju a crnu rasu kao najprimitivniju, su oduševljeno prihvatili koncept evolucije.²⁸

U svojoj knjizi ‘Pobeda zapada’, američki predsednik Teodor T. Ruzvelt je uspostavio ideologiju masakra i kasnije je primenio.

Najistaknutiji evolucijski rasistički teoretičar, Henri Feirfild Ozborn (Henry Fairfield Osborn) je napisao u članku pod nazivom ‘Evolucija ljudskih rasa’ (The Evolution of Human Races) da je „srednja inteligencija prosečnog odraslog crnca slična onoj kod jedanaestogodišnjeg deteta vrste Homo sapiens“. ²⁹

Po toj logici crnci uopšte nisu bili ljudska bića. Drugi najpoznatiji pobornik evolucijske rasističke misli, Karlton Kun (Carleton Coon) je izneo, u svojoj knjizi ‘Poreklo rase’ (The Origins of Race), objavljene 1962, da su crna i bela rasa bile dve različite vrste koje su se odvojile jedna od druge na stupnju Homo erekta. Po Kunu, belci su evoluirali dalje posle ovog odvajanja. Pristalice diskriminacije protiv crnaca su primenjivali to takozvano naučno objašnjenje dugo vremena.

U XIX i ranom XX veku u Americi, belci su tretirali crnce prilično surovo. Zakoni i njihove primene su jasno otkrile da crnci nisu smatrani za ljudska bića. Dok su belci živeli u velikom bogatstvu, crnci su dobijali nehuman tretman.

Postojanje naučne teorije koja ga je podržavala je brzo uvećavala rasizam u Americi. V. E. Duboa (W.E. Dubois), poznat da je bio protiv rasne diskriminacije, je izjavio da „problem XX veka je problem boje“. Po njemu, to da se problem rasizma pojavio na tako raširen način u zemlji koja želi da postane najveća svetska demokratija i koja je po nekim pitanjima to postigla, nije najmanje značajan paradoks. Ukinanje ropstva nije bilo dovoljno da se uspostavi bratstvo između crnih i belih ljudi. On je smatrao da se zvanična diskriminacija, postavljena u

vrlo kratkom periodu, pretvorila u *ipso facto* i zakonsku situaciju, način na koji se i dalje gledaju stvari.³⁰

Klu Klus klan je bio grupa koja je vršila najsurovije napade na crnce

Pojava prvi rasnih diskriminacionih zakona, poznatih kao „Džim Krou zakoni“. Džim Krou (Jim Crow) je bilo jedno od pogrdnih imena za crnce koja su koristili belci) se takođe odigrala u to vreme. Crnci definitivno nisu bili tretirani kao ljudska bića, i bili su prezirani i tretirani sa gnušanjem svuda: štaviše to nije bio stav nekoliko rasističkih pojedinaca već određen od strane američke države sopstvenim zakonima. Ubrzo pošto je prvi zakon koji je dozvoljavao rasno odvajanje na železničkim stanicama i tramvajima bio primenjen u Tenesiju 1875, sve južnjačke države su primenile odvajanje na svojim železnicama. Znaci „samo za belce“ i „crnci“ su kačeni svuda. U stvari, sve to je samo značilo davanje zvaničnog statusa situaciji koja je već postojala. Brakovi između različitih rasa su bili zabranjivani. Pod zakonom, odvajanje je bilo obavezno u bolnicama, zatvorima i grobljima. U praksi, to je uključivalo hotele, pozorišta, biblioteke i čak i liftove i crkve. Polje gde se odvajanje najoštije osetilo su bile škole. To je bila

praksa koja je imala najteže efekte na crnce i koja je bila najveća prepreka za njihov kulturni razvoj.

Praksa rasne podele je bila praćena talasom nasilja. Došlo je do brzog porasta broja linčovanja crnaca. Između 1890. i 1901. nekih 1 300 crnaca je bilo linčovano. Kao rezultat tih primena crnci su se pobunili u nekoliko država.

Rasističke misli i teorije su pratile taj period. Ubrzo posle toga, američki biološki rasizam je izrazio sebe u rezultatima metode R. B. Bina (R. B. Bean) merenja lobanje, i pod pretvaranjem zaštite ljudi novog kontinenta od talasa nekontrolisane migracije, naročita vrsta američkog rasizma se pojavila. Medison Grant (Madison Grant), autor knjige 'Nestajanje velike rase' (The Passing of the Great Race, 1916) je napisao da će mešanje dve rase otvoriti put za pojavu primitivnije rase od nižih vrsta i on je želeo da se međurasni brakovi zabrane. (31)

I on je takođe želeo da se međurasni brakovi zabrane.

Rasizam je postojao u Americi i pre Darvina, kao i u celom svetu. Ali kao što smo videli, darvinizam je dao rasističkim gledištima i politikama prividnu podršku u drugoj polovini XIX veka. Na primer, kao što smo videli u ovom poglavlju, kada su rasisti iznosili svoja gledišta koristili su tvrdnje darvinizma kao slogane. Ideje koje su pre Darvina smatrane za surove, sada su počele da budu prihvatane kao prirodan zakon.

Darvinističke rasističke nehumane politike istrebljivanja Aboridžina

Australijski urođenici su poznati kao Aboridžini. Ovi ljudi koji su živeli na kontinentu hiljadama godina su pretrpeli jedno od najvećih istrebljivanja u istoriji sa širenjem evropskih doseljenika u zemlji. Ideološka osnova ovog istrebljivanja je bio darvinizam. Darwinistička ideološka gledišta o Aboridžinima su formirala teoriju o divljaštvu koje su ovi ljudi pretrpeli.

Australijski uroženici, Aboridžini su viđeni kao nerazvijena ljudska vrsta od strane evolucionista i bili su masakrirani.

Maks Mjuler (Max Muller), evolucioni antropolog koji je radio za časopis ‘London Anthropological Review’, je 1870. podelio ljudske rase na sedam kategorija. Aboridžini su se pojavili na dnu, a arijevska rasa koja je predstavljala evropske belce, na vrhu. H. K. Rusden (H. K. Rusden) čuveni socijaldarvinista, je 1876. imao da kaže o Aboridžinima sledeće:

„Opstanak najsposobnijih znači da je moć u pravu. I mi se tako pozivamo i bez žalosti ispunjavamo neumoljiv zakon prirodnog odbiranja kada istrebljujemo niže australijske i maorske rase... I mirno prisvajamo njihovu očevinu.“³²

A 1890. potpredsednik Kraljevskog društva Tasmanije, Džejms Bernard (James Barnard), je napisao: „Proces istrebljivanja je aksiom zakona evolucije i opstanka najsposobnijih“. Prema tome, zaključio je, nema razloga da pretpostavimo da je „bilo kakve krivične nemarnosti“ u ubistvima i oduzimanju australijskim Aboridžinima.³³

Kao rezultat tih rasističkih, surovih i divljačkih gledišta koje je gađio Darvin, počeo je užasan masakr sa ciljem istrebljenja Aboridžina. Glave Aboridžina su stavljane na vrata stanica. Otrovan hleb je davan porodicama Aboridžina. U mnogim delovima Australije, naseljena područja Aboridžina su nestajala na divljački način u toku 50 godina.³⁴

Politika prema Aboridžinima se nije završila masakrima. Mnogi pripadnici rase su korišćeni kao eksperimentalne životinje. Smitsonijan institut u Vašingtonu je posedovao ostatke 15.000 ljudi različitih rasa. Deset hiljada australijskih Aboridžina je poslatо brodom britanskom muzeju sa ciljem da se vidi da li su oni bili ili ne „nedostajuća karika“ u prelazu od životinja do ljudskih bića.

Muzeji nisu bili zainteresovani samo za kosti, u isto vreme su čuvali mozgove koji su pripadali Aboridžinima i prodavali ih za dobru cenu. Takođe postoji dokaz da su australijski Aboridžini ubijani da bi

bili korišćeni kao primerci. Sledeća činjenica pokazuje tu surovost:

Posmrtni memoar Koreja Vilsa (Korah Wills), koji je postao guverner Bouena, u Kvinslendu 1866, slikovito opisuje kako je ubijao i masakrirao lokalne pripadnike plemena 1865. da bi obezbedio naučne primerke.

Edvard Ramsi (Edward Ramsay) nadzornik australijskog muzeja u Sidneju tokom dvadeset godina od 1874, je bio naročito uključen. On je objavio muzejsku knjižicu koja je uvrstila Aboridžine pod odrednicu „australijske životinje“. Ona je takođe davala uputstva ne samo o tome kako da se pljačkaju grobovi, već i kako da se zatvore rane od metaka kod sveže ubijenih „primeraka“.

Nemački evolucionista, Ameli Ditrih (Amalie Dietrich), kojoj je nadimak bio ‘Andeo crne smrti’ je došla u Australiju tražeći od vlasnika stanice da ubiju nekoliko Aboridžina za primerke, naročito za kožu za prepariranje i izlaganje za njene muzejske radnike. Iako je isterana sa bar jednog poseda, ubrzo se vratila kući sa svojim primercima.

Misionar iz Novog Južnog Velsa je bio užasnuti svedok masakra grupe od desetina Aboridžinskih muškaraca, žena i dece, od strane policije. Četrdeset i pet glava je tada prokuvano i deset najboljih lobanja je pakovano za preko mora.³⁵

Istrebljivanje Aboridžina se nastavilo u XX veku. Među metodima koji su primenjivani u ovom istrebljivanju je bilo i nasilno oduzimanje Aboridžinske dece od svojih porodica. Priča Alena Tornhila (Alan Thornhill) na vestima, koja se pojavila u izdanju novina ‘Philadelphia Daily News’ za 28. april 1997. je opisao ovaj metod koji je korišćen protiv Aboridžina na sledeći način:

Porodice Aboridžina opisuju otmice

Aboridžini koji su živeli u udaljenim pustinjama severoistoka Australije su često mazali svoju decu svetle kože ugljem, nadajući se

da će tako sprečiti socijalnu pomoć da im ne odvede decu. „Socijalna pomoć bi te jednostavno ugrabila kada bi te našli“, izjavilo je jedno od ukradene dece, mnogo godina kasnije. „Naši ljudi bi nas sakrivali, bojili bi nas ugljem“.

„Odveden sam u Mula Bulu“, rekao je jedan stočar koji je bio ukraden kao dete. „Bili smo oko 5 do 6 godina stari“. Njegova priča je bila samo jedna od hiljada koja se čula u društвima za Australijska ljudska prava (Australia's Human Rights) i Komisiji za jednake mogućnosti (Equal Opportunity Commission) tokom svoje istrage za „ukradenom generacijom“. Od 1910. pa do 1970-ih, oko 100.000 aboridžinske dece je uzeto od svojih roditelja... Aboridžinska deca svetle kože su uzimana i davana belim porodicama na usvajanje. Deca tamne kože su stavljana u sirotišta.³⁶

Čak je i sada bol toliko veliki da se većina priča objavljuje anonimno u konačnom izveštaju komisije, „Njihov povratak kući“ (Bringing Them Home). Komisija kaže da su se dela autoriteta tog vremena izjednačila sa genocidom na način na koji ga Ujedinjene nacije definišu. Vlada je odbila da izvrši preporuku istrage da se oformi tribunal da bi se isplatio dug za ukradenu decu.

Kao što smo videli, nehuman i tretman, masakri, surovost, divljaštvo i istrebljivanja koja su vršena su sva opravdana tezama darvinizma o „prirodnom odabiranju“, „borbi za opstanak“ i „opstanku najprilagođenijih“.

Sve ove strašne stvari koje su australijski urođenici proživeli su bile samo mali deo katastrofa koje je darvinizam doneo svetu.

Ota Benga

Posle objavlјivanja Darvinove tvrdnje u ‘Postanku vrsta’ da su se ljudska bića razvila od zajedničkog pretka koga su delili sa majmunicima, potraga za fosilima u podršku ovog scenarija je počela. Ali neki evolucionisti su verovali da su „polumajmunska poluljudska“

stvorenja mogla da budu pronađena ne samo u fosilnom zapisu, već takođe i živa u različitim delovima sveta. Na početku XX veka istraživači za „karikom koja nedostaje“ su bili uzrok mnogih činova divljaštva. Jedan od njih je bila i priča o pigmeju Ota Bengi (Ota Benga).

LIFE PART OF ORIGINALESS

Ota Benga je bio afrički urođenik. Uhvaćen je kao životinja od strane evolucionih istraživača, stavljen u kavez i izlagan zajedno sa majmunima u zoološkom vrtu.

Ota Benga je bio uhvaćen u Kongu od strane evolucionog istraživača Semjuela Verner (Samuel Verner) 1904. godine. Ovaj urođenik, čije ime je značilo „priatelj“ na sopstvenom jeziku, je bio oženjen i otac dva deteta. Ali je on bio vezan lancima kao životinja, stavljen u kavez i poslat u SAD. Tu su ga evolucioni naučnici stavili u kavez sa različitim vrstama majmuna na svetskoj izložbi u Sent Luisu kao „najблиžu kariku do čoveka“. Dve godine kasnije su ga stavili u zoološki vrt Bronksa u Njujorku i izlagali ga sa nekoliko šimpanza, gorilom zvanom Dina i orangutanom zvanom Dohung kao „čovekove najstarije pretke“. Evolucionista direktor zoološkog vrta, doktor Vilijam T. Hornadej (Dr. William T. Hornaday), je držao dugačke govore o ponosu

koji mu je pričinjavalo to što ima „nedostajuću kariku“ i posetioци су tretirali Ota Bengu u kavezu kao životinju. Izdanje novina ‘New York Times’ je u to vreme objavilo stavove posetilaca:

Bilo je i do 40.000 posetilaca parka nedeljom. Skoro svaki čovek, žena i dete iz te grupe je išlo do kuće sa majmunima da bi video zvezdu zoološkog vrta – divljež čoveka iz Afrike. Jurili su ga po zemlji ceo dan, uzvikujući i derući se. Neki od njih su ga boli za rebra, drugi su ga saplitali i smejali su mu se.³⁷

Izdanje novina ‘New York Journal’ za 17. septembar 1906. je objavilo da se to radilo da bi se dokazala evolucija, ali ju je napalo kao veliku nepravdu i surovost sledećim rečima:

Ti ljudi, bez razmišljanja i inteligencije su izlagali u kavezu sa majmunima, malog ljudskog patuljka iz Afrike. Njihova ideja je verovatno bila da usade neku duboku lekciju iz evolucije.

U stvari, jedini rezultat koji je postignut je bio prezir afričke rase, koja zaslužuje bar simpatije i blagost od belaca ove zemlje, posle svih surovosti koje su ovde istrpeli...

Sramotno je i odvratno da nesreća, fizička manjkavost ljudskog bića, stvorenog od strane iste sile koja je nas sve stavila ovde i podarila nam ista osećanja i istu dušu, treba da bude zatvoreno u kavez sa majmunima i bude izvrgnuto javnom ismevanju.³⁸

Novine ‘New York Daily Tribune’ su takođe dale prostor predmetu izlaganja Ota Benge u zoološkom vrtu za cilj prikazivanja evolucije. Odbrana darvinističkog direktora zoološkog vrta je bila sasvim besramna:

Izlaganje afričkog pigmeja u istom kavezu sa orangutanom u njujorškom zoološkom vrtu poslednje nedelje je izazvalo značajne kritike. Neke osobe su izjavile da je to bio pokušaj direktora Hornadeja da prikaže blisku srodnost između crnaca i majmuna;. Doktor Hornadej je to negirao. „Ako je mala osoba u kavezu“, rekao je doktor Hornadej, „to je zato što mu je tu najudobnije, i zato što ne znamo šta

drugo da radimo sa njim. On nije ni u kakvom smislu zatvorenik, osim da niko ne bi rekao da bi bilo mudro dozvoliti mu da luta po gradu bez da ga neko nadgleda“.³⁹

Izlaganje Ota Benga u zoološkom vrtu sa gorilama kao životinju je dovelo do nelagodnosti u različitim krugovima. Izvestan broj fondacija je pozvao autoritete da zaustave tu praksu, izjavljujući da je Ota Benga ljudsko biće i da je tretiranje sa njim na taj način bila velika surovost. Jedna od ovih molbi se pojavila u novinama ‘New York Globe’ za 12. septembar 1906. na sledeći način:

Urednik:

Gospodine – živeo sam na jugu nekoliko godina i kao posledica toga nisam previše oduševljen crncima ali smatram ih za ljude. Smatram da je sramota da autoriteti ovog velikog grada dozvoljavaju da se tako nešto dešava u zoološkom vrtu Bronksa – crnački dečak, na izložbi u majmunskom kavezu...

Ova cela stvar u vezi pigmeja zahteva istragu...

A.E.R.

Njujork, 12. septembar.⁴⁰

Druga molba koja je tražila da se Ota Benga tretira kao čovek je glasila:

Izložbu čoveka i majmuna ne odobrava sveštenstvo

Velečasni dr. Mek Artur (Rev. Dr. MacArthur) smatra izložbu ponižavajućom.

„Osoba koja je odgovorna za izložbu ponižava samu sebe isto koliko i Afrikanca“ rekao je dr Mek Artur „umesto da se ovaj mali čovek najbolje iskoristi, trebao bi da bude stavljén u školu za razvoj moći koje mu je Bog podario“.

Dr Gilbert (Dr. Gilbert) je rekao da je već odlučio da je izložba nečuvena i da će se on i drugi sveštenici pridružiti dr Mek Arturu kako bi bušman bio pušten iz majmunskog kavezra i smešten negde

drugde.⁴¹

Krajnji rezultat ovog nehumanog tretmana je bilo samoubistvo Ota Benge. Ali je ovde problem bio veći od toga da je jedno ljudsko biće izgubilo svoj život. Ovaj slučaj je bio jasan primer surovosti i divljaštva kakvo je darvinistički rasizam mogao da predstavlja u praksi.

Čuveni istraživač Arktika Robert Piri (Robert Peary) je doveo grupu Eskima u Njujork 1897. Najmlađi iz ove grupe je bio dečak Minik (Minik). Grupa, koja je uključivala Minika i njegovog oca, je bila izložena u toku dugog perioda u Američkom muzeju prirodnjačke istorije. U toku tog vremena, Minikov otac je izgubio svoj život usled bolesti. Minik je ostao sam i nezaštićen u Njujorku. I jednog dana Minik je video da je skelet njegovog oca bio izložen u Američkom muzeju prirodnjačke istorije kao „primer vrste“. Iako je tražio telo svog oca, autoriteti muzeja su odbili zahtev.

Druga stvar koju je vredno napomenuti u vezi Minikovog života je bio Robert Piri, istraživač koji je doveo Eskime u Ameriku, koji je imao rasistička gledišta. Iako je živeo među Eskimima, Piri je otvoreno smatrao da ti ljudi nisu jednaki sa njim. Po Piriju, Eskimi i crnci su bili pripadnici nižih rasa. Iako su bili snažni, inteligentni i pouzdani ljudi koji su hrаниli svoje porodice, nisu bili podjednako dobri kao beo čovek... Jednom je napisao sledeću uvredu: „Često sam bio pitan: od kakve su koristi Eskimi svetu? Previše su udaljeni da bi bili od bilo kakve vrednosti za komercijalne delatnosti; i štaviše nemaju ambicije. Oni cene život samo koliko i lisica ili medved. Čisto instiktom“.* Njegov cilj za dovođenje Eskima u Ameriku je objasnio istraživač po tom pitanju: „Koji su bili Pirijevi razlozi za dovođenje tih šest Eskima u Njujork?... Možda su tih šest Eskima bili samo primerci, kao lobanje i skeleti koje je sakupljaо ranije, ali zanimljiviji jer je krv još uvek tekla

---

* Ken Harper, *Give Me My Father's Body*, Steerforth Press, South Royalton, Vermont p. 8

njihovim venama. ... Takođe je osećao morbidnu sklonost ka telima drugih Eskima koje je znao po imenu, koje je iskopao godinu dana ranije iz njihovih svežih grobova i poslao na jug da bi krasili hodnike muzeja“.* Minik, Ota Benga i mnogi drugi ljudi čija imena nisu poznata, su trpeli nehuman tretman, na taj i na druge načine u rukama takozvanih „naučnika“ koji su gledali na neke rase kao na „niže“.

Superiornost dolazi iz karaktera, a ne iz krvi

Darvinovo prikazivanje ljudskih bića kao razvijene vrste životinje i njegovo predstavljanje nekih rasa kao da još uvek nisu završile svoj razvoj i kao vrste bliže životinjama je bilo veoma opasno i razarajuće u ljudskoj istoriji. Oni koji su prihvatili ovu Darwinovu tvrdnju kao svoj vodič su nemilosrdno zlostavljali druge rase, prisiljavali da žive pod surovim uslovima i čak ih istrebljavali.

Brajan Eplijard (Bryan Appleyard), autor knjige ‘Hrabri novi sestovi’ (Brave New Worlds), objašnjava surovi mentalitet koji je bio u osnovi rasizma i njegove rezultate na sledeći način:

Stvar je da kada su jednom ljudi odlučili da ste vi niže stvorene iz bilo kog razloga, ili iz sujevernih ili iz naučnih, izgleda da nije bilo granice surovosti koju su mogli da vrše nad vama. I vrlo je verovatno da su oni tu surovost vršili osećajući se potpuno opravdanim, jer je samo mali korak bio od verovanja da je drugo ljudsko biće niže do verovanja da je zlo, opasno ili da ugrožava ‘superiorna’ bića. Zaista, neki mogu da uopšte pitanje još više i da insistiraju da su sva ‘niža’ bića opasna jer ugrožavaju život ili zdravlje celokupne ljudske rase. Oni mogu tada da zahtevaju sterilizaciju, zabrane brakova, ili čak ubistvo da bi se sprečio napad na celovitost vrste.⁴²

Međutim, sva ljudska bića su stvorena ista. Svi su stvoren od

---

* Ken Harper, Give Me My Father's Body, Steerforth Press, South Royalton, Vermont p. 22

strane Tvorca. Ljudska bića nose dušu koju im je Tvorac udahnuo. Svako ljudsko biće, bez obzira na rasnu razliku, misli, oseća, voli, pati, oseća uzbudjenje i poznaje ljubav, sklonost i saosećanje. Iz tog razloga, tokom istorije, oni koji veruju da su ljudi drugih rasa polurazvijene životinje i loše postupaju sa njima, oni koji napadaju, zlostavljuju, iskorišćavaju makar i jednu osobu i oni koji podupiru tu praksu lažnim dokazima i teorijama koje stvaraju, su počinili veliki greh u svom neznanju.

U našem vremenu postoje kulture relativno nerazvijenih ljudskih društava. Svi ovi ljudi imaju ljudske osobine, ali nemaju one kriterije koji, zbog tehničkih i kulturnih vidova, vladaju u svetu. Iz razloga klime u kojoj žive i prirodnih uslova, mnoge zajednice su živele izolovano od opšte svetske zajednice i razvile su veoma različite kulture. Ali u svakoj postoje sve odlike, običaji i navike uobičajene za čovečanstvo. Oni sa tajnim planovima i oni koji su videli prednost u rasizmu, su oduševljeno prihvatali Darwinovu teoriju i prihvatali te ljudе, koji se ne razlikuju od drugih ljudi, kao pripadnike niže rase i čak kao životinje. Kao rezultat tog gledišta, čak i u naše vreme javljaju se ljudi koji zlostavljaju i preziru primitivne ljudе i zajednice na osnovu toga da nisu dovoljno evoluirale.

Međutim, Tvorac u potpunosti zabranjuje rasizam. Tvorac je stvorio sva živa bića u različitim bojama i da govore različitim jezicima. To je pokazatelj veštine i raznovrsnosti stvaranja od strane Tvorca. U očima Tvorca jedina superiornost je čovekov karakter, njegovo izbegavanje svih vrsta greha i pobune, degeneracije i skretanja i superiorna moralnost koja proizilazi iz njegove milosti. Osim svoje milosrđnosti ni jedan čovek ne može da ima nikakvu superiornost u odnosu na bilo koju drugu osobinu.

Treće poglavlje

STRAŠNA ALIJANSA IZMEĐU DARVINA I FAŠIZMA

Krvava alijansa između Darvina i Hitlera

Nacizam je rođen u haosu Nemačke koji je nastao porazom u Prvom svetskom ratu. Vođa partije je bio ljuti i agresivni Adolf Hitler (Adolf Hitler). Rasizam je formirao osnovu Hitlerovog pogleda na svet. Hitler je verovao da je arijevska rasa, osnovni element nemačke nacije, bila superiorna u odnosu na sve druge rase i da je morala da vlada nad njima. Sanjao je da će arijevska rasa osnovati svetsko carstvo koje će trajati hiljadu godina.

Naučnu podlogu koju je Hitler našao za te rasističke teorije je bila Darwinova teorija evolucije.

Hitlerov najvažniji davalac ideja, rasistički nemački istoričar Hajnrich fon Triške (Heinrich von Treitschke), je bio pod velikim uticajem Darwinove teorije evolucije i zasnovao je svoja rasistička gledišta na darvinizmu. Imao je običaj da kaže, „Nacije mogu jedino da se razviju nasilnim takmičenjem kao što je Darwinov opstanak najsposobnijih“, i objavio je da je to značilo dugotrajan i neizbežan rat. Njegovo gledište je bilo da je, „Osvajanje mačem način da se varvarizam privede civilizaciji i neznanje saznanju.“ Mislio je: „Žute rase ne razumeju umetničke sposobnosti i političku slobodu. Sudbina crnih rasa je da služe belcima i da budu meta mržnje belaca za celu večnost...“⁴³

Dok je Hitler razvijao svoje teorije crpeo je inspiraciju, kao i Triške, od Darvina i naročito od Darwinove ideje o borbi za opstanak. Naslov njegove ozloglašene knjige *Mein Kampf* (Moja borba) je bio inspirisan idejom ove borbe za opstanak. Kao i Darwin, Hitler je dao neevropskim rasama status majmuna i rekao, „Oduzmite nordijske Nemce i ne ostaje ništa osim plesa majmuna“.⁴⁴

Na skupu partije 1933. u Nurnbergu, Hitler je izjavio da „Viša rasa potčinjava sebi nižu rasu... Pravo koje vidimo u prirodi i koje može da bude smatrano za jedino razumljivo pravo“, jer je zasnovano na nauči.⁴⁵

Hitler i njegova knjiga „Moja borba“ u kojoj je postavio svoju ideologiju

Hitler, koji je verovao u superiornost arijevske rase, je verovao da joj je ta superiornost data od strane prirode. U 'Mojoj borbi' je napisao sledeće:

Jevreji su formirali podljudsku suprotstavljenu rasu, predodređenu svojim biološkim nasleđem za zlo, kao što je ;nordijska rasa predodređena za plemenitost;...

Istorija će doživeti vrhunac u novom hiljadugodišnjem carstvu jedinstvene veličanstvenosti, zasnovane na novoj jasnoj hijerarhiji određenoj od strane same prirode.⁴⁶

Hitler, koji je smatrao da su ljudska bića visoko razvijene životinje, je verovao da umesto da se dozvoli prirodnim silama i slučajnosti, jednom rečju slučaju, da kontroliše evoluciju, neophodno je preuzeti upravljanje razvojem ljudske rase u sopstvene ruke. I to je bio krajnji cilj nacističkog pokreta. Da bi ostvarili taj cilj, prvi cilj je bio da odvoje, da izoluju, niže rase od arijevske rase, rase za koju su verovali da je superiorna.

Na tom mestu su nacisti krenuli na primenjivanje darvinizma i uzeli su kao svoj primer „teoriju eugenike“ koja sama ima svoje poreklo u darvinizmu.

Teorija eugenike je zasnovana na Darwinovim idejama

Teorija eugenike, koja se pojavila u prvoj polovini XX veka, je znala istrebljivanje bolesnih i hendikepiranih ljudi i „poboljšanje“ ljudske rase povećanjem broja zdravih pojedinaca. Po teoriji eugenike, na isti način na koji bolje vrste životinja mogu da parenjem proizvedu zdrave životinje jedne sa drugima, tako isto ludska rasa može da bude unapređena na isti način.

Kao što se može očekivati oni koji su izneli program eugenike su bili darvinisti. Na čelo talasa eugenike u Engleskoj je došao rođak Čarlsa Darvina, Frensis Golton (Francis Galton), i njegov sin Leonard Darwin (Leonard Darwin).

Bilo je jasno da je ideja eugenike bila prirodan rezultat darvinizma. U stvari ovoj istini je davan naročit značaj u onim publikacijama koje su podržavale eugeniku, „Eugenika je čovekovo preuzimanje kontrole nad sopstvenom evolucijom“, govoreno je.

Kenet Ludmirer (Kenneth Ludmerer), istoričar medicine na Univerzitetu u Vašingtonu, je napomenuo da je ideja eugenike stara koliko i Platonova ‘Republika’ (Republic) ali je takođe dodao da je darvinizam bio razlog za porast interesovanja u tu ideju u XIX veku:

...Savremena misao eugenike se javila samo u XIX veku. Pojava zanimanja za eugeniku tokom tog veka je imala višestruke korene. Najznačajniji je bio teorija evolucije, jer su ideje Frensisa Goltona o eugenici – a on je bio taj koji je stvorio izraz „eugenika“ – bile direktni logički nastavak naučne doktrine koju je izneo njegov rođak Čarls Darwin.⁴⁷

U Nemačkoj prva osoba koja je bila pod uticajem i koja je raširila eugeniku je bila čuveni evolucijski biolog Ernest Hekel (Ernst Haeckel). Hekel je bio blizak prijatelj i pristalica Darvina. Da bi podržao teoriju evolucije, on je izneo tvrdnju o „rekapitulaciji“ koja je predlagala da su embrioni različitih živih stvorenja ličili jedni na druge. Kasnije se ispostavilo da je Hekel falsifikovao podatke kada je iznosio tu tvrdnju.

Dok je Hekel u jednu ruku činio naučne prevare te vrste, u drugu je iznosio propagandu eugenike. Predlagao je da bi novorođena hendičepirana deca trebala da budu ubijana i da bi to ubrzalo evoluciju društva. Otišao je čak dalje tvrdeći da bi leprozni i ljudi sa rakom i mentalnim oboljenjima trebali da budu bezbolno ubijeni, ili bi inače ti ljudi bili teret društvu i usporavali bi evoluciju.

Američki istraživač Džordž Stajn (George Stein) je sumirao Hekelevu slepu vernost teoriji evolucije u svom članku u časopisu 'American Scientist' na sledeći način:

...(Hekel) je tvrdio da je Darwin bio u pravu... čovečanstvo je nesumnjivo evoluiralo od životinjskog carstva. Tako je i na tom mestu preuzet fatalni korak u Hekelovom prvom velikom izlaganju darvinizma u Nemačkoj, društveno i političko postojanje čovečanstva je upravljanu zakonima evolucije, prirodnim odabiranjem i biologijom kako je jasno pokazao Darwin. Tvrđiti drugačije bi bila primitivna praznoverica.⁴⁸

Hekel je umro 1919. Ali su njegove ideje nasledili nacisti. Ubrzo pošto je Hitler došao na vlast zvanični program eugenike je započet.

Hitler je sažeо novu politiku u sledećim rečenicama:

„U državi, obrazovanje uma i tela će igrati značajnu ulogu, ali ljudsko odabiranje je podjednako važno... Država ima odgovornost proglašavanja za nesposobne za reproduktivnu svrhu svakog ko je očigledno bolestan ili genetički nepodoban... I mora da izvršava tu odgovornost nemilosrdno bez obraćanja pažnje na razumevanje ili na nedostatak razumevanja bilo koga. ... Zaustavljanje razmnožavanja telesno degenerisanih ili psihički bolesnih u periodu od samo 600 godina bi dovelo ... do poboljšanja u ljudskom zdravlju koje teško može biti prepostavljeno danas;. Ako se plodnost najzdravijih članova rase ostvari i planira rezultat bi bio rasa koja ... bi izgubila seme telesnog i duhovnog propadanja koje sada nosi.“⁴⁹

Kao neminovnost te Hitlerove politike, mentalno bolesni,

hendikepirani, slepi od rođenja i oni sa genetičkim oboljenjima u nemackom društvu, su okupljeni u posebne „sterilizacione centre“. Ovi ljudi su smatrani za parazite štetne čistoći i evolucionom napretku nemačke rase. Nešto kasnije su u stvari ti ljudi koji su uklanjani iz društva počeli da budu ubijani tajnom Hitlerovom naredbom.

Ta ubistva su predstavljena kao savršeno razumna i oni koji su prihvatanici genetički inferiorni su opisivani kao „nekorisni“ i prepreka razvoju nacije. Grupe uključujući različite rase i ljudi koji su viđeni kao niže rase su uskoro počeli da budu uključivani. Još kasnije i bolesni i stariji ljudi, oni sa žuticom, oni sa ozbiljnim metalnim nedostacima, gluvi i nemi i čak oni sa fatalnim bolestima su bili uključeni. Pošto je crnački atletičar Džesi Ovens (Jesse Onjens) osvojio četiri zlatne medalje na olimpijskim igrama u Berlinu 1936, Hitler je, iako je čestitao svim takmičarima, odbio da čestita Džesi Ovensu i napustio je stadion. Neki evolucionisti su čak zastupali gledište da su žene evolucioni niže u odnosu na muškarce. Dr Robert Vartenberg (Dr Robert Wartenberg), kasnije istaknuti profesor neurologije u Kaliforniji, je pokušao da dokaže žensku inferiornost tvrdeći da one ne bi mogle da prežive da nisu ‘zaštićene od strane muškaraca’. Zaključio je da pošto slabije žene nisu eliminisane isto toliko brzo usled njihove zaštite, rezultat je bio sporija stopa evolucije i zbog toga prirodno odabiranje je manje delovalo na ženama nego na muškarcima. Zasnovano na ovim mislima, ženama u nacističkoj Nemačkoj je otvoreno zabranjivano da se bave izvesnim profesijama.⁵⁰

Za razvojem darvinizma i ideje eugenike, u Nemačkoj, „rasistički naučnici“ su otvoreno zastupali ubijanje neželjenih članova i delova populacije. Jedan od tih naučnika, Adolf Jost (Adolf Jost), „izdao je rani poziv za direktno medicinsko ubijanje u knjizi objavljenoj 1895, ‘Pravo na smrt’ (Das Recht auf den Tod). Jost je tvrdio da „zbog zdravlja društvenog organizma, država mora da preuzme odgovornost nad smrću pojedinaca.“ Adolf Jost je bio mentor Adolfu Hitleru, koji se

pojavio na političkoj sceni skoro trideset godina kasnije. „Država mora da se postara da samo zdravi rađaju decu“, rekao je Hitler. „Moraju se proglašiti nepodesnim za razmnožavanje svi oni koji su na bilo koji način vidljivo bolesni ili koji imaju nasleđeno oboljenje i prema tome mogu da ga prenose“.⁵¹

Pod zakonom koji je donet 1933, 350 000 mentalno bolesnih ljudi, 30.000 cigana i stotine crne dece je bilo sterilisano metodama kao što su kastracija, X zračenje, inekcije i električni šokovi u oblasti genitalija. Jedan nacistički oficir je rekao, „nacizam nije ništa drugo nego primenjena biologija“.⁵²

Nacistički oficiri, trenirani po evolucionim idejama, su tražili gospodarsku rasu merenjem lobanja, noseva i čela.

Pored pokušaja da ubrzaju razvoj nemačke rase ubijanjem i surovom politikom usmerenom prema nedužnim ljudima, Hitler je takođe primenjivao drugi uslov eugenike.

Plavi, muškarci i žene sa plavim očima, prihvaćeni kao predstavnici nemačke rase, su ohrabrivani da formiraju zajednice i da imaju decu. 1935. godine su ustanovaljene posebne farme za razmnožavanje u tu svrhu. Te farme, u kojima su mlade devojke koje su odgovarale rasističkim kriterijumima bile postavljane, su često posećivane od strane SS jedinica. Nezakonita deca rađana na tim farmama su trebala da budu odgajana kao vojnici planiranog hiljadugodišnjeg nemačkog carstva.

Nacistička arijevska rasna zabluda

Nacisti su ponovo koristili darvinističke koncepte da bi navodno dokazali superiornost arijevske rase. Darwin je predložio da kako su ljudi evoluirali isto tako su i njihove lobanje postajale veće. Nacisti su odlučno prihvatili tu ideju i postavili zadatak merenja lobanja da bi pokazali da je nemačka rasa bila superiorna. U svim uglovima nacističke Nemačke vršena su poređenja koja su pokazivala da su

nemačke lobanje bile veće od onih kod drugih rasa. Zubi, oči, kosa i druge odlike su procenjivane evolucionim merama. Pojedinci za koje se nije našlo da odgovaraju nemačkim rasnim merama su trebali da budu istrebljeni u ime principa eugenike.

Svo to ludilo je izvršavano u ime primene darvinističkih principa na društvo. Američki istoričar Majkl Grodin (Michael Grodin), autor knjige 'Nacistički doktori i niranberški kod' (The Nazi Doctors and the Nuremberg Code), otkriva realnost na sledeći način:

Mislim da je ono što se dogodilo bilo da je postojalo savršeno slaganje nacističke ideologije i socijaldarvinizma i rasne higijene na način na koji se razvila na početku XX veka.⁵³

Džordž Stain objašnjava pitanje:

„Nacizam, bez obzira na to šta je sve drugo mogao da bude je bio krajnje prvi potpuno samosvesni pokušaj organizovanja političke zajednice na osnovu izričite biopolitike: biopolitike potpuno saglasne sa naučnim činjenicama darvinističke revolucije.“⁵⁴

Čuveni evolucionista Sir Artur Kejt komentariše o Hitleru sledeće:

„Nemački firer je evolucionista: svesno je pokušavao da usaglasi nemačku praksu sa teorijom evolucije.“⁵⁵

Autor knjige 'Darvin: pre i posle' (Darwin: Before and After), Robert Klark (Robert Clarke), je zaključio, Adolf Hitler: „...je bio osvojen evolucionim učenjem – verovatno još dok je bio dečak. Hitler je razmišljao... da će viša rasa uvek pobediti nižu“.⁵⁶

Politička filozofija nacističke Nemačke je uzela oblik pod uticajem tih Hitlerovih ideja.

Autor knjige 'Rasa i Rajh' (Race and Reich), Džozef Tenenbaum (Joseph Tenenbaum) je napomenuo da je politička filozofija Nemačke bila izgrađena na verovanju da su za evolucijski napredak bili kritični:

...Borba, odabiranje i opstanak najspasobnijih, sve napomene i opažanja koja su došla... od Darvina... ali su već obilno cvetala u

nemačkoj društvenoj filozofiji XIX veka. ... Tako se razvila doktrina nemačkog prirođenog prava da vlada svetom na osnovu superiorne snage... odnosa „čekića i nakovnja“ između Rajha i slabijih nacija.⁵⁷

Adolf Hitler nije bio sam među nacističkim vođama u svom „ratu ideoološke evolucije“. Hajnrih Himler (Heinrich Himmler), koji je bio na čelu Gestapoa „je izjavio da zakon prirode mora da uzme svoj pravac u opstanku najspasobnijih“. U stvari, sve nacističke vođe su bile posvećene i evoluciji i nemačkom rasizmu, kao što su bili i većina nemačkih naučnika i industrijalista tokom tih mračnih godina.⁵⁸

Hitlerova mržnja prema religiji

Drugi razlog za veliku važnost koju je Hitler pridavao teoriji evolucije je njegovo viđenje teorije kao oružja protiv religijskog uverenja. Hitler je veoma mrzeo božanske religije. Moralne vrline kao što su saosećanje, milost i poniznost, koje su određivane božanskim religijama, predstavljale su veliku prepreku surovom i ratničkom arijevskom tipu kakav su nacisti želeli da stvore. Iz tog razloga kada su jednom nacisti došli na vlast 1933. pokušali su da okrenu nemačko društvo nazad ka svojim starim paganskim verovanjima. Kukasti krst, simbol starih paganskih kultura, je bio znak tog povratka. Nacističke ceremonije održane u svim uglovima Nemačke su bili povratak drevnih paganskih rituala. Ideja evolucije, nasleđe paganskih kultura, se iz tog razloga uklapalo veoma dobro sa ideologijom nacizma. Hitler je jedanput otkrio svoj stav prema hrišćanstvu kada je otvoreno izjavio da je religija:

„...organizovana laž (koja) mora biti uništena. Država mora da ostane apsolutni gospodar. Kada sam ja bio mlađi, smatrao sam da je bilo neophodno izvršiti (razaranje religije)... dinamitom. Od tada sam shvatio da ima prostora za finije delovanje... Konačno stanje mora da bude... u stolici Svetog Petra, senilni službenik; gledajući prema njemu nekoliko zlih starijih žena... Mladi i zdravi su na našoj strani...

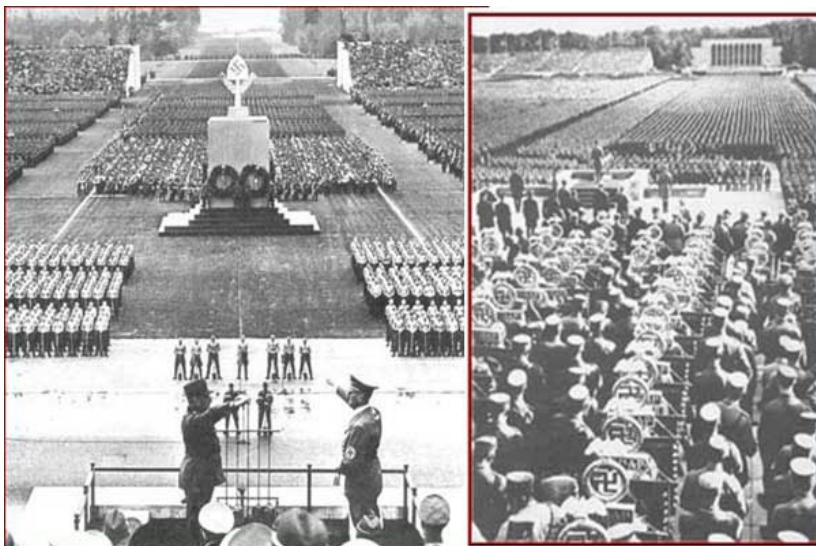
Naši ljudi su ranije uspevali da žive sasvim dobro bez te religije. Imam šest divizija SS ljudi koji su potpuno nezainteresovani za religijska pitanja.”⁵⁹

Danijel Gasman (Daniel Gasman) je otkrio razloge za Hitlerovu mržnju prema religiji u svojoj knjizi ‘Naučna osnova nacionalsocijalizma’ (The Scientific Origins of National Socialism):

Hitler je naglašavao i iznosio ideju biološke evolucije kao najistaknutije oružje proti tradicionalne religije i iznova je osuđivao hrišćanstvo zbog svog protivljenja predavanja evolucije... Za Hitlera, evolucija je bila simbol moderne nauke i kulture.⁶⁰ U stvari, osnovni

uzrok nebrojenih katastrofa koje je svet doživeo u XX veku je bio karakter takvih ljudi kao što je bio Hitler i nacisti koji nisu imali nikakvu religiju. Ti ljudi koji su negirali postojanje Boga i verovali da su ljudska bića evoluirala da bi postali razvijene životinje, su videli sebe kao bez prepreka, bez odgovornosti prema bilo kome. Pošto se nisu bojali Boga i prema tome nisu poznavali granice svoje nemoralnosti i surovosti i iz tog razloga su nemilosrdno ubili milione ljudi. Poteškoće i patnje koje će postojati u društvu bez religije se jasno mogu videti na primeru Hitlera. I ne samo Hitlera: kao što ćemo videti kasnije poznato je da su Staljin, Mao, Pol Pot, Franko, Musolini i drugi koji su utopili XX vek u krv bili potpuno otuđeni od religije. Lekcija naravno treba da bude izvučena iz noćne more koja dolazi iz nedostatka religije.

Skupovi nacista su podsećali na drevne paganske ceremonije

Dok oni koji se boje Tvorca i žive moralno uvek donose mir, smirenost, sigurnost, obilje i prosvjetljena vremena društvu. Ljudi odani religiji Tvorca nikada ne remete mir bilo gde u svetu, suprotno tome

oni uvek ohrabruju samilost, milosrđe, prijateljstvo, vernošć i saradnju.

Ove slike sumiraju patnju, strah, teror i bol koji su Hitler i oni koji su delili njegova gledišta nanosili čovečanstvu. Hitler je bio uzrok ubijanja miliona ljudi i ostavljanja miliona ljudi bez kuća i samima sebi.

Njegova nehumana ideologija je zasnovana na Darwinovim tezama o superiornim i nižim rasama. I nije oklevao da ubije one koje je video kao niže rase. Darwinizam koji je bio prvenstveni izvor te noćne more, još uvek nastavlja da nanosi patnju čovečanstvu širom sveta.

Katastrofe koje je prouzrokovao darvinista fašista Musolini

Na isti način na koji je Hitler odredio svoju politiku primenom darvinizma, isto tako je i njegov savremenik i saveznik Benito Mussolini (Benito Mussolini) iskoristio darvinističke tvrdnje i koncepte da bi zasnovao Italiju na imperijalističkim i fašističkim osnovama.

Musolini je bio u potpunosti darvinista, koji je verovao da je nasilje bilo pokretačka sila u istoriji i da je rat doveo do revolucije. Za njega, „odbijanje Engleske da pokrene rat je samo obezbeđivalo evoluciono propadanje britanske imperije“.⁶¹

Na naslovnoj strani časopisa ‘Narod Italije’ (Il Popolo d’Italia), koji je on osnovao uz finansijsku pomoć francuske vlade, je izneo frazu, „Onaj koji ima čelik takođe ima i hleb“. Drugim rečima govorio je ljudima da ako žele da mogu da napune svoje stomake moraju da imaju moć da se upuste u rat.

Musolini je izabrao sekiru kao simbol fašizma i fašističke partije.

Zato što je sekira bila simbol rata, nasilja, smrti i masakra.

Musolinijevo ponašanje, agresivno i sklono nasilju kao i kod svakog faštiste, je opisano u knjizi Denisa Mak Smita (Denis Mack Smith). U svojoj knjizi Smit je izjavio da je jedno od Musolinijevih nepromenljivih uverenja bilo agresija i njegov osnovni instinkt je bio pribegavanje nasilju.⁶²

Kao i drugi darvinisti faštisti, Musolinijeva ratna, agresivna i zlostavljačka politika je dovela do toga da mnogi ljudi budu masakrirani, ostavljeni bez doma i porodice i do toga da zemlje budu svedene na ruševine. Nasilje i zlostavljanje je bilo primenjivano, od strane crno-košuljaša, ne samo u sopstvenoj zemlji, već i u drugima takođe. 1935.

godine on je okupirao Etiopiju, a do 1941. je istrebio 15 000 ljudi. Nije odlagao da podupre i opravda svoju okupaciju Etiopije darvinističkim rasističkim gledištima. Po Musoliniju Etiopljani su bili inferiori jer su bili crna rasa i vladanje nad njima od strane superiorne rase kao što su Italijani bi trebalo da im predstavlja čast.

U drugu ruku on je nastavio zlostavljanje muslimana koje je počelo sa italijanskom okupacijom Libije 3. oktobra 1911. godine i povećalo napade usmerene protiv muslimana. Okupacija se završila tek posle Musolinijeve smrti sporazumom načinjenim 10. februara 1947. Tokom tog perioda 1,5 milion muslimana je bilo ubijeno a stotine hiljada je ranjeno.

Musolini, koji je ostao upamćen u istoriji po svojoj nemilosrdnosti i zlostavljanju, je opisao fašizam koji je podržavao i uveo u praksu u govoru:

„Fašizam nije više oslobođanje već tiranija, nije više čuvar nacije već odbrana privatnih interesa.“⁶³

Kao što smo videli u primerima Hitlera i Musolinija, fašizam gde su jaki i surovi bili u pravu i superiorni i gde je jedini način za uspeh i razvoj bila brutalna sila, agresija, nasilje i rat, je bio primena Darvinovih tvrdnji da „jaki žive, slabi umiru“, i doveo je do patnje miliona ljudi.

Fašista Franko i zlostavljanje koje je pokrenuo u Španiji

Još jedan fašistički ugnjetavač koji je pretvorio XX vek u jezero krvi je bio Franko. On je organizovao pokret „falangi“ u Španiji uz pomoć darvinista fašista Hitlera i Musolinija i doneo veliku patnju i zlostavljanje naroda Španije. Franko je uvukao svoj narod u građanski rat, okrećući brata protiv brata, oca protiv sina.

Tokom španskog građanskog rata je u proseku oko 250 ljudi na dan bilo ubijano u Madridu, 150 u Barseloni i 80 u Sevilji. Neka ubistva su vršena zabijanjem eksera u glave ljudi. Nemilosrdni masakri su se odigravali širom zemlje. U malom planinskom selu severno od Madрида, na primer, 31 seljanin je uhapšen zato što nije glasao za Franka i od njih je 13 odvedeno iz sela i ubijeno sa strane puta. Fašisti su ušli u grad sa populacijom od 11 000 stanovnika u blizini Sevilje i ubili više od 300 ljudi. Kao rezultat nasilnih događaja koji su se odigravali na taj način ubijeno je oko 800 000 ljudi tokom građanskog rata a još 200.000 ljudi je pogubljeno Frankovom naredbom. Milioni su povređeni ili osakaćeni.

Franko je dao Hitleru celu populaciju jednog sela za testiranje njegovog oružja!

Najveće pristalice faštiste Franka u građanskom ratu su bili Hitler i Musolini. Franko nije ostavio podršku svojih saveznika nenagrađenom:

Načinio je jedan od najsurovijih dogovora u istoriji, dajući male gradove kao što je Gernika nacistima kao poklon da bi mogli na njima

da testiraju svoje oružje.

U jutro 5. maja 1937. godine, ljudi malog grada Gernike su se probudili suočeni sa smrću koju su doneli veliki bombarderi i tone bombi, nova čuda nacističke tehnologije. Mali grad je bio napušten od strane Franka nacističkim avionskim testovima.⁶⁴

Ovaj događaj je bio samo jedan od proizvoda iskrivljene filozofije koja je smatrala ljudska bića za laboratorijske životinje. Ta filozofija, koja je ostavila hiljade ljudi da umru samo da bi se testirala moć svog oružja i koja je obogaljila, ranila i mučila hiljade drugih, još uvek živi pod različitim maskama. To će se nastaviti sve dok darvinistička filozofija i slična zlostavljanja koja vide ljudska bića kao vrstu životinje i rat kao najefektivnije sredstvo napretka opstaju.

Nije bilo milosti čak ni za decu u španskom građanskom ratu čiji je Franko bio uzrok. Ljudi su odvođeni iz svojih kuća bez razloga i

streljani. Nedužni ljudi su ubijani, osakaćivani i gubili su svoje porodice i voljene. Ovo je sve bio odraz fašističke nemilosrdnosti na dnevni život.

Pripremna uloga darvinizma u Prvom i Drugom svetskom ratu

U svojoj knjizi ‘Evropa posle 1870’ čuveni britanski profesor istorije Džeјms Džol objašnjava da je jedan od faktora koji je doveo do izbijanja Prvog svetskog rata bio verovanje evropskih vođa tog vremena u darvinističke ideje:

Videli smo kako su darvinističke ideje imale veliki uticaj na ideo- logiju imperijalizma na kraju XIX veka, ali je važno shvatiti koliko je bukvalno učenje o borbi za opstanak i o opstanku najspasobnijih u- zeto od strane većine evropskih vođa u godinama koje su prethodile Prvom svetskom ratu. Austrougarski šef države, na primer, Franc Baron Konrad fon Hecendorf (Franz Baron Conrad von Hoetzendorff), je pisao u svojim memoarima posle rata:

„Filantropske religije, moralna učenja i filozofske doktrine su svakako ponekad mogle da služe za slabljenje borbe za opstanak čovečanstva u svom prostom obliku, ali nikada neće uspeti u njenom uklanjanju kao pokretačkog motiva sveta... Ona je u saglasnosti sa velikim principom da su katastrofe svetskog rata nastale kao rezultat pokretačkih sila u životima država i ljudi, kao oluja koja po svojoj prirodi mora da isprazni samu sebe“.

Viđeno protiv ovakve vrste ideološke osnove, Konradovo insistiranje na potrebi za preventivnim ratom da bi se sačuvala austrougarska monarhija postaje razumljivo.

Videli smo takođe kako ova gledišta nisu ograničena na vojne cifre i da se Maks Veber (Max Weber) na primer duboko zanimalo za međunarodnu borbu za opstanak. Ponovo Kurt Rajcler (Kurt Riezler), lični asistent i poverenik nemačkog kancelara Teobalda fon Betman-Holvega (Theobald von Bethmann-Hollnjeg), je napisao 1914.:

„Večno i apsolutno neprijateljstvo je suštinski svojstveno odnosima između ljudi; i neprijateljstvo koje opažamo svuda... nije rezultat nastanosti ljudske prirode već je suština sveta i izvor samog života“.⁶⁵

Fridrih fon Bernardi (Friedrich von Bernhardi), general u Prvom svetskom ratu i nemački socijaldarvinista, je takođe bio jedan od tih vođa. „Rat“ objavio je Bernardi „je biološka neophodnost“; „to je neophodno kao borba elemenata prirode“; on „daje biološku opravdanu odluku, pošto se njegove odluke zasnivaju na samoj prirodi stvari“.⁶⁶

Kao što smo videli, Prvi svetski rat se javio zato što su evropski mislioci, generali i vođe koje su videle rat, prolivanje krvi, patnju i zavaranje patnje kao vrstu „razvoja“ i kao nepromenljiv zakon prirode. Ideološko nadahnuće koje je dovelo tu celu generaciju do propasti sa tim potpuno pogrešnim idejama ne predstavlja ništa drugo nego Darwinovi koncepti „borbe za život“ i „povlašćenih rasa“. Dve godine pošto je Bernadi izrekao te reči, Prvi svetski rat, koji je trebao da doneće biološki razvoj (!) je počeo, ostavljajući za sobom osam miliona mrtvih, stotine gradova u ruševinama i milione ranjenih, obogaljenih, beskućnika i nezaposlenih. Koreni nacističkog rata, koji je počeo 21 godinu kasnije i ostavio nekih 50 miliona mrtvih takođe leži u darvinizmu.

Hitler je često imao običaj da povezuje svoje politike rata i genocida sa darvinizmom. Video je rat ne samo kao sredstvo za eliminisanje slabijih rasa, već takođe i kao silu za odstranjivanje slabijih članova gospodarske rase. Nacistička Nemačka je hvalila rat delom zbog tog razloga, jer je u svom iskrivljenom mišljenju rat bio osnovni korak za napredak rase.

Evolucionista A. E. Vigam (A. E. Wiggam) je objasnio „verovanje da rat razvija ljude“, na kome je Hitler zasnovao svoju politiku, u knjizi objavljenoj 1922. godine:

„...U jednom periodu čovek je imao jedva nešto malo više mozga

od svojih čovekolikih rođaka, majmuna. Ali, šutiranjem, ujedanjem, borbom... i nadmudrivanjem neprijatelja i činjenicom da su oni koji nisu imali dovoljno razuma i snage da to učine bili ubijani, mozak čoveka je postajao ogroman; i dobio i mudrost i sposobnost ako ne u veličini...⁶⁷

Hitler je izvlačio podršku od evolucionista kao što je bio Vigam i video rat kao obavezu za one koji su želeli da prežive. On je to otvorenio izrazio u Mojoj borbi:

Ceo prirodni svet je moćna borba između snage i slabosti – večna pobjeda jakih nad slabima. Ne bi bilo ničega sem propadanja u celoj prirodi kada to ne bi bilo tako. Onaj koji želi da živi mora da se bori. Onaj koji ne želi da se bori u ovom svetu gde je stalna borba zakon života, nema prava da postoji. Misliti drugačije znači „uvrediti“ prirodu. Nesreća, beda i bolesti su njen odgovor.⁶⁸

Kada je darvinistička tvrdnja da jaki ostaju posle borbe za opstanak i da se vrsta razvija ovim načinom počela da se primenjuje na ljudska društva, ratovi su takođe počeli da budu smatrani kao neophodnost za razvoj čovečanstva. Na primer, Hitler je pripisao veličinu Nemačke eliminaciji ratom svojih slabijih članova tokom vekova. Iako Nemcima rat nije bio stran ovo novo „naučno“ opravdanje je bila sila za podupiranje svoje ratnih politika.

Na drugom mestu, Hitler je tvrdio, „ljudska civilizacija kakvu poznajemo ne bi postojala da nema neprekidnog rata“.⁶⁹

Hekel je predložio po pitanju rata, da divljačke metode Spartanca, jedne od gradova-država koje su sačinjavale drevnu Grčku, treba da budu primenjene. Pisao je da su „ubijanjem sve sem ‘savršeno zdrave i jake dece’ Spartanci ‘neprestano bili odlične snage i živosti’“.⁷⁰

Na rat je gledano kao na „nezamenljivi regulator“ populacija širom Evrope, i ne samo u Nemačkoj. „Da nije rata“, nemački socijal-darvinista Fridrih fon Bernardi piše, „Verovatno bi niže i degenerisane

rase prevazišle zdrave i mladalačke svojim bogatstvom i brojem. Proizvodna važnost rata leži u tome, da on prouzrokuje odabiranje i prema tome rat postaje biološka neophodnost".⁷¹

Darvinistički diktatori i despoti, koji su verovali da će rat dovesti do napretka čovečanstva, su pretvorili XX vek u jezero krvi. Oni su raširili zlostavljanje do svih uglova sveta.

Kao što smo videli iz dosadašnjeg opisa, Hitler i nacistički ideolozi

koji su ga podržavali su videli rat kao neophodnost sa inspiracijom koju su izvlačili iz darvinizma. I primenom te neophodnosti oni su do- neli različite bede sopstvenim ljudima i drugim ljudima celog sveta. Sa te tačke gledišta potpuno je korektno identifikovati Čarlsa Darvina kao jednog od onih koji su prvenstveno odgovorni za patnje koje su proživljene u Drugom svetskom ratu.

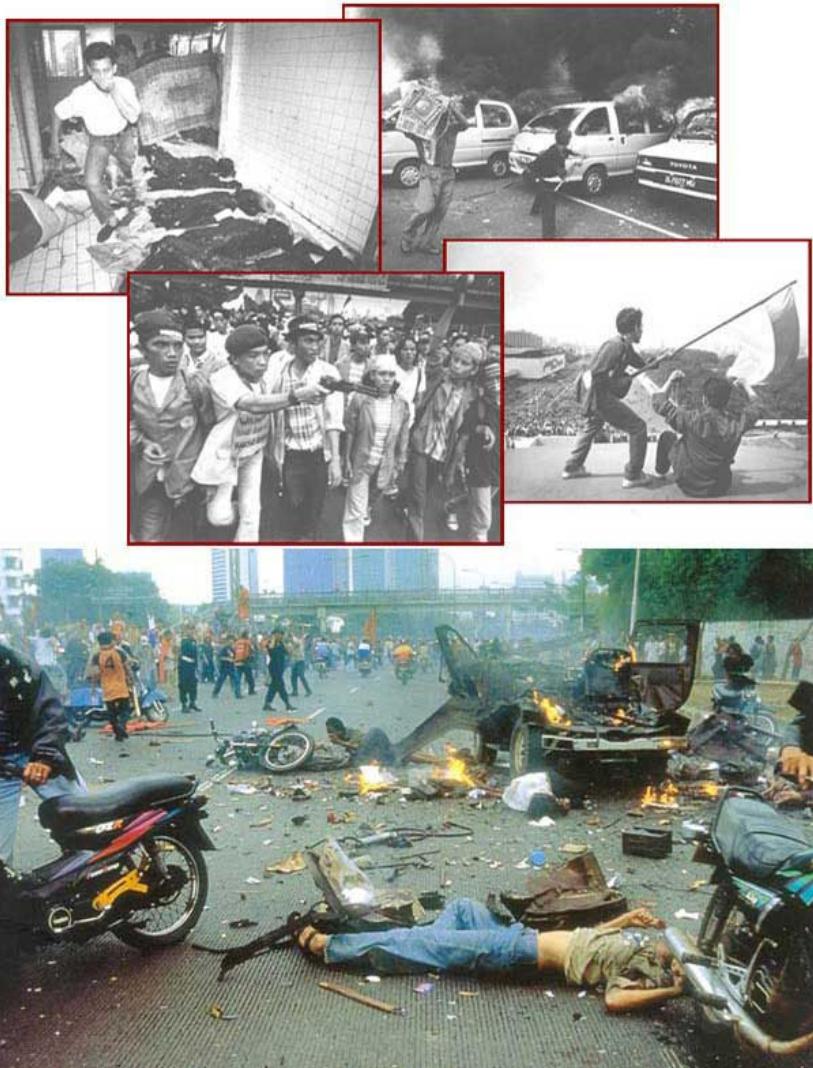
Profesor dr Džeri Bergman (Dr Jerry Bergman) prikazuje efekat darvinizma na Drugi svetski rat:

Činjenice su veoma jasne da su darvinističke ideje imale ogroman uticaj na nemačku misao i praksu... U stvari, darvinističke ideje su imale ogroman uticaj na izazivanje Drugog svetskog rata, gubitak 40 miliona života i na štetu od oko 6 biliona dolara. Čvrsto ubeđen da je evolucija bila tačna, Hitler je video sebe kao savremenog spasioca čovečanstva... Odgajajući superiornu rasu, svet bi gledao na njega kao na čoveka koji je podigao čovečanstvo na viši nivo evolucije.⁷²

Naravno bilo je bezbrojnih ratova u svetu i pre nego što je Darwin izneo svoju teoriju. Ali usled efekata svoje teorije, ratu je po prvi put dato lažno odobrenje nauke. Maks Nordau (Max Nordau) je skrenuo pažnju na Darwinovu negativnu ulogu po pitanju ratova u članku nazvanom ‘Filozofija i moral rata’ (The Philosophy and Morals of War), koji je ustalasao Ameriku:

;Najveći autoritet svih zastupnika rata je Darwin;. Od kada je teorija evolucije objavljena, oni mogu da pokriju svoj prirodni varvarizam Darwinovim imenom i da proglose svoje najdublje krvoločne instinkte za poslednju reč nauke.⁷³

Nije slučajno da je XX vek video najkrvavije ratove koje svet poznaće, pošto je došao posle XIX veka, koji je bio formiran idejama takvih materijalističkih ideologa kao što su Darwin, Marks i Frojd. Darwinizam je spremio teorijsko i takozvano naučno tlo koje će se završiti u ratu, a despoti koji su videli rat nezamenljivim za rast čovečanstva su ubili ukupno 60 miliona ljudi u oba svetska rata.

Vijetnamski rat, u kome je više od milion ljudi ubijeno ili ranjeno na obe strane i koji je ostavio mnogo ljudi da pate. Štaviše, mnogi od tih ljudi su primorani da kreću u rat hiljadama milja od svojih domova.

Rat u Koreji, koji je trajao između 1950. i 1953, doneo je veliku

štetu nedužnim ljudima, starima i deci. Ljudska bića su postala dovoljno srova da obaspu bombama nedužne ljudе bez i da trepnu.

Tokom majskog ustanka u Džakarti gradska mrtvačnica je bila puna mrtvih ljudi. U borbama koje su se odigravale u zemlji gradovi su uništavani i kola paljena.

Slomljeni ljudi žive u strahu i bedi, a ulice su razorene kao rezultat terorističkih napada u decenijama dugim sukobima između Velike Britanije i Irske republikanske armije.

Neonacisti

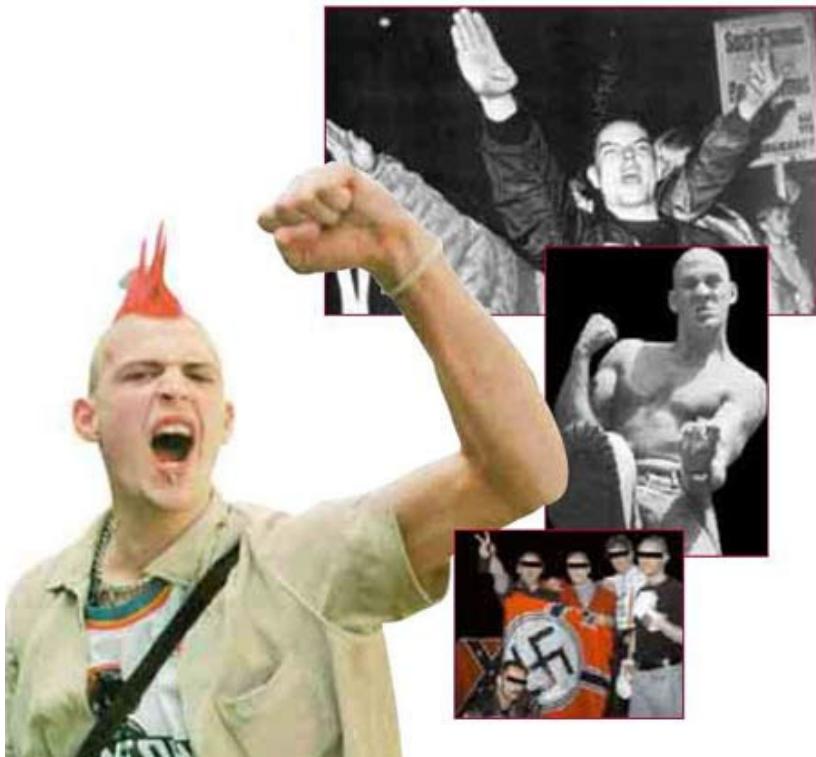
Čak iako fašističke vođe kao što su Hitler i Musolini i nacističke organizacije povezane sa njima (SA, SS i Gestapo) ili Musolinijevi „crnokošuljaši“ danas izgledaju kao stvar prošlosti, neonacističke organizacije koje slede njihove ideje su i dalje aktivne. Skorašnjih godina naročito, rasistički i fašistički pokreti su se ponovo probudili u mnogim evropskim zemljama. Na čelo tih pokreta dolaze neonacisti u Nemačkoj.

Neonacisti se sastoje od nezaposlenih huligana, zavisnika od droge i krvožednih tipova i poseduju sve odlike fašističkog mentaliteta. Jedan novinski članak o neonacistima pokazuje koliko su oni privučeni krvlju i nasiljem:

Krv, čast i fanatizam... Moguće je sažeti vrednosti članova fašističke grupe Olimpija u samo te tri reči. Danas organizacija ima 35.000 članova. I u svim njihovim očima se može videti neobična želja da se uzdignu.⁷⁴

Neonacisti su bili pod uticajem istih darvinističkih shvatanja kao i njihovi „velikani“, Hitler i drugi nacistički lideri. Na stranama interneta koje su postavili za nacističku i rasističku propagandu može se doći do Darwinovih reči i hvaljenja Darvina, jer Darwin daje podršku svim neonacističkim pokretima i idejama. Na svojim stranama, prema tome, iznose darvinizam kao teoriju koja mora biti prihvaćena, bez

osećanja potrebe za bilo kakvim činjenicama.

Fašizam još uvek preživljava. Napadi i narušavanja mira od strana neonacističkih grupa, naročito u Nemačkoj, često se pojavljuju

Napadi i ubistva koja neonacisti izvršavaju su potpuno surovi. Neonacisti uživaju u spaljivanju ljudi, njihovom zaplašivanju i mučenju male dece, a Turci su jedna od njihovih glavnih meta. Neonacisti otkrivaju svoju mržnju i neprijateljstvo prema Turcima u svakom ugлу svojih strana interneta i pokazuju tu mržnju na delu. Ova izjava o Turcima se pojavila na jednom neonacističkom sajtu:

Na primer, da je danas u mojoj moći, voleo bih da vidim veliki deo Turaka u gasnim komorama.⁷⁵

Ime na kome neonacisti zasnivaju svoje neprijateljstvo prema

Turcima je ponovo Čarls Darwin. Neonacisti misle da obezbeđuju takozvano naučno objašnjenje za svoju mržnju prema Turcima davanjem izvoda iz Darwinovih lažnih i neinteligentnih tvrdnji u vezi njih. Na poslednjoj strani ovog poglavlja možete videti neke neonacističke sajtove na internetu koji hvale Darvina i pokazuju vrstu stvari koje imaju da kažu o turskoj naciji.

Neonacističko nasilje usmereno protiv Turaka i drugih ljudi je nedavno bilo u usponu. Turske novine ‘Sabah’ za 12. avgust 2000. daju listu neonacističkih napada tokom leta 2000. godine:

- U junu, prozori džamije El Rahman u gradu Geri u Turingenu su razbijeni.
- Molotovljevi kokteli su bacani na tursku džamiju u malom gradu Epingenu u Baden-Virtenbergu.
- Molotovljev koktel je bačen na Zelenu džamiju u Uterson četvrti u Pinebergu.
- Zgrada u kojoj su živeli Turci je zapaljena u Memingenu.
- U Boholtu turski kafić i zgrada u kojoj su živeli Libanci je zapaljena. Četrnaestoro ljudi je ranjeno, jedan ozbiljno.
- U istočnonemačkom gradu Hemnicu beba jedne iračke porodice stara sedam meseci je bačena na zemlju. Bebino lice je povređeno kada je udarilo u beton.⁷⁶

Odigravali su se veoma nezgodniji incidenti u nedavnoj prošlosti. Uzimajući Darwinovo neprijateljstvo prema Turcima kao svoj vodič, neonacisti su organizovali napad na Turke u Mulnu u novembru 1992. Novine su opisale ovaj napad kao, „najkravljiji rasistički napad u nemackoj istoriji posle nacističkog doba“. Napadi ove vrste su često viđeni u narednim godinama. Vatre su paljene u turskim domovima, Turci su prebijani i povređivani. Kao i u Nemačkoj, slični napadi su se odigrali i u Holandiji. U jednom napadu usmerenom prema Turcima žena i njeno petoro dece su ubijeni. Ljudi koji su učestvovali u maršu žalosti koji je održan su primili preteća pisma sa kukastim krstovima

na njima.

Ovi incidenti su samo deo rasističkih napada protiv Turaka. Napadi i ubistva od strane ovih fašističkih grupa, naslednika Darvina i fašista kao što je Hitler, se i dalje nastavljaju. Zakonske mere neće biti dovoljne da se zaustave ovi nehumanici napadi tih grupa. Siguran način da se oni zaustave je pokretanje ozbiljnog ideološkog rata pored zakonskih mera. Nečuvenosti koje izvršavaju ti ljudi koji vide rasizam kao zakon prirode se neće zaustaviti dok se darvinističke ideje ne obore kao nauka.

‘Stern’ (broj: 40/1992) je pisao:

„Pesme radikalne desnice formiraju muziku za marš za nasilna dela usmerena prema strancima. Mladi ljudi, čiji broj se sve više povećava, naročito u novim nemačkim državama, se podstreknuje ovim agresivnim ritmovima.“

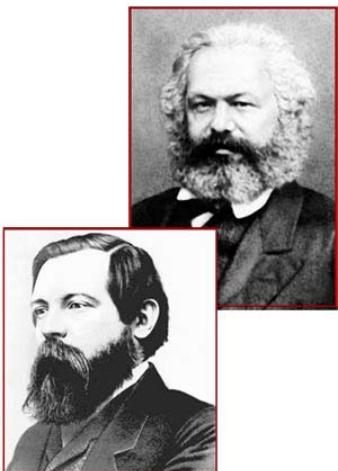
ČETVRTO POGLAVLJE

DARVINIZAM: IZVOR KOMUNISTIČKOG DIVLJAŠTVA

Ideologija koja je donela najveću štetu čovečanstvu nasiljem i divljaštvom – ispunila vek koji smo upravo ostavili za sobom i koja je najraširenija u svetu, je van svake sumnje komunizam. Komunizam, koji je dostigao svoj istorijski vrhunac sa dva nemačka filozofa Karlom Marksom i Fridrihom Engelsom (Friedrich Engels) u XIX veku, je prolio toliko krvi u svetu da je ostavio čak i naciste i imperijaliste za sobom. Doveo je do smrti nedužnih ljudi i širenja nasilja, straha i beznađa među čovečanstvom. Čak i danas kada neko govori o zemljama gvozdene zavesi i Rusiji, javljaju se slike o zajednicama kojima vlada tama, magla i beznađe, beživotne ulice, problemi i strah. Bez obzira koliko se smatra da je komunizam srušen 1991, delovi koje je ostavio za sobom i dalje postoje. Bez obzira koliko „liberalizovan“ jedan deo „nepopravljivih“ komunista i marksista može da bude, materijalistička filozofija, tamna strana komunizma i marksizma i koja je okrenula ljude od religije i moralnosti i dalje nastavlja da utiče na te ljude. Ideologija koja je raširila teror na sve krajeve sveta u stvari predstavlja ideju koja ide unazad do drevnih vremena. Dijalektika je bilo verovanje da je celokupni razvoj u svemiru proizašao kao rezultat sukoba. Zasnovano na tom verovanju Marks i Engels su započeli analizu istorije sveta. Marks je tvrdio da je istorija čoveka istorija sukoba, da je tekući sukob bio između radnika i kapitalista i da će se radnici uskoro pobuniti i započeti komunističku revoluciju.

Najizrazitija odlika dva osnivača komunizma je bila ta da su, kao i svi materijalisti i oni gajili veliku mržnju prema religiji. Marks i Engels su obojica bili potvrđeni ateisti i videli su odbacivanje religijskih uverenja osnovnim sa tačke gledišta komunizma.

Ali Marks i Engels je nedostajala jedna značajna stvar: da bi privukli širu javnost morali su da daju svojoj ideologiji naučni izgled. I opasan savez koji je doveo do bola, haosa, masovnih ubistava, okretanja brata protiv brata i separatizma u XX veku se tada pojavio. Darwin je predložio svoju teoriju evolucije u svojoj knjizi 'Postanak vrsta'. I koliko je zanimljivo da su osnovne tvrdnje koje je izneo bile upravo ona objašnjenja koja su Marks i Engels tražili.

Darwin je tvrdio da su se živa bića pojavila kao rezultat „borbe za opstanak“ ili „dijalektičkog sukoba“. Štaviše on je negirao stvaranje i odbacio religijska uverenja. Za Marks i Engelsa to je bila prilika koju nije trebalo propustiti.

Propast marksističkog gledišta istorije

Karl Marks, osnivač komunizma, je primenio Darwinove ideje, koje su duboko uticale na njega, na dijalektički proces istorije. Po Marksu, društvo je prošlo kroz različite faze u istoriji, a faktor koji je odredio te faze je bila promena sredstava za proizvodnju i proizvodnih odnosa. Po tom gledištu, ekonomija je odredila sve ostalo. Istorija je prošla kroz evolucione stupnjeve: primitivno društvo, robovsko društvo, feudalno društvo, kapitalističko društvo i poslednji stupanj, komunističko društvo.

Pa ipak je sama istorija pokazala da Marksov predloženi evolucijski period nije posedovao nikakvu opravdanost. Ni u jednom vremenu u istoriji nije viđeno ni jedno društvo koje je prošlo kroz Marksove predložene evolucione stupnjeve. Suprotno tome, moguće je videti sisteme za koje je Marks tvrdio da dolaze jedni pre ili posle

drugog u isto vreme u istom društvu. Dok jedan deo zemlje živi u sistemu sličnom feudalnom sistemu, kapitalistička pravila mogu da se primenjuju u drugom regionu. Zbog tog razloga nema nikakvog dokaza da prelaz sa jednog sistema na drugi prati evolucijski obrazac koji su izneli Marks i teorija evolucije.

Sa druge strane, ni jedno od Marksovih proročanstava u vezi budućnosti se nije obistinilo. Shvatilo se da Marksova teorija nije primenjiva već deset godina posle Marksove smrti. Marks je tvrdio da će se u jednoj za drugom u većini razvijenih kapitalističkih zemalja odigrati komunističke revolucije, ali se takav period nije odigrao. Lenjin, jedan od Marksovih najvećih sledbenika, je pokušao da objasni zašto se te revolucije nisu odigrale i onda izneo druga proročanstva da će se komunističke revolucije odigrati u zemljama trećeg sveta. Ipak sve Lenjinove tvrdnje su se pokazale netačne u istoriji. U naše vreme broj zemalja u kojima vlada komunizam može da se prebroji na prste jedne ruke. Štaviše, Marksizam je koristio silu u regionima u kojima je došao na vlast, a došao je na vlast ne javnim pokretima, kao što je tvrđeno već diktatorskim pritiskom.

Ukratko, skorašnja istorija je u potpunosti opovrgla Marksističku filozofiju koja je predviđala period istorijske evolucije. Teorije kao što su „dijalektika istorije“ i „istorijska evolucija“ u mnogim knjigama napisanim od strane materijalističkih ideologa kao što su Marks i Engels, su samo proizvodi maštete.

Marksovo i Engelsovo divljenje Darvinu

Darvin je bio od tako velikog značaja za komunizam da je samo nekoliko meseci pošto je Darwinova knjiga objavljena, Engels pisao Marksu, „Darvin, koga upravo čitam, je izvanredan.“⁷⁸

Marks je pisao Engelsu 19. decembra 1860. govoreći, „Ovo je knjiga koja sadrži osnovu u prirodnoj istoriji za naše gledište.“⁷⁹

U pismu koje je Marks pisao Lasalu (Lassalle), svom drugom

prijatelju socijalisti, 16. januara 1861, rekao je: „Darvinova knjiga je veoma važna i služi mi kao osnova u prirodnjoj nauci za klasnu borbu u istoriji,”⁸⁰ otkrivajući tako značaj teorije evolucije za komunizam. Marks je otkrio svoje simpatije prema Darvinu posvećujući svoj najznačajniji rad, ‘Kapital’ (Das Kapital), njemu. U Darvinovoj kopiji Marksog prvog izdanja nalazi se posveta Marks-a, u kojoj opisuje sebe kao „iskrenog poštovaoca“ engleskog prirodnjaka.⁸¹

Engels je takođe posvetio svoje divljenje Darvinu na drugom mestu:

Prriroda je test dijalektike i mora se reći... da u krajnjem slučaju priroda radi dijalektički a ne metafizički... U toj vezi, ’Darvin mora da bude imenovan pre svih.’⁸²

Engels je hvalio Darvina i Marks-a kao da su isti, „kao što je Darwin otkrio zakon evolucije u organskoj prirodi, tako je Marks otkrio zakon evolucije u ljudskoj istoriji“ rekao je.⁸³

U drugom svom radu, Engels je istakao Darwinov značaj zato što je razvio teoriju suprotstavljenju religiji.

On (Darwin) je zadao metafizičkoj koncepciji prirode najjači udarac svojim dokazom da je sadašnji organski svet – biljke, životinje i posledično tome i čovek – produkt procesa evolucije koji se odigrava milionima godina.⁸⁴

Kao i ovde, Engels je odmah pokazao kako je prihvatio Darwinovu teoriju pišući članak nazvan „Uloga koju je imao rad u prelasku od majmuna do čoveka“ (The Part Played by Labour in the Transition from Ape to Man).

Američki istraživač Konvej Zirke (Conway Zirckle) objašnjava zašto su osnivači komunizma trenutno prihvatili Darwinovu teoriju.

;Marks i Engels su prihvatili evoluciju skoro trenutno pošto je Darwin objavio ‘Postanak vrsta’;. Evolucija, naravno, je bilo upravo ono što je osnivačima komunizma trebalo da bi objasnili kako je čovečanstvo moglo da nastane bez posredovanja bilo kakve

natprirodne sile i posledično tome mogla je da bude korišćena da podrži osnivanje njihove materijalističke filozofije. Darwinovo tumačenje evolucije – da je evolucija nastala delovanjem prirodnog odabiranja – ‘dala im je alternativnu hipotezu preovladajućem teleološkom objašnjenju opažene činjenice da su svi oblici života prilagođeni na svoje uslove sredine’.⁸⁵

Tom Betel, iz časopisa ‘Harper’s Magazine’, objašnjava suštinsku vezu između Marks-a i Darvina na sledeći način:

Marks se divio Darwinovoj knjizi ne iz ekonomskih razloga već zbog suštinskog da je Darwinov svemir bio čisto materijalistički i da njegovo objašnjenje više nije uključivalo bilo kakvo pozivanje na neopazive, nematerijalne uzroke van ili ‘iznad’ njega. U tom značajnom pogledu, ’Darvin i Marks su istinski drugovi’.⁸⁶

Danas je veza između Darwinizma i Marksizma očigledna istina koju svi prihvataju. Marksovi biografi uvek to jednostavno iznose. Na primer, biografija Karla Marks-a opisuje vezu na sledeći način:

„Darvinizam je predstavio čitav niz istine koja podržava Marksizam i koja dokazuje i razvija njegovu istinu. Širenje darvinističkih i evolucionih ideja je stvorilo plodno tlo za marksističke ideje koje su trebale da budu prihvaćene od strane radničke klase... Marks, Engels i Lenjin su davali veliku vrednost Darwinovim idejama i isticali njegov naučni značaj i na taj način je širenje tih ideja bilo ubrzano“.⁸⁷

Kao što smo videli, Marks i Engels su bili oduševljeni da veruju da je Darwinov koncept evolucije formirao naučnu podršku za njihov sopstven ateistički pogled na svet. Ali ovo oduševljenje se pokazalo prevremenim. Teorija evolucije je doživela široko prihvatanje zato što je bila predložena u primitivnoj naučnoj sredini XIX veka i bila je puna grešaka kojima su nedostajale bilo kakve vrste naučnih dokaza. Nauka, koja se razvila u drugoj polovini XX veka, je otkrila neopravdanost teorije evolucije. To je značilo propast komunističkog i materijalističkog mišljenja isto koliko i darvinizma. (Za više detalja vidi ‘Evolucion

obmana' (The Evolution Deceit) Haruna Jahia (Harun Yahya)). Ali pošto su naučnici sa materijalističkim gledištima znali da je propast darvinizma takođe značila propast njihovih sopstvenih ideologija pokušali su da svim mogućim metodama prikriju propast darvinizma od ljudi.

Divljenje Marksovih i Engelsovih sledbenika prema Darvinu

Sledbenici Marksа i Engelsа, koji su doneli smrt milionima ljudi i koji su bili razlog što stotine miliona drugih živi u bolu, strahu i nasilju, su prihvatili teoriju evolucije sa velikom radošću i zanimanjem.

Džon N. Mur (John N. Moore) govori o vezama između evolucije i sovjetskih vođa koji su primenili Marksove i Engelsove ideje u Rusiji:

Mišljenje vođa Sovjetskog Saveza je duboko ukorenjeno u evo-luciono gledište.⁸⁸

Lenjin je bio taj koji je ostvario Marksов projekat komunističke revolucije. Lenjin, vođa komunističkog boljevičkog pokreta u Rusiji, je imao za cilj da svrgne carski režim u Rusiji oružanom silom. Haos posle Prvog svetskog rata je dao boljevicima priliku koju su tražili. Sa Lenjinom na čelu, komunisti su preuzeli vlast oružjem oktobra 1917. Posle revolucije Rusija je bila scena krvavog trogodišnjeg građanskog rata između komunista i pristalica cara.

Kao i druge komunističke vođe, Lenjin je često naglašavao da je Darwinova teorija bila suštinska osnova dijalektičke materijalističke filozofije.

Jedna od ovih izjava otkriva njegovo gledište darvinizma:

Darvin je učinio kraj verovanju da životinske i biljne vrste nemaju međusobne srodnosti, osim slučajem i da su stvorene od strane Boga i time nepromenljive.⁸⁹

Trocki, koji je bio najznačajniji arhitekta boljevičke revolucije posle Lenjina, je ponovo dao veliki značaj darvinizmu. On je izneo svoje divljenje Darvinu na sledeći način:

„Darvinovo otkriće je najveći trijumf dijalektike u celoj oblasti organske materije.“⁹⁰

Posle Lenjinove smrti 1924, Staljin, nadaleko smatran za najkravijeg diktatora u istoriji sveta, je došao na čelo komunističke partije. Tokom 30 godina njegovog vladanja, Staljin je pokušao da dokaže šta je to stvarno surovi komunistički sistem.

Staljinov prvi značajni korak je bio da preuzme polja seljacima koji su sačinjavali 80 procenata populacije Rusije u ime države. U ime ove politike kolektivizacije koja je imala za nameru da ukine privatnu svojinu, svi ruski usevi seljaka su sabirani od strane naoružanih službenika. Kao rezultat toga nastala je užasna glad. Milioni žena, dece i starijih koji nisu mogli da pronađu ništa za jelo su završili svoje živote umirući od gladi. Ukupan broj mrtvih samo na Kavkazu je bio jedan milion.

Staljin je poslao stotine hiljada ljudi koji su pokušali da se odupru njegovoj politici u sibirske surove radničke logore. Ti logori, u kojima su zatvoreni radili do smrti, su postali grob većini tih ljudi. Na drugoj strani desetine hiljada ljudi su pogubljeni od strane Staljinove tajne policije. Milioni ljudi su primorani da se isele u najudaljenije krajeve Rusije, uključujući i kirmske i turkestanske Turke.

Ovim krvavim politikama Staljin je ubio oko 20 miliona ljudi. Istočari su otkrili da mu je to divljaštvo davalо veliko lično zadovoljstvo. Bilo mu je zadovoljstvo da sedi za svojim stolom u Kremlju i da pregleđava liste onih koji su umrli u koncentracionim logorima ili koji su pogubljeni.

Osim njegovog ličnog psihološkog stanja, glavni uticaj koji ga je naveo da postane takav surovi ubica je bila materijalistička filozofija u koju je verovao. Staljinovim sopstvenim rečima, suštinska osnova te filozofije je bila Darvinova teorija evolucije. On je objasnio značaj koji je pridavao Darvinovim idejama:

Postoje tri stvari koje činimo da bi oslobodili umove naših

studenata. Moramo da ih naučimo starosti zemlje, geološkom poreklu i 'Darvinovim učenjima'.⁹¹

Staljin, jedan od najkrvavijih imena u istoriji, uzrok ubijanja desetina miliona ljudi, smrti od gladi i bede i ostavljanja miliona ljudi bez domova i posla.

Dok je Staljin još bio živ njegov bliski prijatelj iz detinjstva je opisao kako je Staljin postao ateista u knjizi 'Putokazi u Staljinovom životu' (Landmarks in the Life of Stalin):

U vrlo ranom dobu, dok je još uvek bio učenik u crkvenoj školi, drug Staljin je razvio kritički um i revolucionarna osećanja. Počeo je da čita Darvina i postao je ateista.⁹²

U istoj knjizi, G. Glurdžice (G. Glurdjidze), Staljinov prijatelj iz detinjstva seća se kako je Staljin prestao da veruje u Boga i kako mu je rekao da je razlog za to bila 'Darvinova knjiga', terajući ga da je takođe pročita.⁹³

Jedan značajan pokazatelj Staljinove slepe vere u teoriju evolucije je bilo odbacivanje Mendelovih genetičkih zakona od strane sovjetskog obrazovnog sistema u periodu kada je došao na vlast. Ti zakoni, koji su prihvaćeni od strane celog naučnog sveta od početka

XX veka, su negirali Lamarkovu tvrdnju da se „stečene osobine mogu preneti na naredne generacije“. Ruski naučnik Lisenko (Lysenko) je video to kao težak udarac teoriji evolucije i u isto vreme kao veliku opasnost i izneo je Staljinu svoje ideje. Staljin je bio impresioniran Lisenkovim idejama i postavio ga je za šefa zvaničnih naučnih organizacija. Tako genetička nauka, koja je zadala težak udarac evoluciji, nije prihvaćena u naučnoj organizaciji ili školi Sovjetskog Saveza do Staljinove smrti.

U Staljinovom periodu Sovjetski Savez se pretvorio u sredinu haosa u kojoj su životi miliona ljudi bili neprestano pod pretnjom i u kojoj su mogli da budu oteti, iako nedužni za bilo kakav zločin, u bilo kom trenutku, da bi prolazili kroz nezamisliva mučenja. Ne samo komunizam, već je i istorija fašizma, takođe, puna takvih stavova.

Neki tumači istorije upadaju u grešku, kada procenjuju te događaje, pokušavanja da pokažu da je osnovni uzrok za sve to divljaštvo i nemilosrdnost bio taj da su kao ljudi, Lenjin, Staljin, Mao, Hitler i Musolini imali neuravnotežene i psihopatološke prirode. Kakva je verovatnoća, da ceo svet upadne u ruke psihološki neuravnoteženih ljudi u isto vreme?

Očigledna i definitivna istina da su svi ovi ljudi i ideologije pili iz istog bunara i da su svi prikazivani kao opravdani i kao jedini način od strane istog izvora. Ukratko postojala je još jedna kriva strana iza tih ljudi. Uzrok zbog koga su ove nehumane i neuravnotežene vođe vukle milione ljudi za sobom i koji im je dozvolio da vrše zločine, je bila prividna naučna sila i podrška koja im je data od strane materijalističke filozofije i darvinizma.

Mao Ce Tung: Darwinov i Marksov ambasador u Kini

Dok je Staljin vodio svoj totalitaristički režim, drugi komunistički režim koji je video darvinizam kao svoju naučnu podršku je osnovan u Kini. Komunisti pod vođstvom Mao Ce Tunga su došli na vlast

1949. posle dugog građanskog rata. Mao je postavio zlostavljački i krvavi režim, isto kao i njegov saveznik Staljin, koji mu je davao podršku.

Kina je postala scena bezbrojnih političkih pogubljenih. U narednim godinama, Maovi mladi militaristi, poznati kao „crveni čuvari“, će uvući zemlju u atmosferu krajnjeg terora.

Mao je otvoreno objavio filozofsku osnovu sistema koji je uspostavio govoreći, „Kineski socijalizam je zasnovan na Darwinu i teoriji evolucije.“⁹⁴

Pošto je bio marksista i ateista i čvrsto verovao u evolucionizam, Mao je naredio da materijal za čitanje korišćen u tom ranom dobu „velikog koraka u napred“ pismenosti budu dela Čarlsa Darvina i drugi materijali koji podupiru evolucionu paradigmu.⁹⁵

Mao Ce Tung

Kada su kineski komunisti došli na vlast 1950. uzeli su teoriju evolucije kao osnovu svoje ideologije. U stvari, kineski intelektualci su prihvatili teoriju evolucije mnogo ranije:

Tokom XIX veka zapad je smatrao Kinu za usnulog diva, izolovanog i zaglibljenog u drevne tradicije. Nekoliko Evropljana je shvatilo koliko su žudno kineski intelektualci prigrili darvinističke evolucione ideje i videli u njima podstrek za napredak i promenu. Po kineskom piscu Hju Šihu (Hu Shih) (Žive filozofije (Living Philosophies, 1931), kada je knjiga Tomasa Hakslijha 'Evolucija i etika' (Evolution and Ethics) objavljena 1898, odmah je odobrena i prihvaćena od strane kineskih intelektualaca. Bogati ljudi su sponzorisali jeftina kineska izdanja da bi mogla da budu široko raspodeljena masama.⁹⁶

Tako su ljudi koji su se okrenuli komunizmu i vodili komunističku revoluciju bili ti intelektualci koji su bili pod brzim uticajem darvinističkih ideja.

Kini nije bilo teško, čak i sa njenim mnogim dubokim panteističkim uverenjima i istorijom, da uvede klešta darvinizma i komunizma. U članku u časopisu 'New Scientist' kanadski darvinistički filozof Majkl Ruse (Michael Ruse) kaže, u vezi Kine ranog XX veka:

Te ideje su se odmah ukorenile, jer Kina nije imala urođene intelektualne i religijske prepreke prema evoluciji koje su često postojale na zapadu. Zaista u nekim pogledima, ;Darvin je izgledao skoro kao Kinez!... Taoistička i neokonfučijanska misao je oduvek naglašavala „materijalnost“ ljudi. To da smo jedno sa životinjama nije bilo veliki šok... Danas, zvanična filozofija je marksistički lenjinizam (svoje vrste). Ali bez sekularnog materijalističkog pristupa darvinizma (koji sada označava široku društvenu filozofiju), tlo ne bi bilo spremno za Maoa i njegove revolucionare da poseju svoje seme i požanju svoj u-sev.⁹⁷

Kako je Majkl Ruse naveo, sa čvrstim prihvatanjem darvinističkih ideja, Kina je lako primila komunizam. Kineski narod, zaveden

darwinističkim idejama, je stajao i gledao sve masakre Mao Ce Tunga, jednog od najneobuzdanih ubica u istoriji.

Komunizam je bio uzrok gerilskih sukoba, krvavih činova terorizma i građanskog rata u veoma puno zemalja, ne samo u Kini. Turska je bila jedna od njih. 1960-ih i 1970-ih, grupe koje su uzele oružje protiv države su uvukle Tursku u mračnu atmosferu terorizma sa snom o stvaranju komunističke revolucije u zemlji. Posle 1980. komunistički terorizam se spojio sa strujom separatizma i bio uzrok smrti desetina hiljada Turaka i policije i vojnika u toku svojih dužnosti.

Komunistička ideologija, koja je donela krvoproljeće svetu na taj način tokom 150 godina je uvek bila rame uz rame sa darvinizmom. Čak i danas, komunisti su najistaknutije pristalice darvinizma. Kada god neko pogleda na te krugove koji tvrdoglavu podržavaju teoriju evolucije, u skoro svakoj zemlji, vidi marksiste u prvim redovima. Jer kao što je Karl Marks rekao, teorija evolucije formira osnovu komunističke ideologije sa gledišta prirodne nauke i daje komunističkom nedostatku religije svoju najznačajniju lažnu naučnu potporu.

Osnova saveza između darvinizma i komunizma: mržnja prema religiji

Kako je ranije objašnjeno, najznačajniji razlog za vezivanje materijalista i komunista za darvinizam je prividna podrška koju darvinizam daje ateizmu. Materijalistička filozofija je postojala tokom istorije, ali do XIX veka većina filozofa je bila ograničena na teorijske knjige. Najznačajniji razlog za to je bio taj da su do tog vremena najveći broj naučnika verovali u Boga i bili ljudi koji su verovali u realnost stvaranja. Ali u XIX veku materijalistička filozofija i Darwinova teorija su počele da se primenjuju na prirodne nauke. Darwinizam je bio najveća osnova za nereligiозnu materijalističku kulturu koja je obeležila XIX vek i koja je otkrila svoje efekte najviše u XX veku.

Ideologije rođene iz te materijalističke kulture, kao što smo

ispitivali, su zapalile vatre dva velika svetska rata, bezbrojnih građanskih ratova i činova terorizma, genocida, istrebljivanja i divljaštva. Na račun tih katastrofa desetine miliona ljudi su izgubili svoje živote, a stotine miliona je bilo sramno zlostavljan i moralo da trpi najgori treptman.

Teroristi na koje je uticalo darvinističko materijalističko gledište, kao životinje za koje su tvrdili da su potekli od njih, su otišli na planine i živeli u pećinama u užasnim uslovima. Mogli su da ubiju ljude bez premišljanja i da ubijaju bebe, starije i nedužne. Pošto nisu videli ni sebe ni druge ljude kao živa bića stvorena od strane Boga sa dušom, umom, savešću i razumevanjem, radili su jedni drugima ono što životinje rade životnjama. Staljinovo razaranje desetina crkava i džamija je samo jedan pokazatelj mržnje komunizma prema religiji.

U svojoj knjizi ‘Dugačak rat protiv Boga’ (The Long War Against God), Henri Moris (Henry Morris) opisuje vezu na sledeći način:

„Uprkos svojih naučnih nedostataka, navodni naučni karakter evolucije je korišćen da bi se opravdale razne vrste bezbožnih sistema i praksi. Najuspešniji od njih, do sada, izgleda da je komunizam i njegovi sledbenici širom sveta su bili zavedeni da misle da komunizam mora da je ispravan jer je zasnovan na nauci evolucije.“⁹⁸

Neprijateljstvo koje su komunizam i materijalizam imali prema religiji se pokazalo u svom nasilju tokom boljševičkog ustanka. Crkve i džamije su rušene, a među kategorijama koje su izbačene iz „novog socijalističkog društva“, religiozni ljudi su imali značajno mesto. Uprkos činjenici da su većinu društva činili religiozni ljudi oni su bili sprečavani od vršenja svojih religijskih obaveza. Da bi izuzeli nedelje, kada hrišćani idu u crkvu, iz jednačine, koncept uobičajnog dana odmora je uklonjen. Svi bi radili pet dana, ali dan odmora bi mogao da bude bilo koji. Te mere su namerno uvedene od strane komunista „da bi ubrzale borbu za eliminisanje religije“.⁹⁹ Posle toga, 1928. i 1930. po-rezi koje su religiozni ljudi plaćali su povećani deset puta, njihovi

kuponi za hranu su im uzimani i više nisu mogli da koriste zdravstvene usluge, što je značilo da više nisu uživali nikakva građanska prava, često su bili hapšeni, uklanjani sa svojih mesta i slati u izbeglištva. Do 1936. oko 65 procenata džamija i 70 procenata crkava je uništeno.

Tokom i posle boljševičke revolucije bilo je mnogo napada na religiju. Crkve i džamije su rušene. Umetnička dela u crkvama su opljačkana, kao što se može videti na slikama.

Neke od najnasilnijih mera protiv religije su vršene u Albaniji. Komunistički vođa Albanije, poznat da nije bio religiozan, je bio Enver Hodža, koji je 1967. proglašio Albaniju prvom zemljom „bez religije“. Religiozni ljudi bi bili odvođeni u pritvor bez razloga i neki od njih bi bili ubijani dok su u pritvoru. 1948. dva biskupa i 5.000 religioznih ljudi je ubijeno. Muslimani su ubijani na isti način. Mesečni časopis ‘Nendori’ je objavio da je 2.169 džamija i crkava zatvoreno, od kojih je 327 bilo katoličkih.

Razlog za svu ovu praksu je bio, bez senke sumnje, komunistički cilj formiranja društava koja bi slepo negirala postojanje Boga, koja ne bi imala ništa sa religijom i koja bi jedino verovala u i cenila materijalne stvari. U stvari, to je bila jedna od glavnih komunističkih meta,

zato što su komunističke vođe znale da su jedino mogle da upravljaju onako kako su želeli ljudima koji bi postali kao mašine i bezosećajni i najvažnije od svega, društva bez straha od Boga i koje bi mogli da nateraju da izvršavaju koliko god ubistava i koliko god zlostavljanja su želeli. Tvrđnje darvinizma, koje daju podršku ateizmu i koje opravdavaju razne vrste zlostavljanja, surovosti, sukoba i ubijanja, zabranjenih u religiji, su na taj način ohrabrivale sve vrste ideologija koje su prolivale krv i smatrali ljudske živote za bezvredne u XX veku. Zbog toga je poslednji vek bio pun neprestanih ratova, masakra, pobuna, činova nasilja, borbi i neprijateljstva.

Zlostavljanje i nasilje nametnuto svetu od strane darvinističkih komunista

Anarhija i teror su dva nezamenljiva sredstva marksizma i komunizma. Marksistička težnja prema terorizmu i nasilju se pojavila u eksperimentu pariske komune dok je Marks još uvek bio živ. Naročito, terorizam je postao nezamenljiv deo komunističke ideologije sa Lenjinom, dok je pretvarao Marksovou teoriju u praksu. Komunisti prolivaju krv miliona ljudi u svim delovima sveta i čine da ljudi podležu bolu, strahu i nasilju uspostavljajući terorističke organizacije. Kao što će se videti na narednim stranama, danas su sve komunističke vođe ostale u sećanju po zlostavljanju i ubistvima koja su izvršavali. Pa ipak uprkos tome neki krugovi još uvek pokrivaju svoje zidove slikama tih nemilosrdnih ubica krvavih ruku i još uvek prihvataju te sadiste za svoje učitelje.

Bez obzira koliko neki komunisti tvrde da nasilje i terorizam nisu komunistička praksa i da su se oni samo odigrali u nekim pojedinačnim primenama komunizma i bez obzira koliko pokušavaju da operu komunizam, postoji neopovrgljiva istina: Osnivači komunizma su lično branili nasilje i terorizam i videli ih neophodnim za svoju ideologiju. Američki politički naučnik Semjuel Frencis (Samuel Francis) je

imao da kaže sledeće po pitanju:

„Marks i Engels su uglavnom bili izričiti u insistiranju da će revolucija uvek biti nasilna i da revolucionari moraju da koriste nasilje protiv vladara, a ponekada su izražavali podršku terorizmu.“¹⁰⁰

Komunistička revolucija je bila veoma krvava. Desetine miliona ljudi su masakrirani i surovo ubijeni. Komunističke vođe su naređivali da svako ko im se protivi treba da bude ubijen.

Karls Marks je rekao „ustanak je veština isto koliko i rat“ i uzeo

te reči od Dentona (Danton), jednog od najistaknutijih imena u „revolucionarnoj politici“ kao princip, „de l'audace, de l'audace, encore de l'audace“ (Napad, napad i ponovo napad!).¹⁰¹ Postoje jasne Lenjinove izjave u vezi neophodnosti sistematskog korišćenja terorizma. Evo nekih od njih:

U stvarnosti država nije ništa sem mašine za potčinjavanje jedne klase drugoj. Diktatura je vladanje zasnovano direktno na sili i nije ograničena zakonima... Revolucionarna diktatura proleterijata je vladavina dobijena i održavana upotrebom nasilja od strane proleterijata protiv buržoazije, vladavina koja nije ograničena bilo kakvim zakonima.¹⁰²

„Uopšte nismo protiv političkih ubistava... Samo u direktnoj, neposrednoj vezi sa masovnim pokretom mogu i moraju pojedinačni činovi terorizma da budu od bilo kakve vrednosti.“¹⁰³

Da bi došli na vlast klasno svesni radnici moraju da pridobiju većinu na svoju stranu. Dok god se nasilje ne koristi protiv ljudi nema drugog puta do vlasti.¹⁰⁴

Govoreći na skupu radnika, Lenjin je dao zastrašujuću izjavu o tome koliko je terorizam bio nezamenljiv za njih:

Ako se mase ne pobune spontano, ništa od ovoga neće dovesti nidočega... Dok god ne uspemo da tretiramo one koji sumnjaju onako kako zaslužuju – metkom u glavu – nećemo nigde stići.¹⁰⁵

Jedan od najznačajnijih vođa oktobarske revolucije u Rusiji, Trocki, kaže sledeće kako bi potvrdio Lenjinove reči:

Ali revolucija zahteva od revolucionarne klase da postigne svoj cilj svim raspoloživim metodama – ako je neophodno, oružanim ustankom: ako je neophodno terorizmom.¹⁰⁶

Trocki je otišao još dalje u drugom govoru,

Naš jedini izbor sada je građanski rat. Građanski rat je borba za hleb... Živeo građanski rat!¹⁰⁷

Ti principi takvih komunističkih teoretičara kao što su Lenjin i

Trocki su primjenjeni u praksu u boljševičkoj revoluciji u Rusiji. Tokom revolucionarnog perioda u jesen 1917. počeli su masakri velikih razmara, pljačke i neverovatno nasilje. Oni ljudi koji su bili protiv revolucije, ili za koje se prepostavljalo da su protiv revolucije, su okupljani bez razloga, hapšeni i ubijani: kuće su pljačkane i rušene. Terorizam, koji je počeo sa Lenjinom i Trockim se nastavio i postao još gor u Staljinovo vreme.

Harison E. Salizburi (Harrison E. Salisbury) iz časopisa 'The New York Times' je opisao zatvoreničke logore sovjetskog sistema kao:

...Ceo kontinent terora... u poređenju sa onima koji su izvršili stotine hiljada pogubljenja i milione smrti u sovjetskom sistemu terora, car je izgledao skoro dobroćudan... Naši umovi se zgražavaju pri pomisli o sistematskom, rutinskom zlu, pod kojim je tri ili četiri ili više miliona muškaraca i žena osuđeno svake godine na prisilan rad i izgnanstvo – i na način tako uobičajen da zatvorenicima često nije nijedno kakve su im presude bile...¹⁰⁸

Ljudi koji nisu bili Rusi i naročito krimski Turci, centralnoazijski Turci i kozaci su bili izloženi terorizmu sovjetskog sistema. Specijalni sudovi 'Trojke', su uspostavljeni kako bi se rusko društvo očistilo od kozaka. Samo u oktobru 1920. te 'Trojke' su osudile više od šest hiljada ljudi na smrt i te naredbe su trenutno izvršene. Porodice, a ponекад i susedi, onih koji su se suprotstavljali režimu i koji nisu uhvaćeni, su sistematski uzimani kao taoci i slani u koncentracione logore. Martin Latsis (Martin Latsis) na čelu jednog od tih logora u Ukrajini je priznao da su to bili logori smrti u jednom od svojih izveštaja: okupljani u logoru blizu Maikopa, taoci, žene, deca i starci borave u najužasnijim uslovima, na hladnoći i blatu oktobra... Umiru kao muve. Žene će uređiti sve kako bi izbegle smrt. Vojnici koji čuvaju logor koriste to i tretiraju ih kao prostitutke.¹⁰⁹

Uzimanje proizvoda seljaka od strane ruske vlade je u Ukrajini dovelo do toga da ljudi umiru od gladi.

Pod uticajem Darvina, komunistički revolucionari su ubijali ljudе na ludački način. Iz dokumenata tog vremena se čini da je jedini cilj bio potpuno istrebljenje. To je bilo kao da su verovali da će što više ljudi ubiju, imati veći uspeh. To da su planirali da istrebe svakog za koga su sumnjali da je bio protiv revolucije je otkriveno u jednoj od njihovih odluka:

Čeka (vanredni komitet za rat protiv kontrarevolucije (Extraordinary Committee for War Against the Counter-Revolution)) iz Piatigorska su neposredno odlučili da pogube 300 ljudi na dan. Podelili su grad na brojne kvartove i izabrali određen broj ljudi iz svakog i naredili partiji da napravi liste za pogubljenje... U Kislovodsku, iz nedostatka bolje ideje, odlučeno je da se ubiju ljudi koji su bili u bolnici.¹¹⁰

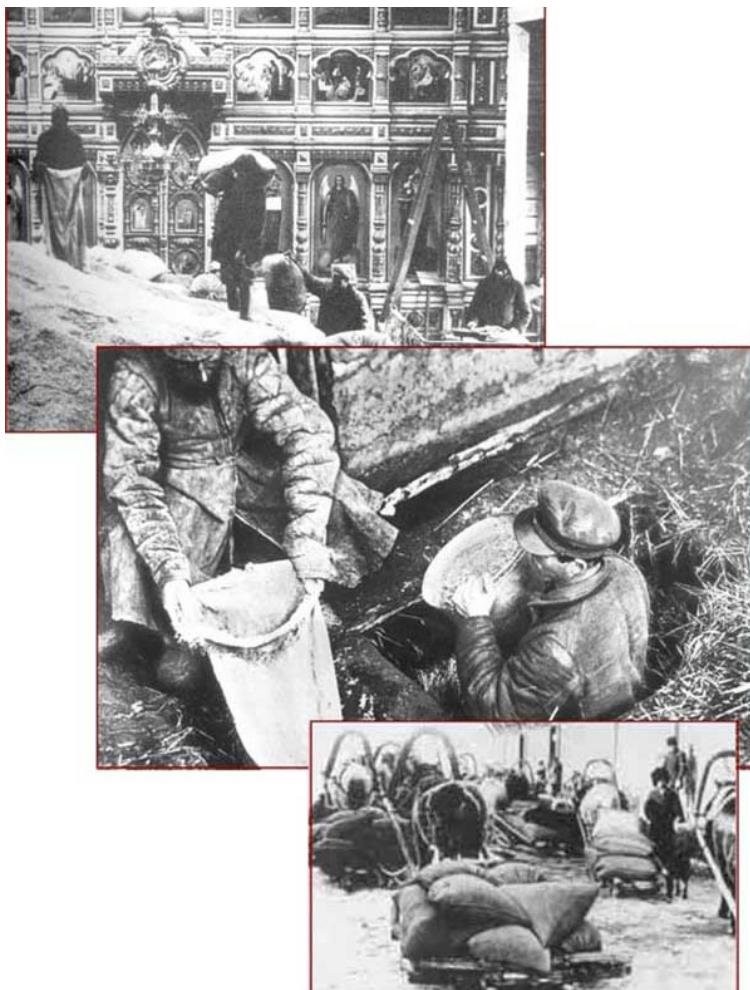
Kako je objavljeno u vodećem članku novina 'Crveni mač', koji je podržavao komuniste, komunisti su videli sve kao dopustivo i verovali da krv mora da se prospere da bi se boja crvene zastave ostvarila.

Nama je sve dopušteno jer mi smo prvi koji dižu mač ne da bi tlačili rase i sveli ih na roblje, već da bi oslobodili čovečanstvo svojih okova... Krv? Neka krv poteče kao voda! Neka krv zauvek umrlja crnu piratsku zastavu koju vijori buržoazija i neka naša zastava bude krvavo crvena zauvek! Jer samo kroz smrt starog sveta možemo da se oslobođimo zauvek od povratka tih šakala!¹¹¹

Pored svih tih mučenja, Staljin je osnovao „odrede za rekviziciju“ koji bi uzimali na silu proizvode seljaka. Te jedinice su bile odgovorne za razne vrste zlostavljanja. 14. februara 1992. jedan inspektor je napisao:

Zloupotreba položaja od strane odreda za rekviziciju, iskreno govoreći, su sada dostigle neverovatne nivoe. Sistematski, seljaci koji su hapšeni su svi zaključavani u ambarima bez grejanja; zatim su bičevani i prećeno im je pogubljenjem. Oni koji nisu ispunili svoje kvote su vezivani i primoravani da trče goli glavnom ulicom sela i zatim su zatvarani u drugi ambar bez grejanja. Veliki broj žena je bio prebijan

dok se ne bi onesvestile i zatim su bacane gole u rupe iskopane u snegu...¹¹²

„Odredi za rekviziciju“ su postavljeni od strane Staljina i pored mučenja su uzimali proizvode seljacima. Te jedinice su zlostavljale ljudе na različite načine. Oni koji nisu mogli da pronađu dovoljno proizvoda koje bi dali državnim službenicima su mučeni do smrti na različite načine.

Staljin je verovao da je Španija predstavljala prilike za Sovjetski Savez i da bi mešanje u tu zemlju donelo plodove. Iz tog razloga uzeo je stranu i podržao komuniste u španskom građanskom ratu. Ali sa tim terorizam iz Sovjetskog Saveza se preneo na Španiju. Jedan primer zlostavljanja i mučenja koji se odigravao tamo je bio koncentracioni logor u kome je 200 antistaljinista držano od početka 1938. „Kada su staljinisti odlučili da otvore čeka“, jedna žrtva se priseća;

Malo groblje se čistilo u blizini. Čekisti su imali đavolsku ideju: ostavljali bi grobove otvorenim, sa skeletima i telima u raspadanju slobodnom pogledu. Tu su zaključavali najteže slučajeve. Imali su neke naročito surove metode mučenja. Mnogi zatvorenici su obešeni za noge, naopačke, više dana. Druge su zaključavali u male ormane sa samo malim otvorom za vazduh blizu lica kroz koji su mogli da dišu... Jedan od najgorih metoda je bio poznat kao „fioka“; zatvorenici su bili primorani da se skupe u male četvrtaste sanduke nekoliko dana. Neki su tu držani bez mogućnosti da se imalo pomere 8 do 10 dana.¹¹³

Papa Pije XI je 1931. imao da kaže sledeće o nasilju koje je komunizam nametnuo svetu u enciklici ‘Quadragesimo Anno’:

Komunizam uči i traži dva cilja: nemilosrdni klasni rat i potpuno ukidanje privatnog vlasništva. To ne čine tajno ili skrivenim metodama, već javno, otvoreno i primenjujući sva moguća sredstva, čak i najnasilnija. Da bi postigli te ciljeve nema ničega čega bi se bojao, ničega što bi poštovao ili što bi mu bilo sveto. Kada dođe na vlast, svirep je u svojoj surovosti i nečovečnosti. Užasan masakr i razaranje kroz koje je doneo propast velikim regionima istočne Evrope i Azije to pokazuju.¹¹⁴

Kako ovaj izvod navodi, glavni ciljevi komunizma su bili nemilosrdan klasni rat i potpuno ukidanje privatnog vlasništva. Drugim rečima cilj je bio primeniti teoriju evolucije, koju je Darwin primenio na biološku oblast, na ljudska društva, a da bi ljudska bića bila, kao divlje životinje u prirodi, u sukobu, u ratu.

Katastrofe koje je doneo komunizam se nisu zaustavile u Rusiji. Jedna od zemalja najgore pogodjena među onima na koje se raširio je bila Kina.

Darvinista Mao Ce Tung i njegovi masakri

Kineski komunistički vođa Mao je imao dva značajna vodiča: jedan od njih, koga smo dodirnuli ranije, je bio Darwin, a drugi je bio Staljin. Ta dva smrtonosna imena, koja su se spojila u Maovoj ličnosti, su dovela do velikih tragedija i ostavile svoj trag na dugi, mračni period u kineskoj istoriji. Između 6 i 10 miliona ljudi je direktno ubijeno po Mao Ce Tungovim naređenjima, desetine miliona kontrarevolucionara je provelo veliki deo svojih života u zatvoru, gde je 20 miliona od njih umrlo. Između 20 i 40 miliona ljudi je umrlo od gladi između 1959. i 1961, u periodu zvanom „veliki korak unapred“, kao užasan rezultat Maove ekstremističke politike. Masakr na trgu Tjenmen juna 1989. (oko hiljadu mrtvih) je jedan primer onoga što je Kina prošla u svojoj skorašnjoj istoriji. Ubistva i genocid usmeren protiv muslimanskih Turaka u istočnom Turkestalu se i dalje odigrava.

Veliko divljaštvo i neverovatne stvari su se desile kada se komunistička revolucija odigrala u Kini. Ljudi, koji su bili pod efektima nekakve vrste masovne hipnoze, su podržavali razna vrsta divljaštva i pokazivali tu podršku vičući dok su gledali ubijanje. Knjiga ‘Le Livre Noir du Communisme’ (Crna knjiga komunizma), koju je pripremila grupa istoričara i profesora, je opisala komunističku divljačku praksu na sledeći način:

Svi ljudi su bili pozvani na javna suđenja ’kontrarevolucionarima’ koji su skoro bez izuzetaka osuđivani na smrt. Svi su učestvovali u pogubljenjima, uzvikujući „ubi, ubi“ crvenim čuvarima čiji je zadatak bio da iseku žrtve na delove. Ponekad su delovi kuvani i jenedi, ili su delovima silom hranići članovi porodice žrtve koji su još uvek bili živi i posmatrali. Tada su svi bili pozvani na gozbu, gde su jetra i srce bivšeg

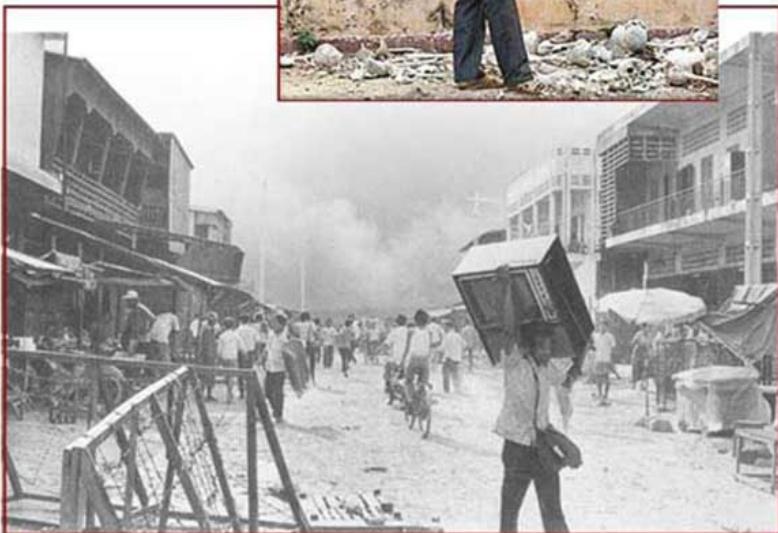
zemljoposednika podeljeni, i na skupove na kojima bi govornik imenovao redove odsečenih glava sveže nabijenih na kolčeve. Ta općinjenost osvetničkim kanibalizmom, koji je kasnije postao uobičajen pod Pol Potovim režimom, je odjek veoma drevnog istočnoazijskog arhetipa koji se često javlja u kataklizmičkim trenucima kineske istorije.¹¹⁵

„Polja za ubijanje“ Pol Pota i crvenih Kmera

Između 1975. i 1979, tokom vladavine Pola Pota, dva miliona od kambodžiske populacije od 7 miliona je ubijeno. Kada se pogleda na ubistva Pola Pota, koji je sanjao o uspostavljanju savršene komunističke države, po procentu populacije, njegova ubistva su mnogo veća od Hitlerovih i Staljinovih. Pol Potova osnovna meta su bili delovi društva kao što su doktori, inženjeri, naučnici, ukratko intelektualci zemlje, koje je ubijao. Izdato je čak naređenje da se „svi koji nose naočare“ ubiju. Kao rezultat tih nehumanih ubistava, „polja za ubijanje“ koja su postojala godinama, su se pojavila.

Logika koja je primenjena od strane oficira crvenih Kmera za opravdanje masakra je sažeta ovim rečima: „Zadržati te nije dobitak. Izgubiti te nije gubitak.“ Ubijali su svakog za koga su smatrali, ili čak pretpostavljali da je nekoristan ili štetan. Bar jedan član svake porodice je izgubio svoj život u tim masakrima.

Pol Pot, koji je smatrao ljudski život bezvrednim, je verovao da je porodica stajala na putu njegove radikalne vizije socijalizma. Pokušao je da se reši ideje porodice razdvajajući porodice i obavezujući ljudska bića da žive u zajedničkih mestima. Ista politika je primenjivana od strane Staljina u Rusiji. Prvo je zemlja oduzimana seljacima, onda su im male parcele zemlje davane nazad, u oblastima namerno razbacanim i daleko udaljenim jednih od drugih. Rezultat toga je bio da da bi porodice mogle da rade na svojim poljima koja su se sastojala od malih parcela zemlje morali su da žive odvojeno jedni od drugih.

Pol Pot i crveni Kmeri su pretvorili zemlju u „polja za ubijanje“.

Gorki danak komunističkog divljaštva

Slični primeri divljaštva su doživljeni u svakoj zemlji u kojoj je komunizam vladao, Kambodži, Severnoj Koreji, Laosu, Vijetnamu i istočnoevropskim i afričkim zemljama. Taj krvavi danak je iznet u ‘Crnoj knjizi komunizma’ na sledeći način:

Ovi zločini teže da se uklope u prepoznatljiv obrazac čak iako praksa donekle varira zavisno od režima. Obrazac uključuje pogubljenje na različite načine, kao što su streljački odredi, vešanja, davljenja, prebijanja i u izvesnim slučajevima, ubijanja gasom, trovanja, ili „sobačajne nesreće“; razaranje populacije glađu, kroz glad izazvanu od strane čoveka, nedavanje hrane, ili oboje; deportacija, tokom koje smrt može da se desi prilikom transporta (ili fizičkim istrebljenjem ili zatvaranjem u malom prostoru), u nečijem mestu stanovanja, ili prisilnim radom (istrebljenje, bolesti, glad, hladnoća). Periodi opisivani kao vremena „građanskog rata“ su složeniji – nije uvek lako napraviti razliku između događaja prouzrokovanim sukobom između vladara i pobunjenika i događaja koji mogu pravilno da budu opisani jedino kao masakr civilnog stanovništva.

Svejedno, moramo da počnemo od negde. Sledeća gruba procena, zasnovana na nezvaničnim procenama, daje neku sliku o razmeri tih zločina:

Sovjetski Savez: 20 miliona mrtvih

Kina: 65 miliona mrtvih

Vijetnam: 1 milion mrtvih

Severna Koreja: 2 miliona mrtvih

Kambodža: 2 miliona mrtvih

Istočna Evropa: 1 milion mrtvih

Latinska Amerika: 150.000 mrtvih

Afrika: 1,7 miliona mrtvih

Afganistan: 1,5 miliona mrtvih

Međunarodni komunistički pokret i komunističke partije koje

nisu na vlasti: oko 10 000 mrtvih

Ukupno iznosi oko 100 miliona ubijenih ljudi.¹¹⁶

Svi ovi različiti komunistički režimi i organizacije su delili jednu zajedničku psihologiju: sva ljudska osećanja kao što su milosrđe, pravda i saosećanje su potpuno izgubljeni. Odjednom su ljudska društva postala polja rata i masakra nalik na divlje životinje koje su pokušavale da žive i da pronađu hranu. Na isti način na koji se divlja životinja bori sa drugim članovima sopstvene vrste oko hrane i teritorije, tako su se i ljudi ponašali kao „životinje“ na isti način. Pošto ih je rođenje Darvina naučilo da su u osnovi životinje, a kako se životinje bore za opstanak, tako isto i oni moraju da se ponašaju na isti način.

Ovi nehumanici pokreti su mislili da su dobili poštovanje noseći lažnu naučnu masku. Jedini razlog zbog koga su boljevičke vođe mogle da govore toliko ponosno i otvoreno o agresiji, terorizmu i masakru je bilo odobrenje koje su dobili od Darvinove teorije evolucije. U svojoj knjizi ‘Evolucija za prirodnjake’ (Evolution for Naturalists), P. DŽ. Darlington (P. J. Darlington) priznaje, kao evolucionista, da je divljaštvo prirodan rezultat teorije evolucije i da je to ponašanje čak opravdano:

Prva stvar je da su nam sebičnost i nasilje svojstveni, nasleđeni od naših najdaljih životinjskih predaka... Nasilje je, onda, prirodno za čoveka, proizvod evolucije.¹¹⁷

Kao što je jasno iz ovog evolucionističkog priznanja, bilo je savršeno prirodno komunističkoj ideologiji, koja je prihvatile Darwinovu teoriju evolucije za svog vodiča, da gleda na druga ljudska bića kao na životinje, da ih tretira na način koji nije dostojan ni životinja i da ih zlostavlja. Jer onaj koji prihvata komunističku darvinističku ideologiju zaboravlja da ima Tvorca, razlog za svoje postojanje u svetu i da će morati da mu odgovara o onome što je činio. Kao rezultat toga, kao i sva ljudska bića koja nemaju strah od Tvorca, postaje sebična stvar koja misli samo na sopstvene interese, nemilosrdni tiranin, čak i divlji

ubica.

Ideologija levog krila je uticala na sve delove sveta, naročito na mlade ljudе na univerzitetima. Održavani su sastanci i mlađi ljudи su podsticani protiv svojih drugova, policije i vojske. U toku tih događaja, gde je brat napadao brata, gradovi su razarani i ceo svet je zapao u haos.

Zlostavljanje u istočnom Turkestalu

Bez obzira koliko je prihvaćeno da je raspad Sovjetskog Saveza označio kraj komunizma kao političkog režima, komunistička ideologija i praksa se i dalje nastavljaju. Praksa u Rusiji, u kojoj mentalitet crvene armije još uvek dominira, u Čečeniji, i u Kini u istočnom Turkestalu, su najznačajniji pokazatelji toga. Muslimanski Turci koji danas žive u istočnom Turkestalu, prolaze kroz ponavljanje iskustava proživljenih u Maovoj crvenoj Kini. Mlađi ljudи se hapse bez razloga, osuđuju na smrt na osnovu toga da su protivnici režima i streljaju, muslimani se sprečavaju od vršenja svojih grupnih religijskih dužnosti, zarade im se oduzimaju surovim porezima, ljudи žive na ivici smrti kroz pretnju od umiranja od gladi, a nuklearne probe koje se izvršavaju u njihovoј blizini prouzrokuju izazivanje smrtonosnih bolesti.

Muslimanski Turci istočnog Turkestana su živeli pod Kineskom upravom 250 godina. Kinezi su istočnom Turkestalu, muslimanskoj zemlji, dali ime „Sinkjang“ ili „pokorene zemlje“ i označili ga kao sopstvenu teritoriju. Pošto su ga komunisti na čelu sa Maom preuzeli 1949, pritisak na istočni Turkestan se pojačao na još veći nivo nego ranije. Politika komunističkog režima je imala za cilj fizičko uništenje muslimana, koji su odbijali asimilaciju. Broj ubijenih muslimana je dostigao užasne razmere. Između 1949. i 1952, 2.800.000; između 1952. i 1957, 3.509.000; između 1958. i 1960, 6.700.000; između 1961. i 1965, 13.300.000 ljudи je ili ubijeno od strane kineske armije ili je umrlo usled nestaćica koje je prouzrokovao režim. Zajedno sa

masakrima posle 1965, broj ljudi ubijenih u istočnom Turkestanu je dostigao neverovatnu cifru od 35 miliona.

Pored istrebljivanja muslimana posle 1949, režim je takođe sistemske naseljavao Kineze. Efekti te akcije, koju je kineska vlada počela 1953, teraju na razmišljanje. Dok su 1953, 75 procenata stanovništva činili muslimani a 6 procenata Kinezi, do 1982. cifre su bile 43 procenata muslimana i 40 procenata Kineza. Popis iz 1990, koji je otkrio da su odnosi stanovništva sada bili 40 procenata muslimana i 53 procenata Kineza, je najznačajniji sa tačke gledišta otkrivanja razmene etničkog čišćenja.

U međuvremenu, kineska uprava je koristila muslimane istočnog Turkestana kao eksperimentalne životinje za nuklearne probe. Kao rezultat nuklearnih proba, koje su prvi put započele u tom regionu 1964, lokalno stanovništvo je dobilo smrtonosne bolesti i 20 000 hindekpirane dece je rođeno. Zna se da je broj muslimana koji su umrli usled proba 210.000. Hiljade ljudi je obogaljeno, a hiljade je podleglo bolestima kao što su žutica i rak.

Od 1964. do danas, Kina je aktivirala nekih 50 atomske i hidrogenske bombe. Švedski stručnjaci su utvrdili da je podzemna nuklearna proba 1984. bombe jačine 150 tona prouzrokovala potrese zemlje jačine 8,8 podeoka Rihterove skale.

Kinesko zlostavljanje Turaka se tu ne zaustavlja. Doživljaji februara 1997, tokom vremena kada su se događali pooštravali, će poslužiti za zaokruživanje kineskog zlostavljanja. Po vestima objavljenim javnosti, 4. septembra, koji je bio praznični dan, kineska milicija je pretukla više od trideset žena, koje su se skupile u džamiji i čitale iz Kurana, gvozdenim šipkama i odvukla ih u štab. Lokalni stanovnici su otišli do štaba i tražili da se žene oslobole. Tada su pred njih bačena tela tri žene koje su bile mučene do smrti. Počeli su sukobi između ljudi, koji su se pobunili usled provokacije, i Kineza. Između 4. i 7. septembra, 200 ljudi istočnog Turkestana je izgubilo svoje živote a više

od 3.500 Turaka je zatvoreno u logore. U jutro 8. septembra ljudi su sprečeni od davanja prazničnih molitvi u džamijama u kojima su se okupili. Sukobi su se ponovo razbuktali, broj pritvorenih, koji je bio 58.000 između aprila i decembra 1996, je prešao 70.000. Do 100 mlađih ljudi je streljano na javnim trgovima, a 5.000 Turaka je skinuto golo i javno izlagano u grupama po 50.

Primer istočnog Turkestana je samo jedan od patnji u XX veku. U svim krajevima sveta u XX veku ljudi različitih vera, rasa ili ideologija su ubijali i istrebljivali jedni druge. Nije slučajno da se iza svih ideologija koje su vršile ta ubijanja pojavljuje Darwinov pogled na svet. Zato što je sa svojom teorijom Darwin omogućio da ljudi lako ubijaju jedni druge i opravdavaju svoja dela.

Čini komunističke darvinističke ideologije su rasterane

Komunizam je ideologija koju su osmislili ljudi koji su živeli 1800-ih i koji mogu biti opisani kao „neuki“ sa naučne tačke gledišta. Jedan od najznačajnijih razloga za brzo osvajanje uticaja nad velikim brojem ljudi u mnogo zemalja od strane ove ideologije, čije su se analize i tvrdnje pokazale pogrešnim puno puta i koja je štaviše jasno donela čovečanstvu štetu a ne dobro, je neznanje tih ljudi koji su prihvatali tu ideologiju.

Posle industrijske revolucije, jedan deo društva je bio u užasnoj bedi, dok je drugi deo sticao veliko bogatstvo, i došlo je do napetosti među društvenim grupama u većini zemalja. Ta napetost se razvila u zemljama kao što su Rusija, koja je još uvek živila na nivou poljoprivrednog društva, i Kina. Društvene grupe koje su tražile prava i pravdu su išle za njima. Ali krajnji rezultat je bio na njihovu štetu. Živeli su pod daleko gorim ekonomskim uslovima nego ranije, sa jedne strane izbegavajući smrt od gladi, a sa druge živeći sa strahom i užasom da mogu biti ubijeni u bilo kom trenutku, mučeni, proterani ili opljačkani.

Bilo je očigledno da ideologija zasnovana na nedostatku religije, koja je verovala da je jedina osnova za razvoj bila sukob, borba i rat, da su ljudska bića u osnovi životinje, zasnovana na zabludi da su moralne vrednosti kao što su porodica, vernost i bliskost nepotrebne i nevažne, neće doneti ljudima mir, bezbednost, sreću i pravdu. Ali je tim društvenim grupama nedostajao vid i razumevanje da bi to procenili i analizirali. Gledali su u fotografije Marksa i Engelsa i smatrali ih za „duboke“, „neshvatljive“ i „umne“ mislioce. Gledali su u prividnu naučnu i duboku spoljašnjost i ponašanje onih koji su ih podržavali i pali pod čini komunizma i materijalizma. Dok bi danas, da su živi, shvatili da su sve komunističke vođe imale prosto i primitivno shvatanje i bili neuki ljudi.

Nijedan od ljudi koje su prihvatali za vođe se nije ponašao na način gledanja unapred, bili su u stanju jedino da vežu društvene grupe za sebe uvredama i strahom: bili su ljudi koji su usvojili nasilje, divljaštvo i ubistvo kao metode i razmišljali na prost i primitivan način. Danas su mnogi „stari“ komunisti shvatili kakvu su grešku načinili u prošlosti i požalili su. Shvatili su da su slepo pratili neproduktivni ideal ili tačnije praznu, glasnu buku. Drugi pokušavaju da pokažu da se još uvek nisu odrekli svoje ideologije kako ne bi prihvatili poraz i istinu da su godine uzaludno potrošene i govore „prevazići čemo“.

Pošao je period kada nauka i slobodno znanje mogu da dopru svuda u svako vreme, kada svaki čovek može da shvati istine i stvarnosti mnogo lakše nego ranije i do veće mere. U takvoj sredini su metodi sugestije, ostaci čini, komunista, materijalista i darvinista, njihove reči i pozivi na rat izgubili svoju moć. Prazne ideologije kao što su komunizam, materijalizam i darvinizam, čije opčinjujuće moći mogu da se uzdignu uz malo nauke i malo misli, ubrzano gube svoj uticaj na ljude. Kao rezultat toga, lakši, mirniji i udobniji dani čekaju čovečanstvo. Najvažnije je da će uviđanje obmane darvinizma u potpunosti doneti kraj tim ideologijama.

Komunizam je užas prouzrokovani nedostatkom religije

Svako ko razmatra masakre, ubistva i patnje koje su ljudima namerano naneli komunisti, nacisti ili kolonijalisti, će se zapitati kako su pristalice tih ideja mogle toliko da se udalje od obične čovečnosti. Jedini razlog za divljaštvo i zlostavljanje koje su ove vođe nanele je nedostatak religije i činjenica da ti ljudi nisu imali strah od Boga. Čovek koji se boji Boga i ima čvrstu veru u zagrobni život neće biti sposoban za izvršavanje bilo kakvog zlostavljanja, prevare, nepravde i ubistava koja smo opisali. Štaviše, koliko god bio ohrabrvan, neko ko veruje u Boga i zagrobni život neće nikada biti naveden da sledi takve iskrivljene ideologije.

Ali ljudi koji nemaju nikakvu religiju i strah od Boga ne znaju za granice. Uz malo ohrabrenja osoba koja veruje da su on i druga stvorenja evoluirala slučajem od nežive materije, koja veruje da su njegovi preci bili životinje i koja prihvata da ne postoji ništa osim materijalnog, lako može da izvrši bilo kakvu vrstu surovosti. Na prvi pogled može da izgleda da ti ljudi ne povređuju nikog: ali pod pravim okolnostima mogu da se pretvore u ubicu koji izvršava masakre, ubice koje tuku ljude ili ih izgladnjuju samo zato što ne prihvataju njihove ideje, ljude ispunjene mržnjom, gađenjem i nasiljem. Zato što pogled na svet i vrednosti u koje veruju to zahtevaju.

1983. godine, Aleksandar I. Solženjicin (Alexander I. Solzhenitsyn), dobitnik nobelove nagrade za književnost, je održao govor u Londonu u kome je pokušao da objasni zašto se toliko zla desilo njegovom narodu.

Pre pola veka, dok sam još uvek bio dete, sećam se da sam čuo starije ljudе koji nude sledeće objašnjenje za velike nesreće koje su snašle Rusiju: „Ljudi su zaboravili Boga; zbog toga se sve ovo desilo.“

Od tada sam proveo 50 godina radeći na istoriji naše revolucije; u tom procesu sam pročitao stotine knjiga, sakupio stotine ličnih svedočenja i već u osam knjiga dao sopstveni doprinos naporima da se

raščisti lom koji je ostao za prevratom. Ali kada bih danas bio zapitan da što je sažetije moguće formulišem glavni uzrok razarajuće evolucije koja je progutala do nekih 60 miliona naših ljudi, ne bih mogao da iznesem to preciznije nego da ponovim: „Ljudi su zaboravili Boga; zbog toga se sve ovo desilo.“¹¹⁸

Objašnjenje Solženjicina je potpuno tačno. Zaista, jedina stvar koja je mogla da uvuče društvo u toliki užas, da zažmuri pred raznim vrstama zlostavljanja, da gleda sa strane, je zaboravljanje Boga. Dok Bog nikada ne zaboravlja i nikada ne greši. Surove komunističke vođe su mislile da su postavile sopstveni sistem za vladanje društvima na zemlji i mislili su da poseduju veliku moć i snagu. Čak su održavali tajne sastanke, na kojima su šaputali jedni drugima o daljim zlostavljanjima koja će nanositi ljudima da bi povećali svoju snagu i moć. Ali dok su sve to radili, Bog je znao za to i odgovoriće šta su to radili. Zatim su tu grupe koje su pratili te surove vođe, koje su puzile za njima. Ti ljudi su zlostavljali sami sebe zaboravljajući religiju Tvorca i prateće darvinističke vođe. Ljudi sami donose zlo koje se dešava u svetu. Jedini način da bi se te katastrofe sprečile od nanošenje štete čovečanstvu je ponovo taj da ljudi žive sa verom u Tvorca i zagrobnim život i da ne zaboravljaju da će morati da odgovaraju za sve što čine.

KAPITALIZAM I BORBA ZA OPSTANAK U EKONOMIJI

Izraz kapitalizam znači vladavina kapitala, slobodan i neograničen ekonomski sistem u potpunosti zasnovan na profitu i u kome je društvo u takmičenju u okviru tih kriterijuma. Postoje tri značajna elementa u kapitalizmu: individualizam, takmičenje i stvaranje profita. Individualizam je značajan u kapitalizmu, jer ljudi vide sebe ne kao deo društva, već kao „pojedince“ koji stoje sami na sopstvenim nogama koji moraju da se provlače sopstvenim naporima. „Kapitalističko društvo“ je arena u kojoj se pojedinci takmiče međusobno pod veoma teškim i surovim uslovima. To je arena upravo onakva kakvu je opisao Darwin, u kojoj samo jaki opstaju, u kojoj su slabi i nemoćni slomljeni i istrebljeni i u kojoj gospodari surovo takmičenje.

Po logici na kojoj je kapitalizam zasnovan, svaki pojedinac – a to može da bude osoba, kompanija ili nacija – mora da se bori jedino za sopstveni razvoj i napredak. Najznačajniji kriterijum u tom ratu je proizvodnja. Najbolji proizvođači opstaju, slabi i nesposobni se eliminišu i nestaju. Sa takvim oblikom sistema, zaboravljen je da su oni koji su eliminisani u ogorčenoj borbi, oni koji su slomljeni i koji su pali u bedu, „ljudi“. Ono što se vidi kao vredno pažnje nisu ljudska bića, već ekonomski razvoj i roba, proizvod tog razvoja. Iz tog razloga kapitalistički mentalitet ne oseća nikakvu moralnu odgovornost ni savest za osobu koju gazi i na koju se penje i koja mora da živi u velikoj poteškoći. To je darvinizam primenjen u praksi u društvu na ekonomski način.

Predlažući da je neophodno ohrabriti takmičenje u svim oblastima društva i objavljujući da je neophodno ne obezbediti nikakve mogućnosti ili podršku slabima u bilo kojoj oblasti, od zdravlja do ekonomije, najistaknutiji teoretičari socijaldarvinizma su pripremili

„filozofsku“ i „naučnu“ potporu kapitalizmu. Na primer, po Tili (Tille), najistaknutijem predstavniku darvinističko-kapitalističkog mentaliteta, velika je greška pokušati sprečiti bedu pomaganjem „poraženim klasama“, jer bi to značilo mešanje u prirodno odabiranje koje je proizvelo evoluciju.¹¹⁹

Po gledištu Herberta Spensera, glavnog teoretičara socijaldarvinizma, koji je uveo principe darvinizma na život u društvu. Ako je neko siromašan onda je to njegova greška, niko ne sme da pomogne toj osobi da ustane. Ako je neko bogat, čak iako je stekao svoje bogatstvo nemoralnim sredstvima, to je njegova sposobnost. Iz tog razloga, bogati čovek opstaje dok siromašni nestaje. To je gledište koje skoro preovlađuje u potpunosti u današnjim društvima i koje je rezultat darvinističko-kapitalističkog morala.

Spenser, koji je branio taj moral, je završio svoj rad ‘Društvena statistika’ (Social Statistics) 1850. i koji se suprotstavio svim sistemima pomoći koje je nudila država, predostrožnostima za zaštitu zdravlja, javnim školama i obaveznom vakcinisanju. Jer je po socijaldarvinizmu, društveni red nastao iz principa opstanka najjačih. Podržavanje slabih i dozvoljavanje da oni preživljavaju je bilo kršenje tih principa. Bogati su bogati jer su bolje prilagođeni, neke nacije vladaju drugima, jer su superiorne u odnosu na njih, neke rase potpadaju pod jaram drugih, jer su te druge inteligentnije od njih. Spenser je primenio doktrinu na ljudska društva osvetom: „Ako su dovoljno sposobni da žive, oni žive i dobro je što žive. Ako nisu dovoljno sposobni da žive, umiru i najbolje je da umru“.¹²⁰

Grejam Samner (Graham Sumner), profesor političkih i društvenih nauka na Jejl univerzitetu, je bio predstavnik socijaldarvinizma u Americi. U jednom njegovom delu je sabrao svoje misli o ljudskim društvima na sledeći način:

...Ako podignemo jednog čoveka moramo da imamo tačku oslonca, tačku reakcije. U društvu to znači da da bi podigli jednog

čoveka naviše guramo drugog nadole.¹²¹

Ričard Milner (Richard Milner), stariji urednik časopisa ‘Natural History Magazine’ Američkog muzeja prirodnjačke istorije piše:

Jedan od vodećih predstavnika socijaldarvinizma, Vilijam Grejam Samner sa Prinstona, je smatrao da su milioneri ‘najspasobniji’ pojedinci u društvu i da su zaslužili svoje privilegije. Oni su bili „prirodno odabrani u ogledu takmičenja“.¹²²

Kao što se vidi iz ovih izjava, socijaldarvinisti su koristili Darvinovu teoriju evolucije kao „naučni“ komentar o kapitalističkim društvima. Kao rezultat toga, ljudska bića su počela da gube takve koncepte, koje je religija donosila sa sobom, kao što su međusobna pomoć, čovekoljublje i saradnja i umesto tih vrlina su davali značaj sebičnosti, lukavosti i oportunizmu. Po jednom od najznačajnijih teoretičara socijaldarvinizma, američkom profesoru E. A. Rosu (E. A. Ross), „Hrišćanski kult milosrđa kao sredstva milosti je formirao sklonište pod kojim su se idioti i kreteni skrivali i množili“. Opet po Rosovom gledištu, „država skuplja gluvoneme pod svoju zaštitničku ruku i rasa gluvonemih je u procesu formiranja“. Odbacujući sve to jer to sprečava prirodni evolucijski napredak, Ros je objavio da je „najkraći put za pretvaranje ovog sveta u raj ostavljanje onih koji su skloni da toliko žure svom paklenom odredištu sopstvenom tempu“.¹²³

Kao što smo videli, darvinizam formira filozofsku osnovu svih tih kapitalističkih ekonomskih sistema u svetu i političkih sistema koji se oblikuju na osnovu njih.

Zbog toga su najveće pristalice socijaldarvinizma bili vlasnici kapitala. Rast jakih gaženjem slabih i praćenje ekonomске politike koja je veoma udaljena od osećanja milosti, pomoći i saosećanja više nisu bili osuđivani jer je prihvaćeno da je takvo ponašanje bilo u saglasnosti sa „naučnim objašnjenjima“ i „zakonima prirode“.

Po Ričardu Hofstederu (Richard Hofstadter), autoru knjige ‘Socijaldarvinizam u američkoj misli’ (Social Darwinism in American

Thought) železnički magnat Čensi Dipu (Chauncey Depew) iz XIX veka, je tvrdio da su ljudi koji su sticali slavu, bogatstvo i moć u Njujorku predstavljali opstanak najspasobnijih, pomoći „superirone sposobnosti, predviđanja i prilagodljivosti“.¹²⁴ Drugi železnički baron, Džeјms Dž. Hil (James J. Hill), je tvrdio da je „bogatstvo železničkih kompanija određeno zakonom opstanka najspasobnijih“.¹²⁵

U svojoj biografiji Endrju Karnegi (Andrenj Carnegie), drugi veliki vlasnik kapitala u Americi, izražava svoje verovanje u evoluciju sledećim rečima, „Pronašao sam istinu evolucije“.¹²⁶ Na drugom mestu napisao je sledeće reči:

(Zakon takmičenja) je ovde: ne možemo da ga izbegnemo; nije pronađena zamena za njega; i dok zakon ponekad može da bude težak prema pojedincu, najbolji je za rasu, jer ;osigurava opstanak najspasobnijih u svakoj oblasti.¹²⁷

U svom članku ‘Darvinove tri greške’ (Darwin’s Three Mistakes), evolucioni naučnik Kenet Dž. Hsu (Kenneth J. Hsu), otkriva darvinističke misli američkih najistaknutijih kapitalista:

Darvinizam je takođe korišćen u odbrani takmičarskog individualizma i njegove ekonomske posledice *laissez-faire* kapitalizma u Engleskoj i u Americi. Endrju Karnegi je napisao da je „zakon takmičenje, bio dobroćudan ili ne, tu; ne možemo da ga izbegnemo“. Rokfeler (Rockefeller) je otišao korak dalje kada je tvrdio da je „rast velikog biznisa prosto opstanak najspasobnijih; to je prosto izvršavanje zakona prirode“.¹²⁸

Veoma je zanimljivo da američke fondacije kao što su Rokfelerova fondacija i Karnegi institut, osnovane od strane velikih kapitalističkih dinastija kao što su Rokfeler i Karnegi, daju značajnu finansijsku podršku istraživanjima iz evolucije.

Kao što smo videli iz onoga što je do sada objašnjeno, kapitalizam je naveo ljudska bića da obožavaju samo novac i moć koja proizlazi iz novca. Smatrajući razne vrste religijskih i moralnih vrednosti

bezvrednim, društva pod uticajem evolucionih predloga su počela da daju značaj materijalnoj moći i udaljila su se od takvih osećanja kao što su saosećanje, milost i požrtvovanje.

Kapitalistički moral vlada u skoro svim društvima našeg vremena. Iz tog razloga siromašnima, bespomoćnima i osakaćenima se ne daje milostinja i ne paze se niti se štite. Čak iako se razbole od ozbiljnih i smrtonosnih bolesti ne mogu da pronađu bilo koga ili bilo kakvu ljudsku pomoć da ih zaštiti i da im pomogne da se oporave. Siromašni ljudi su prepušteni svojoj bolesti i smrti. U mnogim zemljama često se nailazi na takve nepravedne i nehumane prakse kakva je da se deca nemilosrdno teraju da rade i ostavljaju bez bilo kakvih socijalnih prava.

Danas, razlog zbog koga zemlje kao što su Etiopija postaju žrtve suše i gladi je vladavina kapitalističkog morala. Dok bi pomoć i podrška mnogih zemalja mogla da spasi te gladne ljude, oni su prepušteni gladi i bedi.

Druga odlika kapitalističkog društva je način na koji ono daje mesto nejednakosti u svom okviru. U društvima te vrste podela između bogatih i siromašnih postaje sve veća, kako siromašni postaju još siromašniji, a bogatstvo bogatih se sve više povećava. Postojanje miliona beskućnika i njihovo prepuštanje životu u najnehumanijim uslovima, čak i u Americi, najrazvijenijoj zemlji u svetu, je rezultat kapitalističkog morala. Naravno da je američko društvo dovoljno bogato da zaštiti sve te ljude i da im nađe posao. Ali zato što preovlađujući mentalitet nije dozvoliti siromašnima da se uzdignu, već da se raste gaženjem siromašnih, ne nudi se nikakvo rešenje tim ljudima. To je rezultat primene u praksi socijaldarvinističkih tvrdnji da „u cilju da bi se uzdigli mora da postoji kamen na koji bi stali“.

Na ovom mestu, treba skrenuti pažnju na značajnu stvar: tokom istorije su postojala društva u kojima su siromašni i slabi gaženi, u kojima su samo materijalne stvari bile značajne i u kojima se na

sebičnost, samointeres i na varanje gledalo kao na jedini način sticanja bogatstva: u prošlosti su takođe živeli ljudi koji su mislili da su samo materijalne stvari bile od bilo kakve vrednosti i koji su bilidaleko udaljeni od odlika bilo kakve zadovoljavajuće moralnosti. Ali od druge polovine XIX veka ljudi sa takvim pogledima su ušli u veoma drugačiji period. U poslednjih 150 godina ljudi i društva koji poseduju tu surovu masku su prestala da budu osuđivana ili kritikovana kao druga. Takvo ponašanje je konačno počelo da bude prihvatanato kao zakon prirode. I na tom mestu je darvinizam postao lažno religijsko opravdanje nemilosrdnosti i nemoralnosti.

Robert E.D. Klark (Robert E.D. Clark) objašnjava tu situaciju na sledeći način: evolucija je, ukratko, dala onima koji čine zlo odmor od svoje savesti. Najsurovije ponašanje prema takmacu nije moglo da bude objašnjeno; zlo je moglo da se nazove dobrim.¹²⁹

A H. Enoh (H. Enoch) je napisao u svojoj knjizi ‘Evolucija ili stvaranje’ (Evolution or Creation):

Profesor DŽ. Holms (J. Holmes) kaže, „Darvinizam je dosledno primenjivao procenu dobrote stopom preživljavanja“... To je zakon džungle gde je „moć dobra“ i najspasobniji preživljavaju. Bilo lukavstvo ili surovost, kukavičluk ili obmana, štagod će omogućiti pojedincu da preživi je dobro i pravilno za tog pojedinca ili to društvo.¹³⁰

Iako danas postoje značajni resursi u svetu, milioni dece su prepustena gladi zbog kapitalističkog mentaliteta.

Kao što smo videli, nedostatak religije i darvinizam koji ga je inspirisao se nalaze iza svih ljudi, sistema i ideologija koje su donele zabrinutost, poteškoće, bol i beznađe svetu, naročito u poslednjih 150 godina. Oni koji su mislili da su mogli da zaštite sopstvene interese u sebičnoj i surovoj sredini nastaloj nedostatkom religije su videli darvinizam kao svog spasioca. Prihvatali su teze darvinizma o tome da „slabi nestaju dok jaki žive“ kao svoju filozofiju života.

Oni nisu bili svesni toga, ali ti ljudi koji su mislili da pripremaju

veliku zamku celokupnom čovečanstvu, su je u stvari pripremali za sebe. Jer bez obzira koliko se bore da bi preživeli i koliko preživljavaju, u stvari postoji samo jedan sudija i jedan gospodar, bilo njih samih, celog sveta, svega što pokušavaju da poseduju, vođa za koje se vezuju, ili ideologija i „izama“ u koje veruju. Bog je jedan sudija i moć. A ne trenutna moć i prilike date ljudske bićima, stvari koje stiču toliko surovo borbom i zlostavljanjem drugih ljudi, vlašću sopstvenih obrva. Bogatstvo, snaga i moć za koje čovek misli da ih je sam stekao su mu u stvari dati od strane Tvorca da bi ga iskušao. Bez obzira koliko on verovao da se nalazi u areni borbe u kojoj se slabi eliminišu a jaki pobeduju, u stvari je svako ljudsko biće živi test postavljen od strane samog Tvorca.

Oni koji misle da su dobili ono što poseduju kao rezultat „borbe za opstanak“ će osetiti srceparajući bol za koji ne postoji nadoknada i veliku tugu kada se suoče sa stvarnošću u zagrobnom životu i vide kakvu su praznu ideju sledili.

A što se tiče onih koji nisu bili pod uticajem darvinističko-kapitalističkog mišljenja i koji nisu zaboravili razlog svog postojanja u svetu i na postojanje Tvorca, oni vide druga ljudska bića kao živa bića stvorena od strane Tvorca. Kao što im je Tvorac naredio, uvek se ophode sa drugim ljudskim bićima prijatno, osećaju naklonost i saosećanje i čine sve što mogu kako bi otklonili njihove poteškoće i brige. Uvek govore prijatnim rečima, paze na siročad, pomažu bolesnima i osakanima i štite ih i paze na njih. Takvi ljudi izbegavaju greh i izvršavaju svoje dužnosti prema Tvorcu i oni su najsuperiorniji u očima Tvorca: ne obraćaju pažnju na bogatstvo, rasu, boju, klasu, ideologiju ili filozofiju.

ŠESTO POGLAVLJE

MORALNI SLOM KOJI JE DARVINIZAM DONEO

Najveća katastrofa koju je darvinizam doneo čovečanstvu je bila bez sumnje ta što je on odvratio ljudi od religije. Nasilni moralni i duhovni slom brzo dolazi društvima koja se udaljuju od religije. Postoji mnogo primera toga u današnjim društvima.

Na ovom mestu će neki ljudi reći da se darvinizam ne može smatrati odgovornim za nedostatak religije kod ljudi jer veliki broj ljudi koji žive život bez religije nikada nije čuo za tvrdnje darvinizma. Drugi deo ove zamerke je tačan. Danas je broj ljudi koji brane darvinizam na znalački način ograničen. Ali su ova ograničena manjina ljudi koji usmeravaju ideje društva u većini oblasti. Uticaj koji su razvili na društvo doseže do bezbrojnih ljudi. Oni imaju mogućnost da nameću svoj pogled na svet velikim delovima društva. Na primer, najpoznatiji univerzitetski profesori, veliki deo čuvenih filmskih direktora i izdavača svetski čuvenih izdavačkih kuća, novina i časopisa su najvećim delom evolucionisti i prema tome prirodno ateisti. Iz tog razloga, delovi društva kome se obraćaju su pod njihovim uticajem i uticajem njihovog evolucionog i antireligijskog mišljenja. Kao rezultat toga, javljaju se društva u kojima su perverzne ideje široko prihvaćene.

Ernest Majer (Ernest Mayer), biolog sa Harvarda i jedan od najstaknutijih evolucionista u svetu, opisuje mesto teorije evolucije u životu društva na sledeći način:

Od Darvina, svaka obrazovana osoba se slaže da je čovek potekao od majmuna... Evolucija ima uticaj na svaki vid čovekovog mišljenja: njegovu filozofiju, njegovu metafiziku, njegovu etiku...¹³¹

Darvinističko preovlađivanje nad životom društva deluje kao moćan oblik „hipnoze“ na ljudi. Veliki deo mlađe generacije naročito,

bez dovoljno životnog iskustva da bi formirali bilo kakvo gledište na svet, čak i površno, može lako da podlegne sugestiji tog tipa. Veoma je lako navesti te ljude da imaju željene tokove misli kroz časopise koje čitaju, filmove, predstave ili muzičke spotove koje gledaju i najvažnije od svega kroz obrazovanje koje primaju u školama. Jer je taj uticaj razlog zbog koga su ljudi verovali da je teorija evolucije tačna tokom 150 godina, uprkos njenim obmanama i nenaučnoj prirodi.

Ako ste primetili, antireligijska propaganda se retko iznosi javno ovih dana, niko otvoreno ne predlaže da niko ne bi trebao da ima nikakvu religiju. Ali se za to koriste prikrivene metode, neprimetne na prvi pogled. Ismevanje religije, religijskih predmeta ili ljudi poznatih po svojoj religijskoj veri i upotreba reči koje znače odbacivanje Boga, subbine i religije u pesmama, romanima, filmovima, novinskim naslovima i vicevima, je samo nekoliko od tih prikrivenih metoda.

Predmeti darvinizma, sa druge strane, su najuobičajenija sredstva antireligijske propagande. Čak se i u najnepovezanim predmetima laž da su naši preci bili majmuni naglašava. Tvrđne teorije evolucije su čak upisane između redova u ljudskim psihološkim analizama. Na taj način, javljaju se ludska društva koja se bave religijom, zagrobnim životom i moralnim odgovornostima olako, koja ne misle, koja se ne boje Boga i koja ne veruju stvarno u njega, čak iako, kada ih pitaju, govore da veruju u Boga i religiju. Ljudi koji nemaju strah od Tvorca, ne znaju za granice niučemu i počinju da žive kao životinje za koje misle da su bile njihovi preci.

Na primer, ne može se očekivati od ljudi koji su neoprezni i koji se ne boje Tvorca da štite svoju čestitost jer misle da ne postoji granica koju treba da opaze, postaju spremni da izvršavaju razne vrste nemoralnosti dok god mogu to da čine van pogleda drugih ljudi. Kao i u naše vreme, naročito među mladim delovima društva, guranje granica sve dalje, širenje shvatanja koje smatra moralne vrednosti i Božija naređenja bezvrednim i odvraćanje ljudi od religije kao rezultat

sugestije darvinizma, su proizvod toga. Ljudi koji vide sebe neograničenim i koji veruju da neće morati da odgovaraju nikome, prikazuju sve veću raspusnost sa svakim narednim danom. Mladi muškarci i žene mogu da daju izjave novinama opisujući svoje seksualne živote do najsitnijih detalja i novine ih objavljiju i čitaocima to ne smeta. Preljuba, koju mediji hvale i opisuju veoma pažljivo i čak pozivaju sve da je izvrše, je postala delo koje više niko ne smatra neuobičajenim. Pod pažljivim razmatranjem, iza ubistava, prostitucije, varanja i raznih vrsta podvala, davanja i primanja mita i laganja: ukratko u osnovi svakog nemoralnog ponašanja se može videti nedostatak religije. Najefektivniji način na koji se ovaj nedostatak religije širi je nasilni uticaj Darvinove laži da su se „ljudska bića pojavila kao rezultat proste slučajnosti“.

Ken Hem (Ken Ham), autor knjige ‘Laž: evolucija’ (The Lie: Evolution) uzima nedostatak religije koji je darvinizam prouzrokovao za svoj predmet i kaže:

Ako odbacujete Boga i zamenjujete ga drugim verovanjem koje stavlja slučajnost, nasumične procese na mesto Boga, nema nikakve osnove za pravilno ili pogrešno. Pravila postaju štagod želite da načinite od njih. Ne postoje apsolutne vrednosti – nema principa kojeg se mora držati. Ljudi će pisati sopstvena pravila.¹³²

Čuveni evolucionista Teodosijus Dobžanski se slaže da ideja „prirodног odabiranja“, osnova darvinizma, proizvodi moralno degenerisano društvo:

Prirodno odabiranje može da povlašćuje egoizam, hedonizam, kukavičluk umesto hrabrosti, varanje i iskorišćavanje, dok grupna etika u praktično svim društvima teži da spreči ili zabrani takvo ‘prirodno’ ponašanje i da veliča njihove suprotnosti: dobrotu, darežljivost i čak požrtvovanje za dobro drugih nečijeg plemena ili nacije i konačno čovečanstva.¹³³

Ako se danas osvrnemo, možemo trenutno da vidimo tragove

duboke i najznačajnije pustoši koju je proizveo darvinistički moral. I-deja da su napredak, razvoj i civilizacija rezultat toga da ljudi žive odvojeno jedni od drugih i bez veza međusobne pomoći, posvećenosti, poštovanja i osećanja, se nameće društvima. Predlog da takav rezultat mora da bude prihvaćen zbog veće proizvodnje i razvoja se često navodi. Dok je to u stvari rezultat toga da ljudska bića spuštaju sebe na „status životinja“, a ne razvoja i civilizacije.

Istina je da čovek nije vrsta životinje i da nije nastao od bilo koje životinje. Čovek, koga je Bog stvorio sa posedovanjem razuma, intelektualnosti, savesti i duše, je potpuno različito stvorenje od drugih živih bića upravo zbog posedovanja tih kvaliteta. Ali pod uticajem čini darvinističko-materijalističkog morala ljudska bića zaboravljuju te kvalitete i ostaju na nemoralnosti i nedostatku savesti i razuma koji se ne vidi ni kod životinja. Oni zatim kažu, „mi smo u svakom slučaju potekli od životinja, to nam je genetičko nasleđe od njih“, i pripremaju takozvanu naučnu osnovu za sopstveni nedostatak volje i razuma.

Mnogi darvinistički naučnici koji se bave ponašanjem uzimaju tu logiku kao početnu tačku i tvrde da je sklonost ljudskih bića ka zločinu nasleđe od njihovih životinjskih predaka. Čuveni evolucionista Stiven Džej Guld iznosi tu tvrdnju, prvi put predloženu od strane italijanskog fizičara Lambroza (Lombroso), na sledeći način u svojoj knjizi ‘Posle Darvina’. Biološke teorije o kriminalitetu teško da su nove, ali je Lambrozo dao argumentu novi, evolucijski obrt. Rođeni kriminalci, nisu prosti poremećeni ili oboleli; oni su, bukvalno, povraćaj na prethodni evolucijski stupanj. Nasledne karakteristike naših primitivnih i majmunskih predaka ostaju u našem genetičkom sadržaju. Neki nesrećni ljudi su rođeni sa neobično velikim brojem tih predačkih osobina. Njihovo ponašanje može da bude odgovarajuće u divljim društvima prošlosti; danas ih uvrstavamo u kriminalce. Možemo da sažaljevamo rođenog kriminalca, jer on ne može da pomogne sam sebi; ali ne možemo da tolerišemo njegova dela.¹³⁴

Po tvrdnjama darvinista, drugim rečima to što ljudska bića ubijaju druga, prouzrokovanje bola, krađa i započinjanje tuča predstavlja genetičko nasleđe od majmunolikih predaka. Iz tog razloga, po toj tvrdnji, ti zločini ne pripadaju toj osobi i vide se opravdivim.

Kao što se može videti iz ovih tvrdnji, darvinisti smatraju savest i volju ljudskih bića i takve osobine kao što su razum i procena bezvrednim i prihvataju da je čovek neinteligentno stvorene je koje se ponaša po instinktima kao životinja. Po tom gledištu kao što i divlji lav ne može da obuzda svoju agresiju i ne može da ispoljava vrline kao što su nadvladavanje svog gneva ili prikazivanje opraštanja i strpljenja, i čovek se ponaša na isti način. Očigledno je da će biti nedostatka mira i bezbednosti, nereda, sukoba i borbi u društvu koje štiti takve ljude.

Surovi pesimistički model života predložen čovečanstvu od strane darvinizma

Po darvinistima i materijalistima, ceo svemir, zajedno sa ljudskim bićima, je deo haosa i slučajnosti. Kako uticaj tog gledišta raste u društvu, javljaju se neodgovorni ljudi koji veruju da nemaju nikakva ograničenja.

Osoba koja nema svrhu ne misli, ne može da formira cilj sopstvenog razvoja, nepažljiva je, ismejava druge, nema osećanja, ništa je ne pogađa, ne može da koristi svoju savest i ne prepozna nikakva pravila ili granice. Ne može da poseduje nikakvu vrlinu ili finiju osobinu. Po sopstvenom perverznom gledištu, razvijene životinje, u ovom svetu on mora da traži hranu i da se razmnožava, na isti način kao i druga živa stvorenja i da pošto zadovolji izvesne potrebe mora da pronađe koliko je god moguće zabave i uživanja i da čeka smrt. I može se videti da, iako većina ljudi nije svesna detalja darvinizma, oni žive život koji je darvinizam predvideo čovečanstvu.

Zato što žive život koji je surov i koji će se jednom završiti, ti ljudi su obuzeti velikom depresijom, pesimizmom i beznađem. Pomisao da

će se sve završiti smrću i postati ništa prouzrokuje da ti ljudi budu nesrečni i da se zatvaraju unutar sebe. Jedan od razloga iza samoubistava, psiholoških problema i depresija je negativan efekat darvinističke čini na ljudsku psihologiju.

Ričard Doukins, jedan od najoštijih branioca evolucije našeg vremena, otkriva jedan primer toga. Doukins tvrdi da su ljudska bića genske mašine i da je jedini razlog za njihovo postojanje prenos tih gena na naredne generacije. Po Doukinsovom gledištu nema druge svrhe za postojanje ni svemira ni čoveka. Ceo svemir i ljudska bića su proizvod haosa i slučajnosti. Ljudi koji su obmanuti takvom tvrdnjom lako padaju u depresiju i beznađe. Onaj ko veruje da je jedini cilj života preneti svoje gene i da se sve završava smrću, da ništa što čini u svetu nema nikakvo značenje, će misliti da je život nemilosrdan i nepotreban i neće moći da ima zadovoljstvo ni iz čega. U predgovoru za svoju knjigu ‘Ispravljanje duge’ (Unweaving the Rainbow), Doukins priznaje negativan i pesimistički efekat koji njegova tvrdnja u vezi svrhe ljudskog života ima na ljude:

Strani objavljavač moje prve knjige je priznao da ‘nije mogao da spava tri noći’ pošto ju je pročitao, toliko je bio zabrinut onim što je video kao ‘hladnu, mračnu poruku’. Drugi su me pitali kako mogu da ustajem ujutru. Učitelj iz daleke zemlje mi je pisao da mu je došla učenica sa suzama u očima pošto je pročitala istu knjigu, jer ju je uбедila da je život prazan i besciljan. Savetovao joj je da ne pokazuje knjigu njenim prijateljima, iz straha da ne bi potpali pod isti ;nihiliistički pesimizam;. Iste optužbe o pustoši, podsticanju neplodne i prazne poruke, se često iznose na račun nauke uopšte i lako je naučnicima da ih koriste. Moj kolega Piter Etkins (Peter Atkins) počinje svoju knjigu ‘Drugi zakon’ (The Second Law, 1984) na sledeći način:

Mi smo deca haosa i duboka struktura promene je propadanje. U korenu, postoji samo kvarenje i nezaustavljiva plima haosa. Otišla je svrha: sve što je ostalo je smer. To je tama koju moramo da

prihvativimo; dok gledamo duboko i bez strasti u srce svemira.¹³⁵

Drugi darvinista koji je predložio da je život bezvredan i prouzrokovao da se na njega gleda pesimistički, je bio nemački filozof Niče (Nietzsche), čije su teze o rasnoj superiornosti obezbedile filozofsku potporu Hitleru. Misao koju je Niče izneo, poznata kao „nihilizam“ je u suštini sledeća: čovek mora da ima razlog za život. Ali taj razlog, po Ničeu koji je negirao postojanje Boga, nema ništa sa time da je Bog stvorio čoveka. Iz tog razloga, po Ničeovoj filozofiji, čovek neprestano traži svrhu ali je ne može pronaći i doživljava pesimizam i beznađe koje se iz toga rađa. Prava stvar je tražiti svrhu iza čovekovog postojanja. Ali ako, kao Niče, osoba u potpunosti odbacuje suštinsku svrhu i počinje da traži svrhu van te istine, onda je naravno neće naći. I dođajmo ovde da je Niče umro lud.

Društva koja zaboravljuju da su stvorena od strane Boga sa svrhom su neizbežno osuđena na podleganje moralnom i duhovnom slomu. Bogatstvo i ekonomski razvoj ni na koji način ne donose tim ljudima mir i sigurnost. Mnoge stvari pritiskaju ljude koji ne uspevaju da sledе naređenja razuma i savesti i koja vide sebe neograničenim i stvorenjima bez svrhe, ka nesreći, beznađu i pesimizmu. Najvažnija stvar je tuga, nezadovoljstvo i pesimizam koji će ti ljudi, koji misle da će prestati da postoje posle smrti osetiti kada vide pravi život na koji će naići posle smrti.

Dok je osoba koja veruje u Boga i zagrobni život svesna važnog ishoda za koji živi. Ona uvek nosi radost i nadu dobijanja Božije milosti i raja. Šta god da se desi ona hvali Boga: zbog toga nikada ne podleže beznađu i pesimizmu.

ZAKLJUČAK: MOČVARA DARVINIZMA MORA BITI ISUŠENA

Tokom cele istorije je bilo ratova, zlostavljanja, ubijanja i sukoba. Ali razlog zbog koga je broj i opseg tih propasti bio tako velik u poslednjem veku je lažni veo naučnog opravdanja koji je darvinizam dao tim ubijanjima, zlostavljanjima i sukobima. Zato što potpuno pogrešne darvinističke tvrdnje o prirodi idu zajedno sa objavama tih ideologija, ubica, diktatora i sadističkih ideologija možemo da pokušamo da prikažemo da su oni u pravu i opravdani govoreći da se „zakon prirode takođe primenjuje na društvo“ u vezi tih politika.

U naše vreme teorija evolucije se i dalje brani iz filozofskih i ideoloških razloga. Kolonijalizam koji je eksplodirao sa teorijom evolucije u XIX veku, nacistička Nemačka i Sovjetski Savez su sada stvar prošlosti. Ali darvinističko-materijalistička filozofija koja je bila njihova prvo-bitna osnova se i dalje oštro brani od strane izvesnih krugova i razrajući efekti te filozofije i dalje nastavljaju da se osećaju širom sveta.

Uprkos činjenici da je evolucionista, Kenet J. Hsju je napisao na sledeći način o katastrofama koje je darvinizam doneo čovečanstvu:

Bili smo žrtve surove društvene ideologije koja prepostavlja da je takmičenje među pojedincima, klasama, nacijama ili rasama ‘prirodan uslov života i da je takođe prirodno da se superiori rešavaju nižih...’ Zakon prirodnog odabiranja nije, tvrdim, nauka. To je ideologija, i to zla...¹³⁶

Naravno, predostrožnosti u vezi predrasuda i psihičkih stanja se moraju uzeti. Ali te predostrožnosti mogu da pokriju samo rane koje su nanele te ideologije. Konačno rešenje leži u kulturnom i naučnom tretmanu. Sa propašću darvinizma sa kulturne i naučne tačke gledišta, te filozofije koje crpe snagu od njega će takođe nestati i to će

značiti uklanjanje zlostavljanja iz sveta.

Iz tog razloga teška odgovornost pada na one koji poseduju savest i veru, koji imaju znanje o duhovnim vrednostima. Nije u redu ignorisati ili potcenjivati katastrofe koje je darvinizam doneo svetu, naročito u poslednjem veku i patnje kojima su ljudi i društva podlegli. Svi koji shvataju važnost pitanja moraju da učine sve što mogu za kulturni napad kako bi doneli kraj toj obmani, koja je trajala 150 godina.

Jedina stvar koja može donese kraj toj obmani u pravom smislu, koja može da donese rešenje suštinskom pitanju koje čovečanstvo proživjava, je moralan život. Ove katastrofe će se završiti kada se ljudi okrenu pravoj religiji, kada lepota, ljubav, saosećanje, pravda, posvećenost, saradnja i tolerancija preovladaju.

DODATAK

ZABLUDA EVOLUCIJE

Darvinizam, ili tačnije teorija evolucije, nije ništa drugo nego ne-naučna zabluda, predložena sa ciljem negiranja istine stvaranja, u čemu nije uspela. Ta teorija, koja tvrdi da je život nastao iz neorgan- skih materija serijom slučajeva, je u osnovi pobijena pojavom činje- nice da je svemir stvoren od strane Boga. Bog je bio taj koji je stvorio svemir i uredio ga, do najsitnijeg detalja. U tom slučaju nije moguće da teorija evolucije, koja tvrdi da živa bića nisu stvorena od strane Boga, već da su rezultat slučajnosti, bude tačna.

U stvari, kada proučavamo teoriju evolucije, vidimo da je naučna otkrića stvarno negiraju. Struktura koja postoji u životu je mnogo slo- ženije i upečatljivija od neživog sveta. Na primer, možemo da ispi- tamo kakvom su osetljivom ravnotežom atomi uređeni u neživom svetu i štaviše u kakve složene strukture su atomi sastavljeni u životu svetu i možemo da proučavamo koji su neobični mehanizmi formirani njihovim korišćenjem, kao što su proteini, enzimi i ćelije.

Tako je ta neobična struktura u životu obesnažila teoriju evolu- cije na kraju XX veka.

Razmotrili smo taj predmet veoma detaljno u drugim našim stu- dijama a i dalje nastavljamo to da činimo. Ali zbog njegovog značaja korisno je sažeti ga ovde.

Poteškoće koje razaraju Darvinovu teoriju

Teorija evolucije, učenje čija istorija ide unazad do drevne Grčke, je u celini izneto sredinom XIX veka. Najznačajniji razvoj koji je posta- vio teoriju u program rada svetske nauke je bila knjiga ‘Postanak vrsta’ koju je objavio Čarls Darwin 1859. U toj knjizi Darwin se izjasnio protiv toga da su različite vrste živih stvorenja u svetu bila

pojedinačno stvorena od strane Boga. Po Darwinu sve vrste su nastale od zajedničkog pretka i postale su različite jedne od drugih uz pomoć malih promena u toku vremena.

Darvinova teorija nije bila zasnovana ni na jednom čvrstom otkriću:

kako je sam priznao, to je bilo samo „napredovanje logike“. U stvari, kao što je Darwin priznao u dugom odeljku u svojoj knjizi pod naslovom, „Poteškoće teorije“ (The Difficulties On Theory), teorija nije imala odgovor na veliki broj značajnih pitanja.

Darvin se nadao da će poteškoće sa kojima se teorija suočavala biti prevaziđene vremenom kako se nauka bude razvijala i da će je nova naučna otkrića ojačati. Ali sasvim suprotno od Darwinovih nada, razvoj nauke je ostavio suštinske tvrdnje teorije, jednu po jednu, neosnovanim.

Poraz darvinizma pred licem nauke može da se istraži pod tri osnovna naslova:

1. Teorija ne može da objasni kako se život pojavio u svetu po prvi put.

2. Nema naučnih činjenica koje bi pokazale da „evolucioni mehanizmi“ koje teorija predlaže stvarno poseduju bilo kakve evoluci-one efekte.

3. Fosilni zapis predstavlja sasvim suprotnu sliku očekivanjima teorije.

U ovom odeljku ispitaćemo glavne crte svakog naslova.

Prva nepremostiva prepreka: postanak života

Teorija evolucije tvrdi da su sva živa bića nastala od jedne žive ćelije, koja se pojavila u primitivnom svetu pre nekih 3,8 milijardi godina. Kako je ta jedna jedina ćelija formirala milione složenih živih vrsta i ako se takav oblik evolucije odigrao, zašto njeni tragovi nisu pronađeni u fosilnom zapisu, su pitanja na koja teorija evolucije nije mogla da odgovori. Ali pre svega, moramo da se zaustavimo na prvom

koraku tog navodnog perioda evolucije. Kako je ta navodna „prva ćelija“ nastala?

Pošto teorija evolucije odbacuje stvaranje i ne prihvata nikakvo natprirodno posredovanje, ona tvrdi da je „prva ćelija“ nastala, bez strukture, plana ili reda, slučajnošću u okviru prirodnih zakona. Drugim rečima, po teoriji, neživa materija je morala da proizvede živu ćeliju kao rezultat slučajnosti. Ali to je tvrdnja koja protivreči najosnovnijim poznatim biološkim zakonima.

„Živo nastaje iz živog“

Darvin nije spomenuo predmet postanka života u svojoj knjizi. Zbog primitivnog naučnog shvatanja svog vremena, pretpostavio je da živa stvorenja poseduju veoma prostu strukturu. Po teoriji zvanoj „spontana generacija“, u koju se verovalo od srednjeg veka, verovalo se da nežive supstance mogu da se nasumično spoje i formiraju živa stvorenja. U to vreme je bilo uobičajeno verovanje da se insekti formiraju iz ostataka hrane i miševi iz pšenice. Zanimljivi eksperimenti su izvršavani kako bi se to dokazalo. Malo pšenice bi se raširilo preko prljave krpe i smatralo se da bi se posle malo čekanja miševi pojavili iz te kombinacije.

Meso koje je postajalo crvljivo je ubrajano kao dokaz da je život mogao da se pojavi iz neživih supstanci. Dok je kasnije shvaćeno da se crvi nisu pojavljivali sami od sebe sa površine mesa, već da su se razvijali iz larvi, manjih nego što se okom može videti, koje su muve proizvodile i ostavljale tu.

U vreme kada je Darwin pisao ‘Postanak vrsta’, verovanje da bakterije mogu da nastanu iz nežive materije je bilo široko prihvaćeno u svetu nauke.

Dok je pet godina posle objavljivanja Darvinove knjige, čuveni francuski biolog Luis Paster (Louis Pasteur) konačno razorio to verovanje, koje je bilo osnova evolucije. Kao rezultat svog dugog

istraživanja i studija Paskal je sažeо rezultate do kojih je došao govorći da je, „tvrđnja da neživa materija može da proizvede život zakopana u istoriju zauvek“. ¹³⁷

Branioci teorije evolucije su se protivili Pasterovim nalazima dugo vremena. Pa ipak kako se nauka razvijala i otkrivala složenu strukturu žive ćelije, neopravdanost tvrdnje da život može da nastane sam od sebe je postala još očiglednija.

Neproduktivna borba XX veka

U XX veku prvi evolucionista koji se pozabavio predmetom postanka života je bio dobro poznati ruski biolog Aleksandar Oparin (Alexander Oparin). U tezama koje je izneo 1930-ih, Oparin je pokušao da dokaže da je živa ćelija mogla da nastane slučajno. Ali ovi napori su se završili neuspehom i Oparin je morao da da sledeće priznanje, „Na žalost, postanak ćelije ostaje pitanje koje je u stvari najtamnija tačka celokupne evolucijske teorije.“¹³⁸

Evolucionisti koji su sledili Oparinov put su pokušali da izvrše eksperimente koji bi doveli do rešenja pitanja o postanku života. Najpoznatiji od tih eksperimenata je izvršen 1953. od strane čuvenog američkog hemičara Stenlija Milera (Stanley Miller). Miler je uveo gasove, za koje je tvrdio da su se nalazili u zemljinoj primitivnoj atmosferi u eksperimentalne uslove, dodao energiju mešavini i sintetisao nekoliko organskih molekula (aminokiselina) koji se koriste u proizvodnji proteina.

Neopravdanost ovog eksperimenta, koji je u tim godinama smatrana kao značajan korak u ime evolucije, i to da je atmosfera korišćena u eksperimentu bila veoma različita od uslova stvarnog sveta, se otkrilo u narednim godinama.¹³⁹

Posle dugog čutanja, sam Miler je priznao da atmosferska sredina koju je primenio nije bila realistična.¹⁴⁰

Svi napori evolucionista tokom XX veka za objašnjenje pitanja

postanka života su se završili neuspehom. Dobro poznati geochemičar Džefri Bada (Jeffrey Bada), sa Skrips instituta u San Dijegu, prihvata tu istinu u članku objavljenom 1988. u evolucionom časopisu ‘Earth’:

Danas kada napuštamo XX vek, ‘i dalje smo suočeni sa najvećim nerešenim problemom; sa kojim smo ušli u XX vek: kako je život nastao na zemlji?’¹⁴¹

Složena struktura života

Prvenstveni razlog zbog koga je teorija evolucije bila u tako velikoj poteškoći po pitanju postanka života, je činjenica da čak i ona živa bića za koja se smatralo da imaju veoma prostu strukturu imaju neverovatno složene strukture. Živa ćelija je složenija od svih tehnoloških proizvoda koje je načinilo čovečanstvo. Do te mere da čak i najrazvijenije laboratorije u svetu ne mogu da spoje neorganske supstance zajedno i da proizvedu živu ćeliju.

Uslovi neophodni da bi se ćelija pojavila su mnogo veći nego što se može objasniti slučajnošću. Verovatnoća da se proteini, gradivni blokovi ćelija sintetišu nasumično, je 1 naprema 10 (950) za prosečni protein sačinjen od 500 aminokiselina. U matematici, verovatnoća manja od 1 naprema 10 (50) se praktično smatra neostvarivom.

Što se tiče molekula DNK, koji leži u jedru ćelije i sadrži genetičku informaciju, koja je neverovatna banka podataka. Ako bi se ljudski genetički kod postavio na papir ispunio bi biblioteku od 900 knjiga od po 500 strana.

I tu treba dodati jednu veoma zanimljivu stvar: DNK može da se reproducuje uz pomoć nekih specijalizovanih proteina (enzima). Međutim, sinteza tih enzima može da se ostvari samo na osnovu informacije zapisane u DNK. Kako zavise jedno od drugog, moraju da postoje u isto vreme da bi kopiranje bilo moguće. To dovodi scenario da je život nastao sam od sebe do mrtve tačke. Poznati evolucijski profesor Lesli Orgel (Leslie Orgel), sa Univerziteta u San Dijegu u

Kaliforniji, priznaje tu istinu u izdanju časopisa ‘Scientific American’ za oktobar 1994:

Krajnje je neverovatno da proteini i nukleinske kiseline, koje su struktурно složene, nastanu spontano na istom mestu u isto vreme. Pa ipak izgleda nemoguće imati jedno bez drugog. I tako, na prvi pogled, moglo bi se zaključiti da život nije mogao nikada, u stvari, da nastane hemijskim načinima.¹⁴²

Nema sumnje da ako je nemoguće da je život nastao prirodnim efektima, onda se mora prihvati da je život „stvoren“ na natprirodan način. Ta istina otvoreno obesnažuje teoriju evolucije, čiji je osnovni cilj da negira stvaranje.

Zamišljeni mehanizmi evolucije

Druga značajna stvar koja obesnažuje Darwinovu teoriju je činjenica da je shvaćeno da dva koncepta koje je teorija iznela kao „evolucijske mehanizme“ u stvari ne poseduju nikakvu evolucionu silu.

Darvin je u potpunosti povezao tvrdnju evolucije koju je izneo sa „prirodnim odabiranjem“. Značaj koji je pridao tom mehanizmu može se jasno videti iz naslova njegove knjige: ‘Postanak vrsta, prirodnim odabiranjem...’

Zasnovano je na ideji da će u borbi za opstanak u prirodi živa stvorenja koja su jaka i prilagođena prirodnim uslovima opstati. Na primer, kada je krdo jelena ugroženo od strane zveri, oni jeleni koji mogu da trče brže će preživeti. Na taj način krdo će se sastojati od brzih i moćnih jedinki. Ali naravno ovaj mehanizam ne čini da jeleni evoluiraju, ne može da ih pretvori u drugu vrstu, na primer u konje.

Iz tog razloga mehanizam prirodnog odabiranja ne poseduje evolucionu silu. Darwin je bio svestan te činjenice, i u ‘Postanku vrsta’ je bio prinuđen da kaže:

Prirodno odabiranje ne može da učini ništa dok se povoljne varijacije slučajno ne pojave.¹⁴³

Uticaj Lamarka

Prema tome, kako su te „povoljne varijacije“ nastale? U okviru primitivnog naučnog shvatanja svog vremena, Darwin je pokušao da zasnuje odgovor na to pitanje na Lamarku. Po francuskom biologu Lamarku, koji je živeo pre Darvina, živa bića prenose fizičke promene kojima podležu tokom svojih života na naredne generacije i nove vrste se pojavljuju kao rezultat tih osobina koje se nakupljaju iz generacije u generaciju. Na primer, po Lamarkovom gledištu, žirafe su se razvile od antilopa, čiji su vratovi postajali duži iz generacije u generaciju dok su se borile da jedu lišće na visokim drvećima.

Darwin je dao slične primere, na primer tvrdio je u ‘Postanku vrsta’ da su se neki medvedi koji su ulazili u vodu da bi pronašli hranu vremenom pretvorili u kitove.¹⁴⁴

Ali zakoni nasleđivanja, koje je Mendel otkrio i koji su dokazani sa razvojem genetičke nauke u XX veku, su razorile mit da stečene osobine mogu da se prenesu na naredne generacije. Na taj način, prirodno odabiranje je bilo potpuno neefikasan mehanizam.

Neodarvinizam i mutacije

Da bi pronašli rešenje u toj situaciji darvinisti su izneli „savremenu sintetičku teoriju“, ili neodarvinizam, kako je šire poznata, pri kraju 1930-ih. Pored prirodnog odabiranja, neodarvinisti su dodali kao „razlog povoljnih varijacija“, mutacije, ili greške u genima živih stvorenja kao rezultat spoljašnjih uticaja kao što su širenje grešaka kopiranja.

I danas je u svetu model koji brani njenu valjanost u ime evolucije neodarvinizam. Teorija tvrdi da su se milioni živih vrsta u svetu pojavili kao rezultat mutacija, ili genetičkih grešaka tokom vremena, u bezbrojnim složenim organima tih živih stvorenja, kao što su uši, oči, pluća i krila. Ali postoji naučna činjenica koja razoružava teoriju: mutacije ne razvijaju živa stvorenja, suprotno od toga, uvek ih

oštećuju.

Razlog za to je veoma jednostavan. DNK ima veoma složenu strukturu. Bilo kakva nasumična izmena u molekulu dovodi samo do štete. Američki genetičar B. G. Ranganatan (B.G. Ranganathan) objašnjava to na sledeći način:

Mutacije su male, nasumične i štetne;. Retko se javljaju i najbolja mogućnost je da će biti bez efekta. Te četiri karakteristike mutacija ukazuju da mutacije ne mogu da dovedu do evolucionog razvoja. Nasumična promena u veoma specijalizovanim organizmima je ili neefektivna ili štetna. Nasumične promene u časovniku ne mogu da poboljšaju časovnik. Najverovatnije će ga oštetiti ili će u najboljem slučaju biti bez efekta. Zemljotres ne poboljšava grad, donosi razaranje.¹⁴⁵

U stvari ni jedan primer korisne mutacije, drugim rečima neke koju je razvila genetička nauka, do sada nije opažen. Videlo se da su sve mutacije štetne. Shvaćeno je da teorija o evolucionim mutacijama, koju je predložila kao „evolucione mehanizme“, je u stvari genetički događaj koji donosi samo razaranje i osakačuje živa stvorenja. (Najčešća mutacija koja se vidi kod ljudskih bića je rak.) Naravno da destruktivni mehanizam ne može da bude „evolucioni mehanizam“. Prirodno odabiranje, kao što je Darwin priznao, „ne može ništa da učini samo po sebi“. Ta istina nam pokazuje da nema „evolucionog mehanizma“ u prirodi. A pošto nema evolucionog mehanizma, zamišljeni period nazvan evolucija nije mogao da postoji.

Fosilni zapis: bez znakova od prelaznih oblika

Najjasniji dokaz da se scenario o teoriji evolucije nije odigrao je fosilni zapis.

Po teoriji evolucije, živa stvorenja su nastala jedna od drugih. Prethodno postojeća vrsta se pretvorila u drugu tokom vremena i sve vrste su se pojavile na taj način. Po teoriji, ta promena je pokrila

period od miliona godina i išla unapred korak po korak.

Pošto je to slučaj, bezbrojne „prelazne vrste“ su trebale da se pojave i da žive tokom tog navodnog perioda promene.

Na primer, u prošlosti, iako su ribe još uvek nosile sopstvene odlike, mora da su takođe dobile neke odlike vodozemaca i stvorenja poluribe poluvodozemci su morala da žive. Ili, dok su još uvek poseđovale odlike gmizavaca, takođe su morala da dobiju neke odlike ptica i gmizavci ptice su morali da se pojave. Oni su, zato što su bili u periodu transformacije, morali da budu slaba, nekompletna stvorenja. Evolucionisti nazivaju ta stvorenja za koja veruju da su morala da žive u prošlosti „prelaznim oblicima“.

Ako su stvorenja tog tipa stvarno živela u prošlosti, njihov broj i varijeteti su morali da dostižu milione. A ostaci tih veoma neobičnih stvorenja bi morali da budu pronađeni u fosilnom zapisu. U ‘Postanku vrsta’, Darwin je objasnio to na sledeći način:

Ako je moja teorija tačna, bezbrojni prelazni varijeteti, koji blisko povezuju sve vrste iste grupe zajedno, svakako mora da su postojali... Posledično tome, dokazi njihovog ranijeg postojanja mogu se pronaći samo među fosilnim ostacima.¹⁴⁶

Darvinove iščezele nade

Međutim, iako su fosilna istraživanja grozničavo vršena u svim delovima sveta od sredine XIX veka do danas, prelazni oblici do sada nisu pronađeni. Sva otkrića pronađena u iskopinama i istraživanjima, daleko od toga da pokazuju ono što su evolucionisti očekivali, su otkrila da su se živa stvorenja pojavila iznenada, netaknuta i potpuna.

Čuveni britanski paleontolog (stručnjak za fosile) Derek V. Ager (Derek W. Ager) priznaje to, uprkos tome što je evolucionista:

Pokazuje se da ako detaljno istražimo fosilni zapis, bilo na nivou redova ili vrsta, iznova nalazimo, ne postepenu evoluciju, već iznenadnu eksploziju jedne grupe na račun druge.¹⁴⁷

Drugim rečima, u fosilnom zapisu, sve vrste živih stvorenja su se pojavile iznenada i u svom završnom obliku, bez prelaznih oblika između njih. To je upravo suprotno od onoga što je Darwin predvideo. Štaviše, to je veoma jak dokaz da su žive vrste stvorene. Jer jedino objašnjenje za to da se žive vrste pojavljuju bez mane i iznenada, bez predaka iz kojih bi evoluirali, mora da bude to da su vrste stvorene. Ta istina je prihvaćena od strane čuvenog evolucioniste biologa Daglasa Futujme (Douglas Futuyma):

Stvaranje i evolucija, između njih, iscrpljuju moguća objašnjenja za postanak živih bića. Organizmi su se ili pojavili na zemlji potpuno razvijeni ili nisu. Ako nisu, morali su da se razviju od već postojećih vrsta nekim procesom promene. Ako su se pojavili u potpuno razvijenom stanju, zaista su morali da budu stvorenii od strane neke svemo-guće inteligencije.¹⁴⁸

Fosili otkrivaju da su se živa bića pojavila u svetu potpuno i savršeno formirana. Drugim rečima “postanak vrsta”, suprotno od onoga što je Darwin smatrao, je stvaranje, a ne evolucija.

Mit o evoluciji čoveka

Predmet najčešće iznošen od strane branioca teorije evolucije je poreklo čoveka. Darwinistička tvrdnja po tom predmetu smatra da je savremeni čovek koji danas živi nastao od određenog broja majmuno-ljikih stvorenja. U tom periodu, za koji se procenjuje da je počeo pre nekih 4-5 miliona godina, tvrdi se da su živelii „prelazni oblici“ između savremenog čoveka i njegovih predaka. U stvari postoji četiri osnovne „kategorije“ u ovom potpuno varljivom scenariju:

1. Australopithecus
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Evolucionisti daju ime „australopitekus“, što znači „južni majmun“, čovekovom takozvanom prvom majmunolikom pretku. Ta živa stvorenja su bila ništa druga nego izumrla vrsta majmuna. Opsežno istraživanje lorda Soli Zakermana (Lord Solly Zuckerman) i profesora Čarlsa Oksnarda (Charles Oxnard) dva svetski poznata anatoma iz Britanije i SAD o ostacima australopitekusa pokazuju da su ta živa stvorenja pripadala izumrloj vrsti majmuna i da nisu imala sličnosti sa ljudskim bićima.¹⁴⁹

Evolucionisti dele sledeću fazu ljudske evolucije na „homo“ ili ljudske klase. Po tvrdnji, živa stvorenja „homo“ serije su bila razvijenija od australopitekusa. Evolucionisti postavljaju fosile tih različitih stvorenja jedne uz druge i sastavljuju zamišljeni plan evolucije. Ovaj plan je zamišljen, jer u stvari nikakva evoluciona veza između tih različitih klasa nije dokazana. Ernest Majer, jedan od najznačajnijih branjica teorije evolucije u XX veku prihvata to, govoreći „lanac koji doseže do Homo sapiensa je u stvari izgubljen“.¹⁵⁰

Dok ispisuju plan australopitekus> homo habilis> homo erectus> homo sapiens, evolucionisti govore da je svaka vrsta bila predak sledeće. Dok poslednja otkrića paleontologa u stvari pokazuju da su australopitekus, homo habilis i homo erectus živeli u istom periodu u različitim regionima sveta.¹⁵¹

Štaviše, bića iz klase homo erectusa su preživela do nedavnih vremena: Homo sapiens neandertalensis i Homo sapiens sapiens (savremeni čovek) su pronađeni rame uz rame u istom periodu.¹⁵²

To, naravno, definitivno, prikazuje nemogućnost da su te klase bile preci jedna drugoj. Stiven Dzej Guld, jedan od palentologa sa Hardvarda, iako je evolucionista objašnjava dilemu u kojoj se darvinistička teorija našla na sledeći način:

Šta je postalo od naše leštvice ako imamo tri linije hominida koje se javljaju u isto vreme (A. africanus, robusni australopitekusi i H. habilis), od kojih ni jedna očigledno nije izvedena od druge? Štaviše, ni

jedna ne pokazuje bilo kakve evolucione trendove tokom svog boravka na zemlji.¹⁵³

Ukratko, crteži koji se pojavljuju u medijima ili u školskim udžbenicima zamišljenih „polumajmunskih poluljudskih“ stvorenja, drugim rečima scenario ljudske evolucije koji pokušavaju da održe u životu samo propagandnim sredstvima, je mit bez naučne osnove.

Uprkos tome što je evolucionista, lord Soli Zakerman, jedan od britanskih najuglednijih i najpoznatijih naučnika, je proučavao to pitanje puno godina i izvršio petnaestogodišnje istraživanje fosila Australopitekusa i došao na zaključak da ne postoji stvarno porodično stablo koje se prostire od tih majmunolikih stvorenja do čovjeka.

Zakerman je takođe dao zanimljiv „spektar nauke“. On je nacrtao „spektor“, od grana saznanja koje je prihvatao za naučne do onih koje nije prihvatao kao naučne. Pod Zakermanovom tabelom „najnaučnije“, ili drugim rečima one koje su zasnovane na konkretnim rezultatima, su hemija i fizika. Posle njih dolaze biološke nauke i zatim društvene nauke. Na drugom kraju „spektra“ deo za koji je smatrao da je „najnenaučniji“ je, po Zakermanu, „natčulno opažanje“, – koncepti kao što su telepatija i šesto čulo i – konačno „ljudska evolucija“! Zakerman opisuje taj kraj spektra na sledeći način:

Mi tada izlazimo iz oblasti objektivne istine na one oblasti pretpostavljene biološke nauke, kao što su nadčulno opažanje ili tumačenje čovekove fosilne istorije, gde je vernima (evolucionistima) sve moguće – i gde čvrsti vernik (u evoluciju) nekada može da veruje u nekoliko suprotnih stvari u isto vreme.¹⁵⁴

Tako se mit o ljudskoj evoluciji sastoji od predrasuda nekoliko ljudi koji slepo veruju u teorije zasnovane na nekoliko fosila koje su pronašli.

Tehnologija u oku i uhu

Drugi predmet na koji evoluciona teorija ne daje odgovor je odličan kvalitet opažanja oka i uha.

Pre nego što pređemo na predmet oka, odgovorimo ukratko na pitanje „kako vidimo“. Svetlosni zraci koji dolaze od objekta padaju naspramno na retinu oka. Tu se ti svetlosni zraci pretvaraju u električne signale od strane ćelija i stižu do malog mesta u zadnjem delu mozga nazvanom centar vida. Ti električni signali se primaju u tom centru mozga kao slika posle serije procesa. Sa tom tehničkom pozadinom, pozabavimo se razmišljanjem.

Mozak je izolovan od svetla. To znači da je unutar mozga mrkli mrak i svetlo ne stiže do lokacije u kojoj se mozak nalazi. Mesto nazvano centar vida je mračno mesto u koje svetlost nikada ne dopire; to čak može da bude najmračnije mesto za koje ste ikada znali. Međutim, vi opažate osvetljen svet u tom mrklom mraku.

Slika koja se formira u oku je toliko oštra i jasna da čak i tehnologija XX veka nije mogla da je ostvari. Na primer, pogledajte u knjigu koju čitate, vaše ruke kojima je držite, zatim podignite glavu i pogledajte oko. Da li ste ikada videli tako oštре i jasne slike kao što je ta na bilo kom drugom mestu? Čak i najrazvijeniji televizijski ekran proizveden od strane najvećih televizorskih proizvođača u svetu ne može da obezbedi tako oštru sliku. To je trodimenzionalna, obojena i krajnje oštra slika. Za više od sto godina, hiljade inženjera su pokušavali da dostignu tu oštrinu. Fabrike, velike zgrade su ustanovljene, obimno istraživanje je izvršeno, planovi i dizajni su načinjeni u tom cilju. Opet, pogledajte u TV ekran i u knjigu koju držite u svojim rukama. Videćete da postoji velika razlika u oštrini i jasnoći. Štaviše, TV ekran vam prikazuje dvodimenzionalnu sliku, dok vašim očima, gledate trodimenzionalnu perspektivu koja ima dubinu.

Puno godina, desetine hiljada inženjera je pokušalo da napravi trodimenzionalni TV i dostigne kvalitet vida oka. Da, napravili su

trodimenzionalni TV sistem ali ga nije moguće gledati bez stavljanja naočara; štaviše, to je samo veštačka treća dimenzija. Pozadina je zamućenija, prvi plan izgleda kao od papira. Nikada nije bilo moguće proizvesti oštru i jasnu sliku kao što ima oko. I kod kamere i televizije, postoji gubitak kvaliteta slike.

Evolucionisti tvrde da je mehanizam koji proizvodi tu oštru i jasnu sliku formiran slučajno. Međutim, ako bi vam neko rekao da je televizor u vašoj sobi formiran kao rezultat slučajnosti, da su se svi njegovi atomi jednostavno spojili i načinili uređaj koji proizvodi sliku, šta bi ste pomislili? Kako atomi mogu da urade ono što hiljade ljudi ne može?

Ako uređaj koji proizvodi primitivniju sliku od oka nije mogao da bude formiran slučajem, onda je veoma očigledno da oko i slika koju oko vidi nisu mogli da budu formirani slučajem. Ista situacija važi i za uho. Spoljašnje uho prikuplja dostupne zvukove ušnom školjkom i usmerava ih u srednje uho; srednje uho prenosi zvučne vibracije pojačavajući ih; unutrašnje uho šalje te vibracije do mozga prevodeći ih u električne signale. Kao i sa okom, čin sluha se završava u centru za sluh u mozgu.

Situacija u oku je takođe tačna i za uho. To jest, mozak je izolovan od zvuka kao i od svetlosti: ne propušta bilo kakav zvuk. Prema tome, bez obzira koliko je bučno napolju, u unutrašnjosti mozga je potpuna tišina. Svejedno, najoštiriji zvukovi se opažaju u mozgu. U vašem mozgu, koji je izolovan od zvuka, čujete orkestarske simfonije i čujete svu buku u okolini. Međutim, ako bi se tog trenutka nivo zvuka u vašem mozgu merio preciznim uređajem, videlo bi se da tu vlada potpuna tišina.

Kao što je slučaj sa slikom, decenijski napori su potrošeni u pokušajima da se stvori i reprodukuje zvuk koji odgovara originalu. Rezultati tih napora su magnetofoni, sistemi velike oštine i sistemi za registrovanje zvuka. Uprkos sve te tehnologije i hiljadama inženjera i

stručnjaka koji su radili na tim proizvodima, nije dobijen zvuk koji ima oštrinu i jasnost kao zvuk koji prima uho. Razmislite o HI-FI sistemima najvećeg kvaliteta proizvedenim od najvećih kompanija u muzičkoj industriji. Čak i kod tih uređaja, kada se zvuk snima deo se gubi; ili kada uključite Hi-Fi uvek čujete šum pre nego što muzika započne. Međutim, zvukovi koji su proizvod tehnologije ljudskog tela su krajnje oštri i jasni. Ljudsko uho nikada ne prima zvuk koji prati šuštanje ili atmosfera kao kod HI-FI uređaja; prima zvukove upravo onakvim kakvi jesu, oštri i jasni. To je način na koji je bilo od stvaranja čoveka.

Za sada ni jedan aparat proizведен od strane čoveka nije bio toliko osetljiv i uspešan u primanju opaženih podataka kao što su oko i uho.

Međutim, što se vida i sluha tiče, daleko značajnija činjenica leži iznad svega toga.

Kome svest koja vidi i čuje u okviru mozga pripada?

Ko je taj koji gleda primamljiv svet u svom mozgu, sluša simfonije i cvrkutanje ptica, i miriše ružu?

Ovi stimulusi koji dolaze od očiju, ušiju i nosa čoveka putuju do mozga kao elektrohemski nervni impulsi. U biološkim, fiziološkim i biohemiskim knjigama, možete pronaći puno detalja o tome kako se ta predstava formira u mozgu. Međutim, nikada nećete naići na najznačajniju činjenicu o tom predmetu: ko je taj koji prima te elektrohemiske impulse kao slike, zvukove, mirise i opažanja događaja u mozgu? U mozgu postoji svest koja shvata sve to bez bilo kakve potrebe za okom, uhom ili nosem. Kome ta svest pripada? Nema sumnje da ta svest ne pripada nervima, masnom omotaču i nervima koji se nalaze u mozgu. Zbog toga darvinisti materijalisti, koji veruju da se sve sastoji iz materije ne mogu da daju odgovor na ta pitanja.

Zato što je ta svest duh koji je stvorio Bog. Duhu nije potrebno ni oko da posmatra sliku, ni uho da čuje zvukove. Štaviše, niti mu je potreban mozak da bi mislio. Svako ko čita ove jasne i naučne

činjenice bi trebao da razmisli o svemogućem Tvorcu, trebao bi da ga se boji i da traži utočište u njemu, koji je postavio ceo svemir u potpuno mračno mesto od nekoliko kubnih centimetara u trodimenzionalnom, obojenom i svetlom obliku.

Materijalističko verovanje

Ono što smo do sada istražili pokazuje da je teorija evolucije tvrdnja koja je u suprotnosti sa naučnim činjenicama. Tvrđnja teorije u vezi postanka života je suprotna nauci, evolucijski mehanizam koji predlaže nema nikakav evolucijski efekat, a fosili pokazuju da neophodni prelazni oblici nisu živeli. U tom slučaju, teorija evolucije mora da bude okarakterisana kao ideja suprotna nauci. U stvari, tokom istorije mnoge ideje koje se bave svetom, kao što je evolucijski model, su uklonjene iz naučnog programa.

Ali se teorija evolucije uporno održava u naučnom programu. Neki ljudi čak pokušavaju da prikažu kritiku teorije kao „napad na nauku“. Ali zašto? ...

Razlog za tu situaciju je taj da je nekim ljudima teorija evolucije postala nezamenljivo dogmatsko uverenje. Ti krugovi su tvrdoglavovani za materijalističku filozofiju i pod uticajem su darvinizma kao jedinog materijalističkog objašnjenja prirode.

Oni to nekad otvoreno priznaju. Ričard Luontin (Richard Lewontin), čuveni genetičar sa Harvarda i u isto vreme najistaknutiji evolucionista priznaje da je „prvo materijalista, a onda naučnik“ sledećim rečima:

Nije da nas metode i institucije nauke nekako primoravaju da prihvatimo materijalističko objašnjenje fenomenalnog sveta, već, suprotno, primorani smo našom ‘a priori’ privrženošću materijalnim uzrocima da stvorimo aparat za istraživanje i niz koncepcija koji proizvode materijalna objašnjenja, bez obzira koliko su protiv-intuitivna, bez obzira koliko su nejasna neupućenom. Štaviše, materijalizam je

apsolutan, prema tome ne možemo da dozvolimo božansku nogu u našim vratima.¹⁵⁵

Te reči su jasna izjava da je darvinizam dogma koja se održava zbog privrženosti materijalističkoj filozofiji. Ta dogma smatra da ne postoji ništa sem materije. Iz tog razloga ona veruje da je neživa, nesvesna materija stvorila život. Ona prihvata da su se milioni živih vrsta, na primer ptice, ribe, žirafe, tigrovi, insekti, drveće, cveće, kitovi i ljudska bića pojavila iz efekata koji su se odigravali u okviru nežive materije, drugim rečima iz kiše i munja. Ovo je stvarno verovanje suprotno i inteligenciji i nauci. Ali darvinisti nastavljaju da brane to verovanje da ne bi „dozvolili božansku nogu u vratima“.

Svako ko ne gleda na postanak živih bića sa materijalističkom predrasudom će uvideti sledeću jasnou istinu: sva živa bića su rad Tvorca koji poseduje superiornu moć, znanje i inteligenciju. Tvorac je Bog, koji je stvorio ceo svemir iz ničega, koji ga je dizajnirao na naj-savršeniji način i stvorio i dao oblik svim živim bićima.

LITERATURA I REFERENCE

UVOD: DONOSIOCI BOLA U XIX VEKU

- 1- Robert Wright, *The Moral Animal*, Vintage Books, New York: 1994, p.7

PRVO POGLAVLJE: KRATKA ISTORIJA DARVINIZMA

- 2- Anton Pannekoek, *Marxism and Darwinism*, Translated by Nathan Weiser, Chicago, Charles H. Kerr & Company, 1912,
<http://csf.colorado.edu/psn/marx/Other/Pannekoek/Archive/1912-Darwin/>
- 3- Theodore D. Hall, *The Scientific Background of the Nazi „Race Purification“ Program*, <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
- 4- Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, D. Appleton and Co., 1896, vol. 2, p.294
- 5- Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, W.W. Norton and Company, New York, 1981, p. 72
- 6- Jacques Barzun, *Darwin, Marx, Wagner*, Garden City, N.Y.: Doubleday, 1958, pp.94-95, cited in Henry M. Morris, *The Long war Against God*, Baker Book House, 1989, p. 70

DRUGO POGLAVLJE: DARVINOV RASIZAM I KOLONIJALIZAM

- 7- A.E. Wilder-Smith, *Man's Origin Man's Destiny*, The Word for Today Publishing, 1993, p.166
- 8- Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd edition, New York, A L. Burt Co., 1874, p. 178
- 9- Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd edition, New York, A L. Burt Co., 1874, p. 171
- 10- Godfrey Lienhardt, *Social Anthropology*, Oxford University Press, p. 11
- 11- Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, London: Sphere Books,

- 1971, pp. 54-56
- 12- James Ferguson, „The Laboratory of Racism”, New Scientist, vol. 103, (September 1984, p. 18)
- 13- Lalita Prasad Vidyarthi, Racism, Science and Pseudo-Science, Unesco, France, Vendôme, 1983. p. 54
- 14- David N. Merton, Ph.D., The Religion of Nature: Social Darwinism, St. Louis MetroVoice, September 1994, Vol. 4, No. 9
- 15- Stephen Jay Gould, Ever Since Darwin, W. W. Norton & Company, New York 1992, p. 217
- 16- Stephen Jay Gould, Ever Since Darwin, W. W. Norton & Company, New York 1992, p. 220
- 17- Alaeddin Şenel, Irk ve Irkçılık Düşüncesi (The Idea of Race and Racism), Ankara:Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, p. 67-68
- 18- Thomas Gossett, Race: The History of an Idea in America, Dallas: Southern Methodist University Press, 1963, p.81 cited in Alaeddin Şenel, Irk ve Irkçılık Düşüncesi (The Idea of Race and Racism), Ankara:Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, p. 68
- 19- Jacques Attali, 1492, Librairie Arthème Fayard, 1991, p.197
- 20- François de Fontette, Le Racisme (Racism), 6th ed. Presses Universitaires de France, 1988, p. 40-41
- 21- James Joll, Europe Since 1870: An International History, Penguin Books, Middlesex, 1990, p. 102-103
- 22- Kenneth J. Hsü., reply to comment on „Darwin's Three Mistakes”, Geology, vol. 15, April 1987, p. 377
- 23- Süleyman Kocababaş, Hindistan Yolu ve Petrol Uğruna Yapılanlar: Türkiye ve İngiltere (The Road to India and What Has Been Done for the Sake of Oil: Turkey and Britain), 1.baskı, İstanbul: Vatan Yayınları, 1985, s. 231
- 24- Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, Vol.I, 1888. New York D. Appleton and Company, p.285-286
- 25- Henry M. Morris, The Long War Against God, Baker Book House, 1989, p. 70
- 26-Henry M. Morris, The Long War Against God, Baker Book House, 1989, p. 71
- 27- Thomas Gossett, Race: The History of an Idea in America, Dallas:

Southern Methodist University Press, 1963, p.188

28- Alaeddin Şenel, Irk ve Irkçılık Düşüncesi (The Idea of Race and Racism), Ankara:Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, p. 85-90

29- Henry Fairfield Osborn, „The Evolution of Human Races”, Natural History, April 1980, p. 129 – reprinted from January/February 1926 issue

30- François de Fontette, Le Racisme (Racism), 6th ed. Presses Universitaires de France, 1988, p. 101

31- François de Fontette, Le Racisme (Racism), 6th ed. Presses Universitaires de France, 1988, p. 105

32- Jani Roberts, How New-Darwinism Justified Taking Land From Aborigines and Murdering Them in Australia,

<http://www.gn.apc.org/inquirer/ausrace.html>

33- Jani Roberts, How New-Darwinism Justified Taking Land From Aborigines and Murdering Them in Australia,

<http://www.gn.apc.org/inquirer/ausrace.html>

34- Jani Robert, How New-Darwinism Justified Taking Land From Aborigines and Murdering Them in Australia,

<http://www.gn.apc.org/inquirer/ausrace.html>

35- Creation Ex Nihilo, Vol 14, No. 2, March-May 1992, p. 17

36- Philadelphia Daily News, 28 April 1997

37- Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Ota Benga, The Pygmy in the Zoo, Canada, October 1993 p. 269

38- Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Ota Benga, The Pygmy in the Zoo, Canada, October 1993, p. 267

39- Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Ota Benga, The Pygmy in the Zoo, Canada, October 1993, p. 266

40- Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Ota Benga, The Pygmy in the Zoo, Canada, October 1993, p.264

41- Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Ota Benga, The Pygmy in the Zoo, Canada, October 1993, p. 259

42- Bryan Appleyard, Brave New Worlds, Harper Collins Publishers, London 1999, p. 49-50

TREĆE POGLAVLJE: STRAŠNA ALIJANSA IZMEĐU DARVINA I FAŠIZMA

- 43- Alaeddin Şenel, Irk ve Irkçılık Düşüncesi (The Idea of Race and Racism), Ankara:Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, pp.62-6
- 44-Carl Cohen, Communism, Fascism and Democracy, Random House, New York, 1972
- 45- J. Tenenbaum., Race and Reich, Twayne Pub., New York, p. 211, 1956; cited by Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
- 46- L.H. Gann, „Adolf Hitler, The Complete Totalitarian”, The Intercollegiate Review, Fall 1985, p. 24; cited in Henry M. Morris, The Long war Against God, Baker Book House, 1989, p. 78
- 47- K. Ludmerer., Eugenics, In: Encyclopedia of Bioethics, Edited by Mark Lappe, The Free Press, New York, p. 457, 1978; cited by Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, www.trueorigin.org/holocaust.htm
- 48- G. Stein., Biological science and the roots of Nazism, American Scientist 76(1):p. 54, 1988; cited by Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
- 49- Adolf Hitler, Mein Kampf, München: Verlag Franz Eher Nachfolger, 1993, p. 44, 447-448; cited by A.E. Wilder Smith, Man's Origin Man's Destiny, The Word For Today Publishing 1993, p. 163, 164
- 50- P. Weindling, Health, Race and German Policies Between National Unification and Nazism 1870-1945, Cambridge University Press, Cambridge, MA, 1989, cited by Jerry Bergman, Darwinism and The Nazi Race Holocaust, www.trueorigin.org/holocaust.htm
- 51- Theodore D. Hall, The Scientific Background of the Nazi „Race Purification” Program, <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
- 52- Theodore D. Hall, The Scientific Background of the Nazi „Race Purification” Program, <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
- 53- John J. Michalczyk (editor), Nazi Medicine: In The Shadow of The Reich (documentary film), First Run Features, New York, 1997
- 54- George J. Stein, „Biological Science and the Roots of Nazism”, American Scientist, vol. 76, (January/February 1988), p. 52
- 55- Sir Arthur Keith, Evolution and Ethics, New York: G.P. Putnam's Sons,

1947, p. 14

- 56- Robert Clark, Darwin: Before and After, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958. p.115
- 57- A. Keith, Evolution and Ethics, G. P. Putnam's Sons, New York, p. 230, 1946, cited by Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, www.trueorigin.org/holocaust.htm
- 58- Francis Schaeffer, How Shall We Then Live?, Old Tappan, N.J.: Revell, 1976, p. 151; cited in Henry M. Morris, The Long war Against God, Baker Book House, 1989, p. 78
- 59- A. Hitler, Hitler's Secret Conversations 1941–1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, p. 117, 1953; cited by Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
- 60- Daniel Gasman, The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernest Haeckel and the German Monist League, New York: American Elsevier Press, 1971, p. 168
- 61- Robert E.D. Clark, Darwin: Before and After, London: Paternoster Press, 1948, p. 115, cited in Henry M. Morris, The Long War Against God, Baker Book House, 1989, p. 81
- 62- Denis Mack Smith, Mussolini, p. 14
- 63- John P. Diggins, Mussolini and Fascism, Princeton University Press, 1972, p. 15
- 64- Çağdaş Liderler Ansiklopedisi (The Encyclopaedia of Contemporary Leaders), Vol. 2, p. 669
- 65- James Joll, Europe Since 1870: An International History, Penguin Books, Middlesex, 1990, p. 164
- 66- M.F. Ashley-Montagu, Man in Process (New York: World. Pub. Co. 1961) pp. 76, 77 cited in Bolton Davidheiser, W E Lammers (ed) Scientific Studies in Special Creationism, 1971, p. 338-339
- 67- A.E. Wiggam, The New Dialogue of Science, Garden Publishing Co., Garden City, NY, p. 102, 1922; cited by Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
- 68- Robert Clark, Darwin: Before and After, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958., s. 115-116; cited by Jerry Bergman,

- Darwinism and the Nazi Race Holocaust,
<http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
- 69- Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust,
<http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
- 70- Ernest Haeckel, *The History of Creation: Or the Development of the Earth and Its Inhabitants by the Action of Natural Causes*, Appleton, New York, 1876, p. 170; cited by Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
- 71- Theodore D. Hall, The Scientific Background of the Nazi „Race Purification” Program, <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
- 72- Marshall Hall, Hitler, Lenin, Stalin, Mao et al: The Role of Darwinian Evolutionism in Their Lives, <http://www.fixedearth.com/hlsm.html>
- 73- Max Nordau, *The Philosophy and Morals of War*, North American Review 169 (1889):794 cited in Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, Boston: Beacon Press, 1955, p.171)
- 74- Tempo Magazine, 14 July 1991
- 75- <http://chefsseite.tsx.org/>
- 76- Sabah Daily, 12 August 2000
- 77- San Francisco Examiner, 1 April 1997

ČETVRTO POGLAVLJE: DARVINIZAM: IZVOR KOMUNISTIČKOG DIVLJAŠTVA

- 78- Conway Zirkle, *Evolution, Marxian Biology and the Social Scene*, Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 1959, pp.85-87
- 79- Conway Zirkle, *Evolution, Marxian Biology and the Social Scene*, Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 1959, pp.85-87
- 80- Conway Zirkle, *Evolution, Marxian Biology and the Social Scene*, Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 1959, pp.85-87
- 81- Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, W. W. Norton & Company, New York 1992, p. 26
- 82- Friedrich Engels, *Socialism: Utopian and Scientific*, Foreign Languages Press, Peking 1975, p. 67
- 83- Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, London: Chatto & Windus, 1959, pp. 348-9

- 84- Friedrich Engels, Socialism: Utopian and Scientific, Foreign Languages Press, Peking 1975, p. 67
- 85- Conway Zirkle, Evolution, Marxian Biology and the Social Scene, (University of Pennsylvania Press, 1959), pp.85-86
- 86- Tom Bethell, „Burning Darwin to Save Marx”, Harper's Magazine, (December 1978), p.37
- 87- Karl Marx Biyografi (The Biography of Karl Marx), Öncü Yayınevi, p. 368
- 88- John N. Moore, The Impact of Evolution on the Social Sciences, Impact No. 52, www.icr.org/pubs/imp/imp-052.htm
- 89- Marshall Hall, Hitler, Lenin, Stalin, Mao et al: The Role of Darwinian Evolutionism in Their Lives, <http://www.fixedearth.com/hlsm.html>
- 90- Alan Woods and Ted Grant, Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London:1993
- 91- Kent Hovind, The False Religion of Evolution,
<http://www.royalse.com/scroll/evolve/ndxng.html>
- 92- E. Yaroslavsky, Landmarks in the Life of Stalin, Moscow: Foreign Languages Publishing House, 1940, pp. 8.; cited by Paul G. Humber, Stalin's Brutal Faith, Vital articles on Science/Creation October 1987, Impact No. 172
- 93- E. Yaroslavsky, Landmarks in the Life of Stalin, Moscow: Foreign Languages Publishing House, 1940, pp. 8.; cited by Paul G. Humber, Stalin's Brutal Faith, Vital articles on Science/Creation October 1987, Impact No. 172
- 94- K. Mehnert, Kampf um Mao's Erbe, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
- 95- Marshall Hall, Hitler, Lenin, Stalin, Mao et al: The Role of Darwinian Evolutionism in Their Lives, <http://www.fixedearth.com/hlsm.html>
- 96- Robert Milner, Encyclopaedia of Evolution 1990 p.81
- 97- Michael Ruse: The Long March of Darwin, New Scientist 103, August 16, 1984: 35; cited in Henry M. Morris, The Long war Against God, Baker Book House, 1989, pp.85-86
- 98- Henry M. Morris, The Long War Against God, Baker Book House, 1989, p. 57
- 99- Nicolas Werth, „Le Pouvoir soviétique et l'Eglise orthodoxe de la collectivisation à la Constitution de 1936“, Revue d'études comparatives Est-Ouest nos. 3-4, 1993, pp.41-49 cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin,

- The Black Book of Communism, Harvard University Press, 1999, p. 172
- 100- Samuel T. Francis, The Soviet Strategy of Terror, The Heritage Foundation, 1981, p. 46
- 101- V. I. Lenin; Collected Works, 4th English Edition, Progress Publishers, Moscow, 1964, p. 180
- 102- V. I. Lenin, The Proletarian Revolution and The Renegade Kautsky (Moscow: Foreign Languages Publishing House, 1952, pp. 32-33, 20)
- 103- V. I. Lenin, Collected Works, Moscow, Volume 35, p. 238
- 104- V. I. Lenin, Collected Works, Vol. 24, pp. 38-41, Progress Publishers, Moscow, 1964
- 105- V.I. Lenin, Polnoe sobranie sochinenii, (Complete Collected Works), Moscow, Gos.-izd-vo polit. Lit-ry, 1958-1966, 35: 311, cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, The Black Book of Communism, Harvard University Press, 1999, p. 59
- 106- Ann Arbor, Leon Troćki, Terrorism or Communism, University of Michigan Press, 1961, p. 58
- 107- Protokoly zasedanii VSIK 4-sozyva, Stenograficheskii otchet (Protocols of the sessions of the CEC in the fourth phase: Stenographic account) (Moscow, 1918), p. 250
- 108- Harrison E. Salisbury, „Reading The Gulag Archipelago is like no other reading experience of our day,” Book-of-the-Month Club NEWS, Midsummer, 1974, pp. 4,5.
- 109- Russian Center for the Conservation and Study of Historic Documents, Moscow, 17/84/75/59, cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, The Black Book of Communism, Harvard University Press, 1999, p. 100
- 110- Quoted in V.I. Brovkin, Behind the Front Lines of the Civil War: Political Parties and Social Movements in Russia, 1918-1922, Princeton: Princeton University Press, 1981, p. 353, cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, The Black Book of Communism, Harvard University Press, 1999, p. 101
- 111- Krasnyi Mech, no.1 (18 August 1919), p.1 cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-

- Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 102
- 112- Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 119
- 113- Quoted in Julian Gorkin, *Les Communistes contre la révolution espagnole*, Paris: Belfond, 1978, p.181, cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 342
- 114- Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 29
- 115- Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 470-471
- 116- Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 4
- 117- P.J. Darlington, *Evolution for Naturalists*, 1980, s. 243-244
- 118- Edward E. Ericson, Jr., „Solzhenitsyn – Voice from the Gulag“, *Eternity*, October 1985, pp. 23, 24.

PETO POGLAVLJE: KAPITALIZAM I BORBA ZA OPSTANAK U EKONOMIJI

- 119- Alaeddin Şenel, *Irk ve İrkçilik Düşüncesi* (*The Idea of Race and Racism*), Ankara: Belem ve Sanat Yayıncılı, 1993, p. 61
- 120- Herbert Spencer, *Social Status*, 1850, p.414-415
- 121- The Challenge of Facts and Other Essays, as quoted in Mason Drukman, *Community and Purpose in America: An Analysis of American Political Theory*, New York: McGraw-Hill, 1971, p. 202.
- 122- R. Milner, *Encyclopedia of Evolution* 1990 p. 412
- 123- Thomas F. Gossett, *Race: The History of an Idea in America*, Dallas: Southern Methodist University Press, 1963, p. 170

- 124- Chauncey Depew, My Memories of Eighty Years, New York, 1922, pp.383-384
- 125- James J. Hill, Highways of Progress, New York, 1910, pp. 126, 137
- 126- Andrew Carnegie, Autobiography, Boston 1920, p. 327, cited in Richard Hofstadter, Social Darwinism in American Thought, Boston: Beacon Press, 1955, p. 45
- 127- Andrew Carnegie, Wealth, North American Review 148, 1889, s. 655-657, cited in Richard Hofstadter, Social Darwinism in American Thought, Boston: Beacon Press, 1955, pp. 45-46
- 128- Kenneth J. Hsü, „Darwin's Three Mistakes”, Geology, vol.14, June 1986, p. 534
- 129- Bolton Davidheiser, W E Lemmerts (ed) Scientific Studies in Special Creationism, 1971 p. 338-339.
- 130- H. Enoch, Evolution or Creation, 1966 p.145

ŠESTO POGLAVLJE: MORALNI SLOM KOJI JE DARVINIZAM DONEO

- 131- Ernst Mayr, „Interview“, Omni, March/April 1988, p. 46; cited in Henry M. Morris, John D. Morris, The Modern Creation Trilogy, Vol. 3, p. 12
- 132- Kenneth A. Ham, The Lie Evolution, Master Books, April 1997, p. 84
- 133- Theodosius Dobzhansky, „Ethics and Values in Biological and Cultural Evolution”, Zygon, the Journal of Religion and Science, as reported in Los Angeles Times, part IV (June 16, 1974), p. 6
- 134- Stephen Jay Gould, Ever Since Darwin, W. W. Norton & Company, New York 1992, p. 223
- 135- Richard Dawkins, Unweaving The Rainbow, Houghton Mifflin Company, Newyork, 1998, p. ix)

ZAKLJUČAK: MOĆVARA DARVINIZMA MORA BITI ISUŠENA

- 136- Earthwatch, March 1989, p. 17; cited in Henry M. Morris, The Long War Against God, Baker Book House, 1989, p. 57